

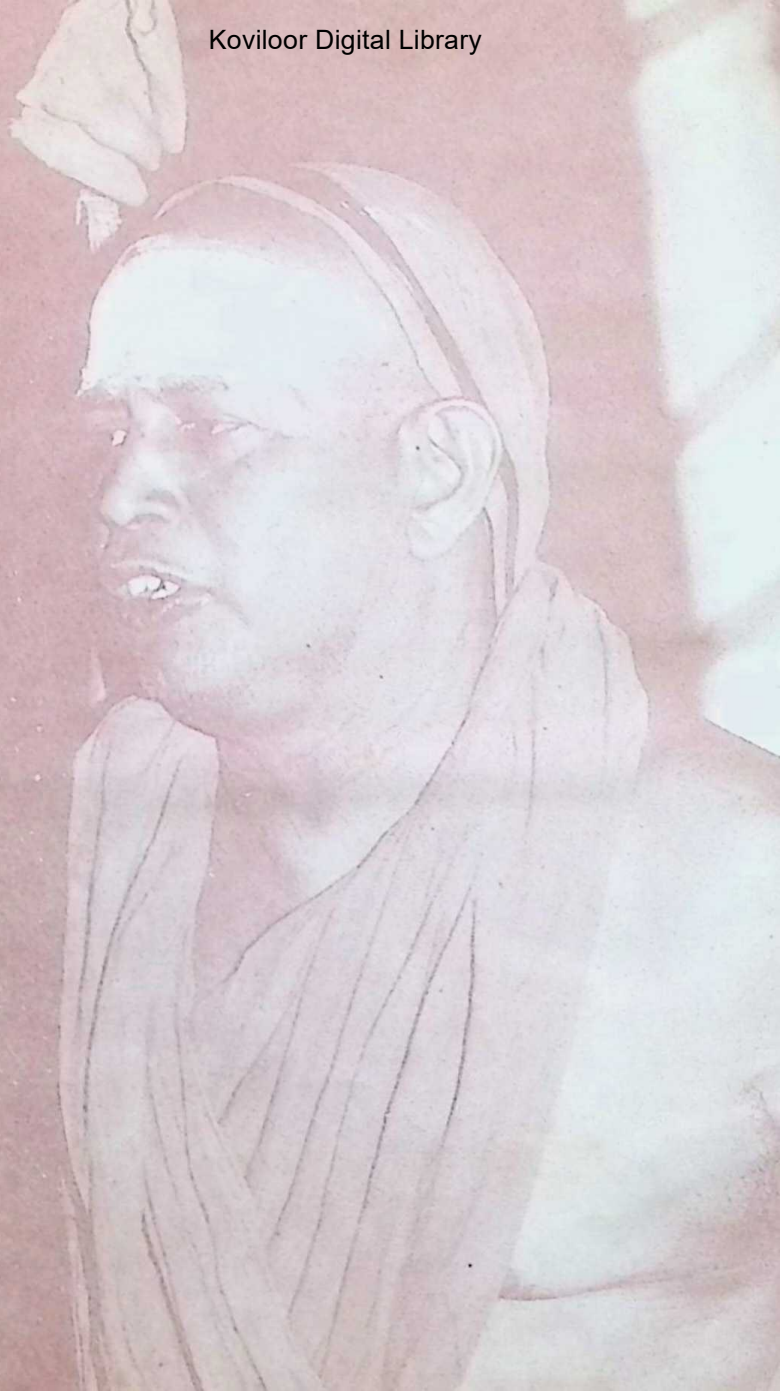

விகடன்
வெளியீடு

Acc. No. 1940.

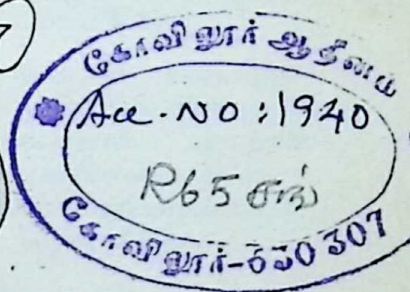
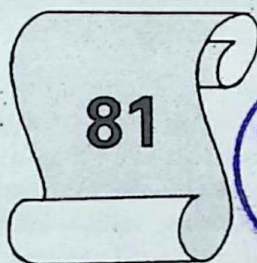
அருள் உரை

ஐகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

1940

விகடன்
வெளியீடு

1993

12/00

முதற்பதிப்பு: பிப்ரவரி, 1994.

பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

‘தெய்வத்தின் குரல்’ (வாணி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

பக்தி

கிருஷ்ண பக்தர்களான அத்வைதிகள்

இம்மாதிரி நிலையில்தான் பரம அத்வைதியான (ஸ்தாசிவ) ப்ரம்மேந்த்ராள் 'ப்ரஹ்மணி மாநஸ ஸஞ்சர ரே' ('ஹே மனமே, நிர்குண ப்ரஹ்மத்திலேயே ஸஞ்சாரம் பண்ணு') என்று சொல்லிவிட்டு உடனே, மயிலிறகைத் தலையில் சொருகிக் கொண்டிருக்கிற ஸகுணமான க்ருஷ்ண பரமாத்மாவைப் பரவசமாக வர்ணிக்க ஆரம்பித்துவிடுகிறார்.

இப்படித்தான் ஆசார்யாளும் ஏராளமான ஸ்தோத்ரங்களை ஸகுணப்ரஹ்மத்தின் பல ரூபங்களாக இருக்கப்பட்ட அனேக மூர்த்திகளின்மீதும் பாடியிருக்கிறார். அவற்றில் கேசாதி பாத வர்ணனை, பாதாதி கேச வர்ணனை எல்லாம் பண்ணி, அந்தந்தத் தெய்வத்தின் குணகண மஹிமைகளையும் லீலைகளையும் உள்ளமுருகிக் கொண்டாடியிருக்கிறார்.

'குண மந்திரம்' என்பதால் நிர்குணத்தை மறந்து விட்டார், அல்லது அதை மறுத்து முரணாகப் பேசுகிறார் என்று அர்த்தமில்லை. மாறாக, குண மந்திரம் என்பதாலேயே நிர்குணத்தைத்தான் அவர் சொல்கிறார் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது.

இது எப்படி?

VIBGYOR என்று ஏழு கலர்களைச் சொல்கிறோம். இந்த

ஏழையும் ஒன்றாகச் சேர்த்துவிட்டால் என்ன ஆகிறது? ஒரு கலரும் இல்லாமல் வெள்ளை வெளேர் என்று ஆகிவிடுகிற தல்லவா?

இதே மாதிரி அத்தனை குணங்களும் அவனிடம் குடி கொண்டிருப்பதாலேயே அவன் ஒரு குணமும் இல்லாத நிர்குண வஸ்துவாக இருக்கிறான்.

ஒரு கலரும் இல்லாத ஸூர்ய வெளிச்சம் refraction-ல் ஏழு கலர்களமாகப் பிரிகிற மாதிரி அந்த நிர்குணம்தான் மாயை யில் பட்டு, அந்த refraction-ல் இத்தனை குணங்களுமாகிறது. நாம - ரூப ரஹிதமான ப்ரஹ்மம் இத்தனை நாம - ரூப ஜீவ ஜகத்துக்களாகிறது.

'தாமோதர' என்றவுடன் 'குணமந்திர' என்று ஆசார்யாள் சொல்வதில் ஒரு வார்த்தை விளையாட்டே இப்போது தெரிகிறது. தாம - உதரன் என்றால் 'கயிற்றால் கட்டப்பட்ட வயிற்றை உடையவன்'. 'குணம்' என்றாலும் கயிறு என்று அர்த்தம் உண்டு என்றேன். 'குண மந்திர' என்பது குணங்களிலே கட்டப்பட்ட மாதிரி நிர்குண வஸ்து இருக்கிறது என்று சொல்வதுபோலத் தோன்றுகிறது. வாஸ்தவத்தில் குணங்களால் கட்டுப்படுத்த முடியாதவன். ஆனாலும் யசோதை எத்தனை கயிற்றாலும் கட்டி முடியாத வயிற்றை பகவானே பிறகு கட்டுக்கு அகப்படுத்திக் கொண்டதுபோல ப்ரஹ்மமும் இப்படி ஸகுணம் மாதிரிக் கட்டுப்பட்டு வேஷம் போடுகிறது.

'என்ன ஆச்சர்யம்! உபநிஷதங்களின் அர்த்தமான நிர்குண ப்ரஹ்மம் இப்படி உரலில் கட்டுப்பட்டிருக்கிறதே!' என்று 'கிருஷ்ணகர்ணாம்ருத'த்தில் ஒரு ச்லோகமுண்டு.★ குணமந்திர மாக இருப்பதும் இப்படி கட்டுப்பட்டிருக்கும் நிலைதான் என்கிற மாதிரி 'ஷட்பதீ ஸ்துதி'யில் அடுத்தடுத்து 'தாமோதர, குணமந்திர' என்று வருகிறது!

இப்படி குணத்தோடு ரூபத்தோடு அது வருகிறபோது அதை ரஸித்து ஆனந்தப்படுகிற நிலையிலேயே, அடுத்து 'ஸுந்தர வதநாரவிந்த' என்கிறார்.

ஸுந்தர - அழகான; வதந - முகமாகிய; அரவிந்த - தாமரை. 'தாமரை போல அழகான முகம் படைத்தவன்' என்று பகவானை வர்ணிக்கிறார்.

பரம அத்வைதிகள், பேச்சிலே மட்டுமில்லாமல் அனுபவிக்களாக இருந்த அத்வைதிகள், பகவானின் ரூபஸௌந்தர்யத்தை 'ஓஹோ' என்று வர்ணித்து ஆனந்தித்திருக்கிறார்கள். அத்வைதிகள் பக்தர்களாயிருப்பதில் குறிப்பாகக் கிருஷ்ணரை இஷ்ட தெய்வமாகக் கொண்டவர்களாகவே அதிகம் இருந்திருக்கிறார்கள்.

'கிருஷ்ண கர்ணாம்ருதம்' பண்ணிய லீலாசுகர் அத்வைத ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்தான். மலையாளத்தைச் சேர்ந்தவர் அவர். அங்கே அத்வைத ஸம்ப்ரதாயம்தான் உண்டு. அதோடு கூட அவர் தங்கள் குடும்பத்தைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொள்ளும்போது தங்களுடைய குலதெய்வம் சிவபெருமான் என்றும், தாங்கள் சிவ பஞ்சாக்ஷரி ஜபத்தையே உயர்கதியாகக் கொண்டவர்களென்றும் சொல்லிக் கொள்கிறார்.*. 'ந கலு விசாரணீய:' - இதைப் பற்றிக் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேஹ மில்லை - என்று உறுதிப்படுத்திச் சொல்கிறார். அப்படியிருந்தும் கிருஷ்ணனிடமே உயிரை வைத்து, நம்முடைய மனஸைக் கொள்ளை கொள்கிற முறையில் அவர் 'கர்ணாம்ருதம்' செய்திருக்கிறார்.

நானாறு நானாற்று ஐம்பது வருஷத்துக்கு முந்தி மதுஸூதன ஸரஸ்வதி என்று ஒரு பெரியவர் இருந்தார். பெங்காலை (வங்காளத்தை)ச் சேர்ந்தவர் என்பது பொது அபிப்பிராயம். 'அத்வைத ஸித்தி' என்று ஓர் உத்தம க்ரந்தம் உபகரித்திருக்கிறார். அத்வைத ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு வேறு நூல்களும் உதவியிருக்கிறார். இவரே 'பக்தி ரஸாயனம்' என்றும் ஒரு க்ரந்தம் செய்திருக்கிறார். நிர்குண ப்ரஹ்ம அனுபவமான ஞானத்துக்கும், ஸகுண ப்ரஹ்ம உபாஸனையான பக்திக்கும் contradiction (முரண்பாடு) இல்லை என்று நிலை நாட்டுவதற்காக இந்த நூலை எழுதினார்.

மதுஸூதன ஸரஸ்வதி கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் பரம

பக்தர். 'சிவ மஹிம்ந ஸ்தோத்ரம்' என்று ரொம்பவும் உயர்ந்த சிவபரமான ஸ்தோத்ரம் ஒன்று உண்டு. மஹாராஷ்ட்ரத்தி லிருந்து ஆரம்பித்து வடக்கே போகப் போக அது ஸகல ஜனங்களுக்கும் தெரிந்திருக்கும். இங்கே உங்களில் பல பேருக்கு அதன் பெயர்கூட நான் சொல்லித்தான் தெரிய வேண்டியிருக் கிறது! இந்த 'சிவ மஹிம்ந ஸ்தோத்ரம்' கிருஷ்ணனையும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவதாக அதன் வார்த்தைகளுக்கு அர்த்தம் பண்ணி அவர் (மதுஸூதனர்) ஒரு வ்யாக்யானம் எழுதியிருக் கிறார். அதாவது அதற்குச் சிவபரமாக அர்த்தம் பண்ணிய தோடு விஷ்ணுபரமாகவும் அர்த்தம் பண்ணி எழுதியிருக்கிறார்.

'அத்வைதிக்குப் பக்தியே இருக்கக் கூடாது; அப்படி இருந் தாலும் அது ஆசார்யாளுக்கு இருந்த மாதிரி ஸகல தெய்வங் களையும் ஒன்றாகவே நினைக்கிற பக்தியாகத்தான் இருக்க வேண்டும்' என்று புஸ்தகம் படித்தே அத்வைதத்தைப் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள நாம் நினைத்தாலும், அத்வைத அனுபவி யான மதுஸூதன ஸரஸ்வதி கிருஷ்ண பரமாத்மா என்ற ரூபத் திலேயே விசேஷ பக்தி வைத்திருந்தார்.

உடுப்பியில் கிருஷ்ணனை ப்ரதிஷ்டை பண்ணினவர் மத்வா சார்யார். அவருடைய ஸித்தாந்தத்தை வலியுறுத்திச் சொல்லி, (சங்கர) ஆசார்யாளின் அத்வைதத்தை வன்மையாகக் கண்டித் தவர்களுள் வ்யாஸ தீர்த்தர் முக்கியமானவர். வ்யாஸதீர்த்த ருடைய ஆக்ஷேபணைகளுக்கு எதிராகப் 'பாயின்ட்'களை கொடுத்தே மதுஸூதன ஸரஸ்வதி பரம அத்வைதமான நூல் களை எழுதினார். இப்படி நிர்குண ப்ரஹ்மானுபவத்தை நிலை நாட்டிய இவரே, குழந்தைக் கண்ணன் விழித்தெழுந்தவுடன் கொட்டாவி விட்டுக்கொண்டு சோம்பல் முறித்ததை நெஞ்சருகிப் பாடியிருக்கிறார்!

'ஆனந்த மந்தாகினி ஸ்தோத்ரம்' என்று கிருஷ்ணன் மேல் நூற்றுக்கு மேல் ச்லோகம் செய்து குணானுபவ ஆனந்தத்தைக் கொட்டியிருக்கிறார்.

'அத்வைத தத்வமாவது, த்வைத தத்வமாவது?' என்கிற மாதிரி ஓர் இடத்தில், 'எனக்கு கிருஷ்ணனைத் தவிர வேறு ஒரு தத்வமும் தெரியவில்லை' -

கிருஷ்ணாத் பரம் கிம்பி தத்வம் அஹம் ந ஜானே
என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார்.

‘த்யாநாப்யாஸ’ என்று ஆரம்பிக்கிற ஒரு ச்லோகத்தில்,★
‘யோகிகள் மனஸை அடக்கி, உள்ளுக்குள்ளே நிற்குணமாக,
நிஷ்க்ரியமாக (கார்யம் இல்லாததாக) உள்ள ஏதோ ஒரு
ஜ்யோதிஸை (ஜோதியை)ப் பார்க்கிறார்களென்றால் நன்றாகப்
பார்த்துவிட்டுப் போகட்டும்! நம்மால் அப்படி த்யான அப்யா
ஸம் பண்ணி, மனஸை அடக்கி ஜ்யோதி தர்சனம் செய்ய
முடியவில்லையே என்று அழவேண்டாம்! அந்த ஜ்யோதி
நமக்கு வேண்டாம்! அதே ஜ்யோதி நல்ல நீல ஒளியாக இந்த
யமுனா நதிக்கரையில் ஓடி விளையாடுகிறதல்லவா? (கிருஷ்ண
பரமாத்மாவைத்தான் சொல்கிறார்.) இதையே நாம் பார்த்துக்
கொண்டிருப்போம்! இது நம் கண்களுக்கு ஆனந்தமூட்டுவ
தாக, சிரஞ்ஜீவியாக இருந்து கொண்டிருக்கட்டும்’ என்கிறார்.

எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டுப் ப்ரமாத்மாவைப் பிடித்த
பிறகு, ‘எல்லாவற்றிலும் அந்தப் ப்ரமாத்மாதான் இருக்கிறது;
எல்லாம் அந்தப் ப்ரமாத்மாவில்தான் இருக்கிறது; எல்லாமாக
வும் அந்தப் ப்ரமாத்மாவேதான் இருக்கிறது’ என்று அனுபவ
பூர்வமாகத் தெரிந்துவிடுவதால் எதையும் விடவேண்டிய அவச்
யம் இருப்பதில்லை. இந்த நிலையில்தான் அத்வைதிகள் ஸகுண
ப்ரஹ்மத்தை ஸ்தோத்ரம் செய்வது ‘வாஸ்தவத்தில் பிரிவு
இல்லையே! பிரிவு மாதிரி இருப்பது விளையாட்டுத்தானே?
நாமும்தான் பக்தனாகப் பிரிந்திருந்து ஸகுணத்தை ரஸிக்க
லாமே! ஸமுத்ரமும் அலையும் மாதிரி ஏகத்திலேயே பிரிந்த
மாதிரி இருக்கலாமே?’ என்று இருக்கிறார்கள்.

அப்படித்தான் ஆசார்யாளும் குண மந்திர, ஸுந்தர
வதநாரவிந்த’ என்று குண, ரூபங்களை ஸ்துதிக்கிறார்.

★ த்யாநாப் யாஸ வகேருதே நநஸா யந் நிற்குணம் நிஷ்க்ரியம்.
ஜ்யோதி: கிருசா, யோகினோ யதி பிரம் பச்யந்தி பிரயந்து தே!
அஸ்மாகம் து ததேவ லோசந, சமத்காராய பூயாத் சிரம்
கானிந்தி புவிநோதரே கெம்பி யந்-நீலம் மஹா தாவதி

எல்லா குணமும் குடிகொண்டிருப்பதாலேயே, ஒரு குணமும் இல்லாத நிர்குண ப்ரஹ்மமாக பகவான் இருக்கிறான் என்பது தான் 'குண மந்திர' என்பதற்கு அர்த்தம். ஒரு குணமோ, அல்லது சில குணங்களோ மட்டும் பகவானுக்கு இருப்பதாகச் சொன்னால் அவன் நிர்குணம் இல்லை. இந்த ஒரு சில குணங்களுக்குள்ளேயே கட்டுப்பட்டிருக்கிறான் என்று ஆகும். ஒருத்தன் வெளப்பாயிருக்கிறான் என்று சொன்னால் அவன் வெள்ளைக் கலர் மட்டும் உள்ளவன் என்று அர்த்தம். ஒருத்தன் வெள்ளை யாகவும் இருக்கிறான், கறுப்பாயும் இருக்கிறான், பச்சையாகவும் இருக்கிறான் என்று சில கலர்களை மட்டும் சொல்லி நிறுத்தினாலும் அவன் அந்தச் சில கலர்கள் மட்டுமே என்றா கும். ஆனால் ஒருத்தன் இன்னம் மற்ற எல்லாக் கலர்களாகவும் இருக்கிறான் என்றால் என்ன ஆகும்? அவன் வாஸ்தவத்தில் இவற்றில் எந்தக் கலருமே இல்லை; ஒரு கலருமே இல்லாம லிருக்கிறவன்; ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் இப்படி ஒவ்வொரு கலராகத் தெரிகிறவன் - என்றுதானே ஆகும்? இப்படியேதான் நல்லது - கெட்டது, அழகானது - அழகில்லாதது, புண்யம் - பாபம், தர்மம் - அதர்மம் முதலிய எல்லாக் குணங்களுமாக குணமந்திரமாக பகவான் இருக்கிறான் என்பதாலேயே அவன் வாஸ்தவத்தில் இந்த எதுவுமில்லை; அப்படிப்பட்ட நிர்குண மாக இருந்து கொண்டே இப்படிப் பல குணங்களுள்ளவனாகத் தெரிகிறான் என்பதுதான் தாத்பர்யமாகும்.

நமக்குப் பிடித்த மாதிரி, நாம் ப்ரீதியோடு பக்தியோடு நினைத்து உருகுகிற மாதிரி, அருபமான அவனே அழகான ரூபத்தோடு வருகிறான். 'ஸுந்தர வதநாரவிந்த' என்று ஆசார் யாள், தாமரைத் திருமுகத்தோடு கூடிய இந்த அழகு ரூபத்தைச் சொல்கிறார்.

அருபத்துக்கு ரூபம் வந்தவுடனேயே, பெயரில்லாத அதற் குப் பெயரும் வந்துவிடுகிறது. நாம - ரூபம் என்று சேர்த்துச் சொல்வதுபோல் உருவம் வந்தவுடன் பேரும் வேண்டும். 'கோவிந்த' என்று பேர் சொல்லிக் கூப்பிடுகிறார் ஆசார்யாள்:

ஸுந்தர - வதநாரவிந்த கோவிந்த

'கோவிந்த' என்கிற நாமம் ரொம்பவும் விசேஷமானது.

ஈச்வர நாமாக்களுக்குள் 'ஹர' என்பதற்கும், விஷ்ணுவின் நாமாக்களுக்குள் 'கோவிந்த' என்பதற்கும் ஒரு தனிச்சிறப்பு உண்டு.

ஸத்ஸங்கத்துக்காக, ஸத்விஷயத்துக்காகப் பல பேர் கூடினாலும், மனுஷ்ய ஸ்வபாவத்தில், கொஞ்ச நேரம் போனதும், கூட்டத்தில் பலர் பல விஷயங்களைச் சளசளவென்று பேச ஆரம்பிக்கிறார்கள். அவர்கள் பேச்சை நிறுத்திப் பகவானிடம் மனஸைத் திருப்புவதற்கு என்ன செய்கிறோம்? யாராவது ஒருத்தர் 'நம: பார்வதீ பதயே' என்கிறார். உடனே, பேசிக் கொண்டிருந்த எல்லாரும் 'ஹரஹர மஹா தேவ' என்கிறார்கள். அதற்கப்புறம் ஒரு பஜனையோ உபன்யாஸமோ ஆரம்பிக்கிறது. இப்படிப் பல பேருடைய மனஸை ஈச்வரனிடம் லகான் போட்ட மாதிரி இழுக்கிற சக்தி ஹரநாமத்துக்கு இருக்கிறது! அரன் நாமமே சூழ்க, வையகமும் துயர் தீர்கவே என்று ஞானஸம்பந்தக் குழந்தை வாழ்த்திய விசேஷத்திலேயே இப்படி ஹரன் நாமத்துக்குச் சிறப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது!

'நம: பார்வதீ பதயே' மாதிரியே இன்னொன்றும் ஒரு கூட்டத்தின் மனஸை பகவத் பரமாகத் திருப்பி விடுவதற்காகக் கோஷிக்கப்படுகிறது. அதுதான் 'ஸர்வத்ர கோவிந்த நாம ஸங்கீர்த்தனம்' என்பது. இப்படி ஒருத்தர் சொன்னவுடன் கூட்டம் முழுவதும் 'கோவிந்தா கோவிந்தா' என்கிறது. 'பஜ கோவிந்தம்' என்று நம்முடைய ஆசார்யாள் குழந்தையா யிருந்தபோதே சொன்னதன் மஹிமை!

'அண்ணாமலைக்கு அரோஹரா' என்று லக்ஷாபலக்ஷம் பக்தர்கள் சேர்ந்தபொழுது கோஷிக்கிறோம். காவடி எடுக்கிற போது ஸுப்ரமணிய ஸ்வாமிக்கும் 'அரோஹரா' போடுகிறோம். அரநாமமே சூழ்கிறது. இப்படியே நித்ய உத்ஸவமாக இருக்கிற திருப்பதியில் லக்ஷாபலக்ஷம் ஜனங்களும் 'கோவிந்தா' போட்டுக் கொண்டேதான் மலையேறுகிறார்கள்.

இரண்டு தெய்வக் குழந்தைகளின் வாக் விவேஷம்!*

* அருள் உரை 13-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள சிறுவர் இருவரின் சிறப்பு வாக்கு என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

ஹர நாமத்தைவிடக்கூட கோவிந்த நாமாவுக்கு ஜாஸ்தி விசேஷம் தோன்றுகிறது. ஒருத்தர் 'பார்வதி பதி'யைச் சொன்ன பிறகுதான் மற்றவர்கள் 'ஹர ஹர' என்கிறார்கள். ஆனாலும் கோவிந்த நாம விஷயமாகவோ, முதலில் சொல்கிற ஒருத்தரும் ஸர்வத்ர கோவிந்த நாம ஸங்கீர்த்தனம்' என்று இந்தப் பெயரையேதான் கோஷிக்கிறார். மற்றவர்களும் அதே நாமாவைத் திருப்புகிறார்கள்.

இன்னொன்று கூட: தீவிர வைஷ்ணவர்கள் ஹர நாமாவைக் கோஷிப்பார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆனால் கோவிந்த நாமாவை ஸகலருமே சொல்வார்கள். அதனால்தான் போலி ருக்கிறது இதற்கு மட்டும் 'ஸர்வத்ர' என்று, அதாவது எல்லா இடத்திலும், எல்லாக் காலத்திலும் என்று அடைமொழி கொடுத்திருக்கிறது. 'ஸர்வத்ர கோவிந்த நாம ஸங்கீர்த்தனம்!' அதனால், என்னை யாராவது ஹிந்து மதத்தில் ரொம்ப ரொம்ப விசேஷமான நாமா எது என்று கேட்டால் 'கோவிந்தா'தான் என்று சொல்வேன்.

ஸர்வலோகச் சக்ரவர்த்தியாக இருக்கப்பட்ட பகவான் பரம கருணையோடு பரம எளிமையோடு வந்து மாடு மேய்த்து, கோபர்களையும் (ஆயர்களையும்) கோபிகைகளையும் அத்யந்த ப்ரேமையோடு அனுக்ரஹித்த அவஸரத்திலேயே அவருக்கு கோவிந்த நாமா ஏற்பட்டது. இந்த நாமா ஏற்பட்ட வருத்தாந் தத்தை பாகவதம் சொல்கிறது. 'உத்த்ருதநக' ச்லோகத்தில் refer செய்த வருந்தாந்தம்.

'தான் மழை பெய்விப்பதால்தானே லோகம் உயிர் வாழ் கிறது?' என்ற கர்வம் இந்த்ரனுக்கு ஏற்பட்டது. அப்போது கிருஷ்ணன் கோகுலத்தில் குழந்தையாக இருந்த ஸமயம். அவர் இந்த்ரனுக்கு புத்தி கற்பிக்க எண்ணினார். அதனால் கோபர்களிடம், அவர்கள் வழக்கமாகச் செய்யும் இந்த்ர பூஜையை நிறுத்திவிட்டு, அதற்குப் பதிலாகக் கோவர்த்தனகிரிக்குப் பூஜை பண்ணச் சொன்னார். அதேபோலச் செய்தவுடன் இந்த்ரனுக்கு ஒரே ஆத்திரமாக வந்தது. அந்த ஆத்திரத்திலே கோகுலத் தையே அடித்துக் கொண்டு போய் விடுகிறாற்போல் பெரிய மழையைக் கொட்ட ஆரம்பித்துவிட்டான். அந்த ஸமயத்தில் தான் பகவான் கிரிதர கோபாலனாக கோவர்த்தன மலையைத்

தூக்கி, மழையைத் தடுத்து, தீன ஜனங்களையும் பசு முதலான ப்ராணிகளையும் ரக்ஷித்தார். பிறகு தேவேந்த்ரனே மழை பெய்ய முடியாமல் களைத்துப் போய் அவரிடம் வந்து மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டு, ஸகல உயிர்களையும் (கோ' என்பது பசுவை மட்டும் குறிக்காமல் எல்லா ஜீவராசிகளையும் குறிப்பதாகும் - பசு என்பதும் எல்லா ப்ராணியையும் குறிப்பது போல இப்படி எல்லா உயிர்களையும்) ரக்ஷிப்பவர் அவர்தான் என்று அர்த்தம் தொனிக்கும்படியாக 'கோவிந்த' என்று அவருக்குப் பட்டம் சூட்டி அபிஷேகமும் பண்ணிவைத்தான். அதனால் இந்தக் கட்டத்துக்குக் கோவிந்த பட்டாபிஷேகம் என்றே பெயர். 'கோ'க்களுக்கு 'இந்த்ரன்' கோவிந்தன். 'விந்த' என்றால் ஒன்றைத் தேடி, நாடிப்போய் அடைவது. பசுக்கள் இப்படிச் கிருஷ்ணனிடமே உயிராயிருந்து அவரைத் தேடி அடைந்ததால் கோவிந்தன். 'கோ' என்பது பசுவை மட்டுமில்லாமல் பூமி, ஆகாசம், வாக்கு, இந்த்ரியங்கள் ஆகிய வற்றையும் குறிப்பது. இவையெல்லாம் தேடிப் போய் அடையும் லக்ஷ்யமான பரமாத்மா அவர் என்பதையும் கோவிந்த நாமம் தெரிவிக்கிறது.

'குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா'

ராமாயணத்தில் ஸ்ரீ ராம பட்டாபிஷேகம் மாதிரி, பாகவதத்தில் பகவானுக்குப் பட்டாபிஷேகமான ஸந்தர்ப்பத்தில் சூட்டப்பட்ட பேர் 'கோவிந்த' என்பதே. ராமர் மாதிரி கிருஷ்ணர் பெரிய ராஜ்யத்துக்கு ராஜாவாகப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிக் கொள்ளாவிட்டாலும், தேவராஜாவாலேயே பட்டாபிஷேகம் பெற்றதால் இதற்கு ரொம்ப முக்யத்வமுண்டு. 'கோவிந்தராஜா' என்று கிருஷ்ணனுடைய பல பெயர்களில் இதற்கு மட்டுந்தான் 'ராஜா' சேர்க்கிறோம்!

எனக்கு ஒன்று தோன்றுவதுண்டு. ஆண்டாள் திருப்பாவையில் 'குறைவொன்றுமில்லாத கோவிந்தா!' என்று கூப்பிடுகிறாள் அல்லவா? பகவானுக்குக் குறை இருந்தது என்று யாராவது நினைப்பதுண்டா? ஸாதாரண மனுஷ்யன் குறைபட்டுக் கொண்டேயிருக்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவன். அதனால் அப்படியில்லாத ஒருவனைக் 'குறைவொன்று மில்லாத மனுஷ்யா' என்று விசேஷிப்பது பொருத்தம். பகவானை ஏன் இப்படிச் சொல்லவேண்டும்? இப்படிச் சொல்வதாலேயே, 'அப்பா குதிருக்குள் இல்லை' என்கிற மாதிரி, பகவானுக்குக் குறையிருந்தது போலத்தானே த்வனிக்கிறது!

யோசித்துப் பார்த்ததில், பகவானுக்கு வாஸ்தவமாகவே பூர்வத்தில் ஒரு குறை இருந்து, அது கோவிந்தனாக அவன் ஆனபோதுதான் தீர்ந்தது என்று தெரிந்தது.

பகவானுக்கு என்ன குறை இருந்தது? 'ராம பட்டாபிஷேகம்' என்றேனே, அதிலேயேதான் குறை! சக்ரவர்த்தியாக முடி சூடியதில் என்ன குறை என்றால், இதை வால்மீகி தம்முடைய ராமாயணத்தில் வர்ணித்திருக்கிற தினுஸிலேதான் குறை ஏற்பட்டுவிட்டது.

'வனிஷ்ட வாமதேவாதி ரிஷிகள் எட்டுப் பேர் ஸ்ரீராம சந்த்ரமூர்த்திக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணினார்கள். அது எப்படித் தெரியுமா இருந்தது? அஷ்ட வஸுக்கள் தேவேந்த்ரனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணின மாதிரி இருந்தது என்று வால்மீகி வர்ணித்திருக்கிறார். 'வஸவோ வாஸவம் யதா' - வாஸவன் எனப்படும் இந்த்ரனுக்கு வஸுக்கள் பண்ணியது போல்' என்று அர்த்தம்.

இந்த Comparison (ஒப்புவமை)தான் ராமருக்குக் குறை உண்டாக்கிவிட்டது. ஏன்? இந்த்ரன் சீரழிந்த கதையை இதே வால்மீகி பாலகாண்டத்தில் சொன்னார். கௌதம பத்னியாகிய - அதாவது தாய்போல் மதிக்க வேண்டிய - ரிஷிபத்னி அஹல்யையிடம் தப்பாக நடந்து கொண்டு, மஹாபாபம் பண்ணினவன் இந்த்ரன். அதற்காக சாபத்தை வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டு அவமானப்பட்டவன். பதியையாகிவிட்ட அஹல்யைக்கு ஸ்ரீ ராமசந்த்ர மூர்த்தி புனருத்தாரணம் தந்த பெருமைதான் இன்றைக்கும் அவரை 'பதித பாவன ஸ்தோராம்'

என்கிறோம்.

கதை இப்படியிருக்க, அந்த இந்த்ரனையே தனக்கு உவமையாக வால்மீகி மஹர்ஷி சொல்லிவிட்டதில் ராமருக்கு உள்ளூறக் குறை ஏற்பட்டுவிட்டது. ஏகபத்னீ வ்ரதனான தம்மை, தகாத பாபம் பண்ணினவனோடு ஒப்பிட்டுவிட்டாரே என்று ஒரு குறை.

ஆதியிலே ஒரு பட்டாபிஷேகம் நிச்சயமான ஸமயத்திலே அது நிறைவேறாமலே ராமர் வனவாஸம் பண்ணும்படி ஆயிற்று. அப்புறம் பதிநாலு வருஷங்கள் ஜனங்கள் தவியாய்த் தவித்துக் காத்திருந்து மறுபடி பட்டாபிஷேகம் நடக்கிறது. அதனால் பட்டாபிராமன் என்றே பகவானுக்கு ஒரு பேர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. ராமாயண பாராயணம், ப்ரவசனம் எதுவானாலும் பூர்த்தி செய்யும் மங்களமான கட்டம் அதுதான். அங்கேபோய், பால காண்டத்தில் தன் கால் தூசியினாலேயே பரிசுத்தி பெற்ற ஒருத்தியை ஆதியில் தூசுபடுத்தியவனோடு தன்னை ஒப்பிட்டால் பகவானாகத்தானிருக்கட்டும், அவர் மனுஷ்யர் மாதிரிதானே நன்றாக 'ஆக்ட்' பண்ணினார், அதனால், வருத்தம் ஏற்படத்தானே செய்யும்?

இன்னொரு குறை: இந்த்ராதி தேவர்கள் ராவணனின் ஹிம்ஸையைத் தாங்கமாட்டாமல் ப்ரார்த்தனை பண்ணிக் கொண்டதன் மேல்தான் மஹாவிஷ்ணு ராமாவதாரம் பண்ணினது. ராவணனின் புத்ரன் மேகநாதனே இந்த்ரனை ஜயித்து 'இந்த்ரஜித்' என்று பேர் பெற்றிருந்தான். அப்படிப் பட்ட ராவணனைத் தாமே ஜயித்தும், இந்த்ரஜித்தைத் தாம் ஜயிக்க வேண்டுமென்று இல்லாமல் தம்பி லக்ஷ்மணனை விட்டே ஜயித்தும் விஜயராகவனானவர் ராமர். இப்படி ஸமூலம் ராக்ஷஸ ஸம்ஹாரம் பண்ணிவிட்டுப் பட்டாபிஷேகம் பண்ணிக் கொள்கிறபோது, தம்மிடம் தோற்றுப் போன வனிடம் தோற்றுப்போன இந்த்ரனுக்கே தம்மைக் 'கம்பேர்' பண்ணினால் குறையாகத்தானே இருக்கும்?

வால்மீகி பாத்திரங்களின் குணத்தை compare பண்ணி இப்படிச் சொல்லவில்லை. பட்டாபிஷேக வைபவத்திலிருந்த ஆனந்த கோலாகலத்தைப் பார்த்ததும் தேவலோகத்தில் நடந்த இந்த்ர பட்டாபிஷேகத்தின் விமர்சைக்கு இதை ஒப்பிடலாம்

என்று நினைத்தார். எட்டு வஸுக்கள் மாதிரியே இங்கேயும் ஸரியாக எட்டு ரிஷிகள் அபிஷேகம் பண்ணினவுடன், 'வஸவோ வாஸவம் யதா' என்று உத்ஸாஹத்தில் எழுதி விட்டார்.*

இதனால் பகவானுக்கு உள்ளுக்குள்ளே ஏற்பட்ட குறை, அப்புறம் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸாக்ஷாத் அந்த இந்த்ரனே, 'தோற்றேன்' என்று இவர் காலில் வந்து விழுந்து இவருக்கு 'கோவிந்த' பட்டம் தந்து அபிஷேகம் பண்ணின போதுதான் தீர்ந்தது. ராமபட்டாபிஷேகத்தில் உண்டான குறை கோவிந்த பட்டாபிஷேகத்தினால்தான் தீர்ந்தது. இதைத்தான் ஆண்டாள் suggestive-ஆக (குறிப்பால் உணர்த்தும் முகமாக) 'குறை வொன்றுமில்லாத கோவிந்தா' என்று சொன்னாள்.

'குறைவேயில்லாத' என்றால் பரிபூர்ண வஸ்து என்று அர்த்தம். 'பூர்ணம் ப்ரஹ்ம ஸனாதனம்', 'பூர்ணாவதாரம்' என்று கிருஷ்ண பரமாத்மாவைச் சொல்வது இதனால்தான்.

கோவிந்த நாமாவுக்கு இருக்கப்பட்ட அனேகச் சிறப்புகளில் இன்னொன்று நம் ஆசார்யாளுக்கு அதுதான் ரொம்பவும் பிடித்தது - favourite - என்பது! 'பஜ கோவிந்த'த்திலிருந்து இது தெரிகிறது. 'பஜகோவிந்தம்' என்பது அவருடைய 'சிவானந்த லஹரி', 'ஸௌந்தர்ய லஹரி', அல்லது இந்த 'ஷட்பதீ' ஸ்தோத்ரம் போல ஒரு ஸ்வாமியை ஸ்தோத்திரிக்கும் ப்ரார்த்தனை இல்லை. அதிலே ஜெனரலாக ஒரு மனுஷ்யன் இருக்க வேண்டிய வாழ்முறையையும், தத்வ உபதேசங்களையும், விவேக வைராக்யங்களையும்தான் சொல்லியிருக்கிறார். அது வைஷ்ணவர், சைவர் என்ற பேதமில்லாமல் ஸகல ஜனங்களுக்குமானது. இப்படிப்பட்ட க்ரந்தத்தில் ஆசார்யாள் 'பரமாத்மாவைப் பஜியுங்கள்' என்று பொதுப்பெயரை சொல்லாமல் 'கோவிந்தனைப் பஜியுங்கள்' என்று சொல்கிறா ரென்றால், அந்தப் பெயரில் அவருக்கு ரொம்பவும் பிடித்தம் என்றுதானே தெரிகிறது?

* வஸிஷ்டர், வாமதேவர், ஜாபாலி, காச்யபர், காத்யாயனர், ஸுயஜ்ஞர், கௌதமர், விஜயர் என்ற எட்டு ரிஷிகள்.

லோகத்தில் உள்ள உபதேச க்ரந்தங்களுக்கெல்லாம் உச்சியில் உள்ள கீதையை அர்ஜுனனுக்குச் சொன்னதால் கிருஷ்ணருக்கு 'ஜகத்குரு' என்ற பட்டம் உண்டு. 'கிருஷ்ணம் வந்தே ஜகத்குரும்' என்று ச்லோகம் சொல்கிறோம். அதற்கு அப்புறம் நம் பகவத்பாதாளுக்குத்தான் ஜகத்குரு பட்டம் ஏற்பட்டது. ஜகத்குருவாயினும் ஆசார்யாளுக்கு, சிஷ்யபாவத்தில் இருந்து கொண்டு தம்முடைய குருவை ஸ்துதிப்பதிலேயே ஸந்தோஷம். அவருடைய குருவின் பேர் என்ன என்றால் கோவிந்த பகவத்பாதர் என்பதே. அதனால் குரு - தெய்வம் இரண்டின் பெயராகவும் உள்ள 'கோவிந்த' சப்தத்தில் ஆசார்யாளுக்கு அலாதி ப்ரீதி. 'கோவிந்த' என்னும்போது கிருஷ்ண பரமாத்மாவை மட்டுமின்றித் தம் குருவையும் ஆசார்யாள் நினைத்துக் கொண்டார் என்பதற்கு internal evidence (உட்சான்று) ஆக 'விவேக குடாமணி'யின் ஆரம்ப ச்லோகத்தில்,

கோவிந்தம் பரமாநந்தம் ஸத்குரும் ப்ரணதோஸ்மயஹம்
என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

கோவிந்த நாமத்துக்கு இன்னொரு விசேஷமும் இருக்கிறது. முன்பு மஹாவிஷ்ணுவுக்கு ப்ரீதியான நாமாக்கள் என்று பன்னிரண்டைச் சொன்னேன் அல்லவா! அவற்றில் 'கோவிந்த' என்பது ஒன்றாக வருகிறது. இது தவிர மூன்றே மூன்று நாமாக்கள் மஹாவிஷ்ணுவுக்கு ரொம்பவும் விசேஷமானவை என்று எடுத்திருக்கிறார்கள். இந்த மூன்று நாமாக்களில் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு ஆசமனமாக மூன்று ஆசமனம் பண்ணிவிட்டு, அப்புறம் அந்தப் பன்னிரண்டு நாமாக்களைச் சொல்லிக் கன்னம், கண், மூக்கு, காது, புஜம், ஹ்ருதயம், சிரஸ் முதலியவைகளைத் தொட்டால் தேஹசத்தி உண்டாகிறது. எந்தக் கர்மாவானாலும் முதலில் இப்படிச் செய்து சரீரத்தைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். மூன்று முறை ஆசமனம் செய்கிறபோது சொல்கிற நாமாக்கள், 'அச்யுத, அனந்த, கோவிந்த' என்கிறவையே.

இப்படியாக, விசேஷமான பன்னிரண்டு நாமாக்கள், அதனிலும் விசேஷமான மூன்று நாமாக்கள் இரண்டிலும் வருகிற ஒரே ஒரு நாமம் 'கோவிந்த' என்பதுதான்.

கேசவ - நாராயண - மாதவ - கோவிந்த - விஷ்ணு -
மதுஸூதன, - த்ரிவிக்ரம - வாமன - ஸ்ரீதர - ஹ்ருஷீகேச -
பத்மநாப - தாமோதர.

அச்யுத - ஆனந்த - கோவிந்த.

மூன்றிலே ஒரு நாமாவாக இருக்கப்பட்ட 'கோவிந்த'
என்பதை 'பஜ கோவிந்தம், பஜ கோவிந்தம், பஜ கோவிந்தம்'
என்று மூன்று தரம் ஆசார்யாள் சொல்லிச் சொல்லி ஸந்தோ
ஷப்பட்டிருக்கிறார். ஒன்றை ஸத்ய ப்ரமாணமாகச் சொல்ல
வேண்டுமானால் மூன்று தரம் திருப்பிச் சொல்வார்கள்.

இப்படி ஆசார்யாள் சொன்னது மட்டுமில்லாமல், ஆண்
டானும் மூன்று இடங்களில் கோவிந்த நாமாவை ப்ரயோகித்தி
ருக்கிறாள் - அவளுடைய 'திருப்பாவை'யிலே 'திருப்பாவை'
யின் கடைசியான முப்பதாவது பாட்டு அதற்கு பலசுந்தி.
அதை விட்டுவிட்டால் அதற்கு முந்திய மூன்று பாட்டுகளிலும்
'கோவிந்தா!' என்றே பகவானைக் கூப்பிட்டிருக்கிறாள். இருபத்
தேழாவது பாட்டில் 'கூடாரை வெல்லும் சீர்க் கோவிந்தா!'
என்கிறாள். இருபத்தெட்டாவதில்தான் 'குறைவொன்றுமில்
லாத கோவிந்தா' என்பது. இருபத்தொன்பதாவது பாட்டில்
'இற்றைப் பறைகொள்வான் அன்று காண் கோவிந்தா!'
என்கிறாள்.

இப்படி அனேகச் சிறப்புகள் பொருந்திய கோவிந்த
நாமாவைச் சொல்லிப் பகவானை அழைத்து, 'பவ ஜலதி மதன
மந்தர' என்கிறார் ஆசார்யாள்.

'பவம்' என்றால் ஸம்ஸாரம்; 'ஜலதி' என்றால் ஸமுத்ரம்.
'பவ ஜலதி' என்றால் ஸம்ஸார ஸாகரம். 'மதன' என்றால்
கடைவது. Mathana என்று சொல்ல வேண்டும். Madana
என்றால் மன்மதனுக்குப் பேராகிவிடும். Madana என்றால்
போதை உண்டாக்குவது என்று அர்த்தம். அப்படிப் பண்ணும்
ம்தனவேள் ஜனங்களின் மனஸை மதனம் (Mathanam) பண்ணு
கிறாற்போல் காமத்தினால் கடைந்து கொந்தளிக்கச் செய்வ
தால்தான் மன்மதன் (Manmathan) என்றும் பெயர் பெற்றிருக்
கிறான். தயிரை மத(tha)னம் பண்ணுகிற படியால்தான், தயிர்

சிலுப்பும் குச்சியை 'மத்து' என்கிறோம். 'மந்தர்' என்பது மந்தர் மலை என்று பொருள் படும். 'பவ ஜலதி மதன மந்தர்' என்றால் 'ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடைகிற மந்தர்மலையாக இருக்கிறவனே!' என்று அர்த்தம்.

அம்ருத மதனத்துக்காகப் பாற்கடலை தேவாஸுரர்கள் கடைந்தபோது மந்தர்மலையைத்தானே மத்தாகப்போட்டு, அதிலே வாஸுகிப் பாம்பைக் கயிறாகப் சுற்றிக் கடைந்தார்கள்? அந்த மாதிரி இப்போது நாம் மாட்டிக் கொண்டிருக்கிற இந்தச் சாவுக்களமான ஸம்ஸார ஸாகரத்திலிருந்தும் நித்யத்வமுள்ள மோக்ஷமான அம்ருதத்தைப் பெறுவதற்காக பகவானே மந்தர் மலையாக வரவேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறார். பாற்கடலைக் கடைந்தபோது மந்தர்மலை அலைகளில் நிலை தடுமாறாதபடி மஹாவிஷ்ணுதான் ஆமை ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டு அதைத் தூக்கித் தாங்கிக் கொண்டார். அதுதான் கூர்மாவதாரம். இந்த ஷட்பதீ ஸ்தோத்திரத்திலேயே நாலாம் ச்லோகத்தில் 'உத்த்ருத நக' என்றபோது இப்படிப் பகவான் மலையைத் தாங்கியதைச் சொல்லியிருக்கிறது. (கூர்மாவதாரத்தில் கோவர்த்தனகிரியைத் தூக்கினது என்ற இரண்டு ஸந்தர்ப்பங்களில் பகவான் 'உத்த்ருத நக'னாக இருந்திருக்கிறான்.)

பாற்கடலில் மந்தர் மலையைத் தாங்கினவனையே இங்கே, 'பவஜலதி மதன மந்தர், என்னும்போது ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடைய உதவுகிற ஒரு மந்தர் மலையாக உருவகப்படுத்துகிறார். இங்கே மலையைத் தாங்குகிறவனாக அன்றி மலையாகவே வர்ணிக்கிறார். இதற்கு அர்த்தம் என்ன? ஸம்ஸார ஸாகரத்திலிருந்து கடத்துவிக்கிறான் என்று வழக்கமாய்ச் சொல்வதுபோல் சொல்லாமல், ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடைகிற மத்தாக இருக்கிறான் என்று ஏன் சொல்ல வேண்டும்?

பாற்கடலைக் கடைந்தபோது முதலில் விஷம் வந்தது; அப்புறம்தான் அம்ருதம் வந்தது. கடைந்து கடைந்து முதலில் அதிலிருக்கிற கெட்டதை எல்லாம் விஷ ரூபத்தில் திரட்டி வெளிப்படுத்திய அப்புறந்தான், நல்லதான அம்ருதம் - வந்தது. நம்முடைய வாழ்க்கையையும், ஸம்ஸாரத்தையும் இப்படிச் கடைய வேண்டும். தன்னாலே அது அலை அடித்துக் கொண்டிருப்பதுதான். காம, க்ரோதாதிகளான பல சலனங்களால் அது அலைவீசிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அதற்குள்

ளேயே ஈச்வர தத்வமும் அம்ருதம்போல் இருக்கத்தான் செய்கிறது. இந்த ஸம்ஸாரக் கடலை நன்றாகக் கடைந்து காம, க்ரோதாதிகள் விஷமாகத் திரண்டு வெளியே போகும்படிச் செய்துவிட்டால் அப்புறம் திவ்ய அனுபவம், ஈச்வர ஸாக்ஷாத் காரம் என்கிற அம்ருதம் வந்துவிடும். முதலில் கெட்டதை எல்லாம் திரட்ட வேண்டும். எதற்காக என்றால் வைத்துக் கொண்டு அனுபவிப்பதற்காக அல்ல. வெளியிலே துரத்துவதற்காகத்தான்! குப்பையை எல்லாம் ஓர் இடத்தில் பெருக்கித் திரட்டி வெளியிலே கொட்டுவதுபோல! அப்படி வெளியிலே துரத்துகிறவரை கெட்டதுகள் இருக்கத்தான் செய்யும். அவற்றைப் பகவானே மத்தாக வந்து ஒன்றாகச் சேர்த்து ஓர் இடத்தில் Concentrate செய்து (திரட்டிக்) கொடுக்கிறான். பூஜை, ஷேத்ராடனம், ஸ்தோத்ரம் படிப்பது, ஜபம், த்யானம் என்கிற ஸாதனையெல்லாம் பகவானின் அனுக்ரஹ ஸ்வரூபம்தான். இப்படிப்பட்ட ஸாதனைகளால் வாழ்க்கைக் கடலைக் கடைந்து முதலில் விஷத்தைத் திரட்ட வேண்டும். பிறகு, அதை வெளியே அனுப்பிவிட வேண்டும். அப்புறம் அம்ருதத்தை அடைய வேண்டும்.

ஆகக்கூடி, எடுத்தவுடன் அம்ருதம் வேண்டும் என்றால் முடியாது. விஷத்தை அனுபவித்துத் தீர்த்தபின்தான் அம்ருதம் வரும். வாழ்க்கையில் கெட்டது, கஷ்டம், காம, க்ரோதம் எல்லாம் இருந்துதான் ஆகவேண்டும். போகப்போக இதையெல்லாம் விலக்கிவிட்டு ஒரே நல்லதாக, பேரின்பமாக ஆகவேண்டும்.

கெட்டதுகள் இருக்கின்றனவே என்று நாம் ஓயாமல் அழுது கொண்டும், பயந்து கொண்டும், நம்பிக்கை இழந்து கொண்டும் இருக்க வேண்டாம் என்று ஆறுதலாகத் தெம்பு ஊட்டுகிற விதத்தில் 'பவஜலதி மதன மந்தர' என்று ஆசார்யாள் சொல்கிறார். மத்து போட்டுக் கடைகிறபோது எத்தனை கொந்தளிப்பு, எத்தனை பாடுபட வேண்டியிருக்கிறது? அம்மாதிரி நம் பூர்வ கர்மா, பழைய வாஸனைகள் தீருவதற்கும் வாழ்க்கையைக் கடைகிற கடையலில் மொத்துப்பட வேண்டும். இப்படிப் பல சோதனைகளில், பரீக்ஷைகளில் தேறின பிறகுதான் விமோசனம் கிடைக்கும். அப்புறம் விமோசனம் கிடைப்பதற்காகவே, இப்போது ஸாக்ஷாத்

பகவான்தான் இத்தனை கொந்தளிப்பை உண்டாக்குகிறான் என்று தெரிந்துவிட்டதானால் நம்முடைய பயம், அழுகை, நம்பிக்கைத் தளர்ச்சியெல்லாம் போய்விடும்.

மத்வாசார்யார் உடுப்பியிலே ப்ரதிஷ்டை பண்ணிய கிருஷ்ணன் கையில் மத்து இருக்கிறது. பகவானே மந்தர மலை என்ற மத்தாக வந்து ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடை கிறான் என்று சங்கராசார்யாள் சொல்கிறார்!

மத்தைக் கயிற்றால் சுற்றுகிற மாதிரிப் பகவானையே சுற்றிக் கட்டிப் போட்டிருந்தபோதுதான் அவன் தாமோதரனானது. மத்தைப்போட்டு யசோதை தயிர் கடைந்து கொண்டிருந்த போது அவளிடம் பாலகிருஷ்ணன் பால் குடித்துக் கொண்டிருந்தான். அடுப்பிலே பால் பொங்கி வந்தது. அதனால் குழந்தைக்குப் பால் கொடுப்பதை விட்டுவிட்டு அவள் எழுந்திரித்தாள். அதிலே ஏற்பட்ட ஆத்திரத்தில்தான் ஸ்வாமி தயிர்ச் சட்டியை உடைத்து, உறி வெண்ணெயை எடுத்துக் குரங்குகளுக்கு உபசாரம் பண்ணி, முடிவிலே யசோதை கட்டிப் போட, தாமோதரனாக ஆனது. 'தாமோதர' என்று ச்லோகத்தை ஆரம்பித்து, அப்புறம் அவனையே மத்தாகச் சொல்வதில், இந்த ஸ்தோத்ரம் பூராவும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாக அபிப்ராயங்கள் கிளைவிட்டுக் கொண்டு போகிற அழகில் இன்னொன்றைப் பார்க்கிறோம்!

ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடையும்போது முதலில் ஏன் விஷம் வர வேண்டும்? லோக வாழ்க்கையில் ஏன் கஷ்டம் இருக்க வேண்டும்? கெட்டது இருக்க வேண்டும் என்றால் அது தான் பகவானுடைய விளையாட்டு. இயற்கை நியதியிலேயே இப்படித்தான் வைத்திருக்கிறார். காய் கசக்கத்தான் வேண்டும். அப்புறம் கசப்புக் காயே துவர்ப்பாக வேண்டும், அதற்கப்புறம் துவர்ப்பு புளிப்பாக வேண்டும், கடைசியில்தான் புளிப்பு தித்திப்பாக வேண்டும் என்று வைத்திருக்கிறார். அப்படியே நம்முடைய காமம், க்ரோதம் முதலிய கசப்பு எல்லாம் படிப் படியாகத்தான் துவர்த்து, புளித்து அப்புறம் ப்ரசாந்த மதுரமாக வேண்டும். ஆனதால் நமக்கு இந்தத் தோஷங்கள் இருக்கிறதே என்று அழ வேண்டாம். பகவானை நினைத்துக் கொண்டு, பக்தியோடு இருந்துகொண்டு, கர்மானுஷ்டானங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு ஜனங்களுக்கு நம்மாலான தொண்

டைச் செய்துகொண்டு இருந்தால் தன்னால் காலக்ரமத்தில் இந்தத் தோஷம் எல்லாம் போய்ப் பழுத்த பழமாக, அன்பு என்கிற ஒரே மதுரமயமாக ஆகிவிடுவோம். இம்மாதிரி பக்தி, கர்மானுஷ்டானம், ஸேவை, த்யானம் முதலியவை இல்லா விட்டால் கசப்பு மாறவே மாறாது.

இப்போது இத்தனை தோஷங்களோடு இருக்கிற மாதிரியே மனம் போனபடி இருந்து கொண்டு எப்போதும் கசப்பாக இருப்பதும் ஸரியில்லை. தோஷம் இருக்கிறதே என்று ஓயாமல் அழுதுகொண்டிருப்பதும் ஸரியில்லை. செய்ய வேண்டிய கர்மாக்களைப் பண்ணிக் கொண்டே போனாமானால் கசப்பு எல்லாம் மாற வேண்டியபோது மாறும்; மதுரமயமாய்விடும்.

தனியாக ஒரு பழத்தை எடுத்தால் இப்படி. பூவிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பழுக்க வேண்டும் என்பது தனி மனுஷ்யன் விஷயம். ஸமுஹம் என்று எடுத்துக் கொண்டால் அதிலே எங்கேயோ அபூர்வமாக ஒரு சில மனுஷ்யர்கள்தான் இப்படிப் பழுக்கிறார்கள். இதற்காகவும் குறைப்பட வேண்டாம். ஸமுஹத்தை ஒரு மரம் என்று வைத்துக் கொண்டால் ஒரு மரத்தில் எத்தனை இலைகள் இருக்கின்றன? ஸீஸனுக்கு ஸீஸன் எத்தனை ஆயிரம் இலையும் பூவும் உதிர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன? விழுகிற பூக்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் பூ விழுந்த பின் உண்டாகிற பிஞ்சுகள் கொஞ்சந்தான். அந்தப் பிஞ்சுகளிலும் வெம்பி விழாமல் கடைசி ஸ்டேஜ்வரை பக்வமாகிக் கொண்டே போய்ப் பழுத்த பழமாகிறவை ரொம்பவும் ஸ்வல்பம்தான். இயற்கையில் இப்படித்தான் இருக்கிறது. ஜீவ ஸ்ருஷ்டியிலும் ஏராளமானவர் இலையாயும் பூவாயும் சருகாய், வாட்லாய்க் கருகி விழுந்து, காயிலும் ஏராளமானவை வெம்பி விழுந்தும், பசுளிகளும் குரங்குகளும் கடித்து விழுந்தும், முடிவாக மிஞ்சும் கொஞ்சமே பழமானாலும் போதும்; அதுவே ஸ்ருஷ்டிக்கு ப்ரயோஜனம் என்றுதான் பகவான் லீலை பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான்.

ஜன ஸமுதாயத்தில் அடங்கிய எல்லோரும் நிறைந்த நிறைவாக ஆகிப் பூர்ணத்வம் அடையாவிட்டால் பரவாயில்லை; மரத்துக்குப் பழம் மாதிரி, ஜனத்தொகையில் எவரோ

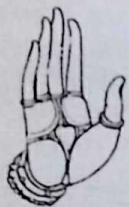
ஒருத்தர், ஆயிரத்தில் லக்ஷத்தில் ஒருத்தர் பூர்ணமாகிவிட்டால் கூட போதும்; அப்படி ஓர் ஆத்மா நிறைகிறதற்குத்தான் இத்தனை பேர் ஸ்ருஷ்டியாகி, இத்தனை காமக்ரோதாதிகளில் மாட்டிக் கொண்டு தவிக்கிறதெல்லாம். அத்தனாம் பெரிய ஸமுத்ரத்தைக் கடைந்து ஒரு சின்னக் கலசம் அம்ருதம் எடுத்தது போல் இவ்வளவு ஜீவ கோடிகளுள்ள ஸம்ஸாரத்தைக் கடைவதிலிருந்து அம்ருத தத்வமாக ஆன உதாரண புருஷர்கள் ஸ்வல்பம் உண்டானாலும் போதும். பவக்கடலைக் கடைந்து அதன் ஸாரமாக ஸ்வல்ப அளவு அம்ருதத்தை எடுக்க உதவுகிற மத்தாகத்தான் ஆசார்யாள் இங்கே பகவானை நினைத்து 'பவஜலதி மதன மந்தர' என்கிறார். அப்படிச் சொல்வதால் இந்த ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளேயே விஷம் மட்டுமில்லாமல் அம்ருதமும் இருக்கிறது என்று நமக்கு ஆறுதல் உண்டாக்குகிறார் போலிருக்கிறது. மத்தைப் போட்டுக் கடைந்த உடனே வெண்ணெய் வந்து விடுமா? எத்தனையோ நாழி சிலுப்பினால் தான் வரும். அதுவரை அவஸரப்படக்கூடாது, ஆத்திரப்படக் கூடாது, நம்பிக்கை இழக்கக் கூடாது.

நிதானமாக, படிப்படியாக அபிவ்ருத்தி எவருக்கும் உண்டு. ஆகவே நாம் செய்ய வேண்டியதெல்லாம், அந்த மத்து கயிற்றிலிருந்து நழுவி விடாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான். என்ன கயிறு? பக்தி என்கிற கயிறுதான்! 'சிவானந்த லஹரி'யில் ஆசார்யாள் பரமேச்வரனிடம், 'பக்திக் கயிற்றால் என் மனக் குரங்கை நன்றாகக் கட்டிப்போடு' (த்ருடம் பக்த்யா பத்த்வா) என்று சொல்லியிருக்கிறார். நாம் பக்திக் கயிற்றால் பகவான் என்ற மத்தைச் சுற்றி, பிடிப்பை நழுவ விடாமலிருந்தால் அவர் இந்த ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடைந்து முதலில் விஷங்களைத் திரட்டி அப்புறப்படுத்திவிட்டுப் பிறகு நமக்கு அம்ருதம் எடுத்துக் கொடுத்துவிடுவார் அதாவது அமர நிலையான மோக்ஷத்தைக் கொடுத்துவிடுவார்.

பிறப்பு - இறப்பு, ஜனன - மரணம்தான் ஸம்ஸாரம். அம்ருதம் என்றால் இறப்பில்லாதது. இறப்பேயில்லை என்றால் அப்புறம் மறுபிறப்பு இல்லை. அப்படிப்பட்ட சாச்வதமான மோக்ஷானந்தமான அம்ருதத்தை இந்த ஸம்ஸார ஸாகரத்திலிருந்தே பக்தியின் துணை கொண்டு பகவதனுக்ரஹத்தால் பெறவேண்டும் என்பது தாத்பர்யம்.

ஸம்ஸார ஸாகரத்தை விட்டுக் கடத்துவிப்பது என்றால் லோகத்தை அப்படியே துறந்துவிடச் செய்வது. ஸம்ஸாரத்தைக் கடைந்து அம்ருதம் பெறுவது என்றால், அதை விட்டுப் போகாமல், எல்லாவற்றிலும் உள்ள எல்லாமுமான ப்ரஹ்மம் லோகத்திலும் இருக்கிறது என்று தெரிந்து கொண்டு இஹத்திலேயே பரத்தைப் பெறுவது - என்றிப்படி அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளலாம். ஞானமாகவே போனால், வைராக்யத்தில் ஸம்ஸாரத்தைத் துறந்து அதைக் கடப்பது; பக்தியாகப் போனால், அவன் க்ருபையிலுள்ள நம்பிக்கையால் ஸம்ஸாரத்தை விட்டுப் போகாமலே இதிலேயே அவனுடைய அம்ருத தத்வத்தைக் கடைந்து பெறுவது என்று வேண்டுமானாலும் அர்த்தம் செய்து கொள்ளலாம்.

‘ஷட்பதீ’யை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கடப்பதில் ஆரம்பித்து, - ‘தாரய ஸஸார ஸாகரத:’ என்று முதல் ச்லோகத்தில் ஆரம்பித்து கடைவதில் முடிக்கிறதால் எதையுமே விடாமல், ஒதுக்காமல், எதிலும் ஆத்ம தத்வத்தை அறிகிற பெரிய விசாலமான நிறைவில் முடிப்பதாக ஆகிறது.

துதியின் ஸாரம்: ஸம்ஸாரத் துன்ப நீக்கம்

முதல் ச்லோகத்தில் ‘தாரய ஸம்ஸார ஸாகரத:’ - ‘ஸம்ஸார ஸாகரத்திலிருந்து அக்கரை சேரு!’ என்று ப்ரார்த்தித்தார். அடுத்த ச்லோகத்தில் ‘ஸம்ஸார பயத்தையும் வேதனையையும் சிதைக்க வல்லதான பாதாரவிந்தத்தை நமஸ்கரிக்கிறேன்’: ‘பவபய கேத-ச்சிதே வந்தே’ என்றார். மூன்றாவதில் ஸம்ஸாரத்தைப் பற்றி ‘ரெஃபரன்ஸ்’ இல்லை. பரமாத்ம - ஜீவாத்மாக்கள் ஒன்றேயானாலும் வ்யவஹாரத்தில் ஸமுத்ரமும் அலையும் மாதிரி இருப்பவர்கள் என்று அதில் சொல்கிறார். யோசித்துப் பார்த்தால் இதிலும் ஸம்ஸார ஸமாசாரம் உட்கிடையாக இருக்கிறது. வ்யவஹார நிலை என்பதுதான்

ஸம்ஸாரம். அதையேதான் பொதுவாக ஸமுத்ரம் என்பது. (முதல் ச்லோகத்தில் வரும் 'ஸாகரம்', ஆறாவதிலே வரும் 'ஜலதி' என்பனவற்றுக்கு ஸமுத்ரம் என்றே அர்த்தம்.) இந்த ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தில் அடிபட்டு, முழுகிப் போகாமலிருக்க வழி, இப்படி இதிலே த்வைதமாக உள்ளபோதுகூட, 'நாம் இந்த ஸமுத்ரத்திலே அங்கமல்ல. பரமாத்ம ஸமுத்ரத்தின் அங்கம்தான். அதன் அலைதான். அலை ஸமுத்ரத்தில் ஓடுங்கி ஒன்றாய்விடுகிறது போல' நாம் பரமாத்மாவிலேயே ஐக்யமாகி விடவேண்டியவர்கள்தான்' என்ற நினைவுடன் இருப்பதேயாகும். 'ஸமுத்ரம்தானே அலையாக ஆகியிருப்பது? அப்படிப் பரமாத்மா அல்லவா நாமாக ஆகியிருப்பது? அவன் நினைவோடு அவனுடைய அலை நாம் என்ற உறுதியோடு இருந்தால் இந்த ஸம்ஸார ஸமுத்ரம் நம்மை என்ன பண்ண முடியும்?' என்று மூன்றாம் ச்லோகம் எண்ண வைக்கிறது. அத்வைதப் பார்வையில் பார்த்தபோது அதில் த்வைதத்தின் நைச்யம் (எளிமை, தாழ்மை) இருப்பதாகச் சொன்னேன். த்வைதமான ஸம்ஸாரத்தின் கோணத்தில் பார்க்கும்போது ஸமுத்ரத்துக்கு வேறாக இல்லாத அலை மாதிரி பரமாத்மாவுக்கு 'நாம்' என்கிற கருத்தே அத்வைதத்தின் கம்பீரத்தை நமக்கு அழுமூஞ்சி ஸம்ஸாரத்திலும் ஊட்டுவதாகத் தெரிகிறது. நாலாம் ச்லோகத்திலும் ஸம்ஸாரத்தைப் பற்றி வருகிறது. 'பகவத் தர்சனம் கிட்டிவிட்ட பின் ஸம்ஸாரத்தின் அழிவு எப்படி ஏற்படாமலிருக்கும்?—ந பவதி கிம் பவ திரஸ்கார:' என்று அது கேட்கிறது. அடுத்த ச்லோகத்தில், ஸம்ஸார தாபத்தில் பீதியுற்ற தம்மை பகவான் பரிபாலிக்க வேண்டிக்கொண்டார். 'பவதாப பீதோஹம்' என்று அதில் வருகிறது. கடைசியான ஆறாவதில் ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்திலிருந்து அம்ருதமான ஆத்ம தத்வத்தைக் கடைந்து கொடுக்கும் மத்தாகப் பகவானை வர்ணிக்கிறார். ஆக ஸமய அனுஷ்டானங்கள், ஆத்மிகமான ஸாதனைகள் ஆகிய எல்லாவற்றுக்கும் ஒரே லக்ஷ்யமான ஸம்ஸார கஷ்ட நிவ்ருத்தியை பக்தியில் ஆரம்பித்துப் பெற முயல்வதே 'ஷட்பதி'யின் ஸாரதத்வம் என்று தெரிகிறது.

பரமம் தரம் அபநய த்வம் மே என்று இந்த ச்லோகம் முடிகிறது.

'தரம்' என்றால் பயம் என்று அர்த்தம். மே - எனக்கு

(அதாவது என்னுடைய;) பரமம் - மிகுந்த; தரம் - பயத்தைத் தவம் - நீ; அபநய - போக்குவாயாக!

உருப்படுவோமோ மாட்டோமோ, கதிமோக்ஷம் கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்கிற பயம், மரண பயம், மறுபடியும் ஜன்மா வந்துவிடுமோ என்கிற பயம், நம் பாபங்களை நினைத்து நரக பயம் - இப்படிப் பல தினுஸாகப் படுகிற பெரிய ஸம்ஸார பயத்தைப் போக்கப் பகவானிடம் ப்ரார்த்தனை செய்கிறார்.

‘ஷட்பதி’ ஆரம்ப ச்லோகத்தில் ‘அவிநயம் அபநய’ என்று தொடங்கினார். ஆறாவது ச்லோகத்தை முடிக்கிறபோதும் ‘தரம் அபநய த்வம் மே’ என்பதாக அதே ‘அபநய’ என்ற வார்த்தையைப் போட்டிருக்கிறார். ஆதி வார்த்தையே அந்தத்தில் வருவதால் circle complete ஆகிவிடுகிறது (வட்டம் பூர்த்தியாகிவிடுகிறது). இது ஸ்தோத்ரத்தின் பூர்ணத்வத்துக்கு அடையாளம்.

‘அபநய’ என்பதற்கு அப்புறம் ‘த்வம்’, ‘மே’ என்ற இரண்டு வார்த்தைகள் வந்தாலும், மேலே காட்டினமாதிரி ‘எனக்கு மஹாபயத்தை நீ போக்குவாயாக’ என்பதற்கு நேர்வாக்யம், ‘மே பரமம் தரம் த்வம் அபநய’ என்று ‘அபநய’வைக் கடைசி வார்த்தையாக வைத்து முடிப்பதாகத்தானிருக்கும். வசன நடையில் அப்படித்தான் இருக்கும். கவிதையானதால் அதன் லக்ஷணங்கள் பொருந்துவதற்காக இப்படி ‘அபநய’வை கொஞ்சம் முன்பே கொண்டு வந்து ‘மே’ என்று முடிக்கும்படி ஆயிற்று.

பகவத் கீதையில் இப்படியேதான் இருக்கிறது. அதிலே பகவானின் உபதேசம் இரண்டாம் அத்யாயத்தில் ‘அசோச்யாந் அந்வசோசஸ்த்வம்’ என்கிற (11-வது) ச்லோகத்தில் ஆரம்பிக்கிறது. கடைசியில் பதினெட்டாவது அத்யாயத்தில் 66-வது ச்லோகத்தில்,

ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜய மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ I

அஹம் த்வா ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ௬௬: II

என்று உபதேசத்தை முடிக்கிறார்.

இந்த இரண்டிற்கும் முந்தியும் பிந்தியும் இருக்கிற ச்லோகங்கள் preface(முன்னுரை,) Epilogue (பின்னுரை)தான்.

‘சுச’ - சோச்ய’ என்கிற வார்த்தைகள் ‘வருத்தப்படுவதை’க் குறிக்கும். முதலில், ‘அசோச்யாந் அந்வ சோசஸ் த்வம்’ என்பதற்கு ‘வருத்தப்பட வேண்டாதவர் விஷயத்தில் நீ வீணுக்கு வருத்தப்படுகிறாய்’ என்று அர்த்தம். ‘ஐயோ, இந்தக் கௌரவ ஸேனையை எப்படிக் கொல்வேன்?’ என்று வருத்தப்பட்ட அர்ஜுனனிடம், ‘தர்மத்தை உத்தேசித்து இந்த யுத்தம் நடந்தாக வேண்டியிருக்கிறது. பூபாரம் தீருவதற்காக, இவர்கள் எல்லாரும் ஸம்ஹாரம் ஆக வேண்டும் என்று ஏற்கெனவே ஈசுவர ஸங்கல்பமாகிவிட்டது ஆகையால் நீ வருத்தப்பட வேண்டாதவர்களுக்காக அனாவச்யமாக வருத்தப்படுகிறாய்!’ என்று சொல்ல வந்த பகவான், ‘அசோச்யாந் அந்வசோசஸ்த்வம்’ என்று ஆரம்பிக்கிறார். கடைசியில் முடிக்கிறபோது, ‘எல்லாத் தர்மங்களையும் விட்டுவிட்டு (அதாவது, எல்லா தர்மங்களுக்கும் மேலாக) என்னிடம் சரணாகதி பண்ணி, நான் விட்டவழி என்று இருந்துவிடு. நான் உன்னை ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன். இது நிச்சயம். ஆதலால் கொஞ்சங்கூட வருத்தப்படாதே’ என்று அர்ஜுனனுக்குத் தன் வாக்குறுதியைக் கொடுக்கிறபோது மா சுச; என்கிறார். ‘மா சுச:’ என்றால் ‘வருத்தப்படாதே’ என்று அர்த்தம். ஆரம்பத்தில் வந்த ‘அசோச’, முடிந்த முடிவில் வரும் ‘மா சுச’ இரண்டும் ஒன்றேதான். ‘சுச’ என்கிற root (தாது) இரண்டிற்கும் பொது.

கீதையைப் போலவே ஷட்பதீயிலும் முதல் ச்லோக ஆரம்பத்தில் வந்த ‘அபநய’ ஆறாம் ச்லோக முடிவிலும் வருகிறது. ‘விநயமின்மையைப் போக்கு’ என்று ஆரம்பித்தவர் ‘பயத்தைப் போக்கு’ என்று முடிக்கிறார். போக வேண்டியதைப் போக்கிக் கொள்ள வேண்டியது, வரவேண்டியதை வரவழைத்துக் கொள்வதைவிட முக்யம். முதலில் இதைச் செய்து கொண்டால்தான் அப்புறம் அதைச் செய்து கொள்ள முடியும். செய்து கொள்வது, போக்கிக் கொள்வது என்றாலும் அது நம்மாலாகிற கார்யமா? இல்லை. அவனுடைய அருள்தான் அப்படிப் போக்க வைக்க வேண்டும். அதனால்தான் ஆரம்பம் முடிவு இரண்டிலும், போகவேண்டிய இரண்டை - திமிரையும் பயத்தையும் - போக்கு, ‘அபநய’, என்று வேண்டிக் கொள்கிறார்.

பயம் என்பது திமிருக்கு நேரெதிர். பூஞ்சை மனஸைக் காட்டுவது. உத்தமமானவருக்குத் திமிரும் இருக்காது, பூஞ்சையான பயங்காளித்தமும் இருக்காது. நமக்கு இரண்டும் இருக்கிறது. சிலவற்றைக் குறித்துத் திமிர், சிலவற்றைக் குறித்துப் பயம் என்று இருக்கிறது. இது இரண்டையும் போக்கிக் கொள்ள பகவானை ப்ரார்த்திக்கச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார் ஆசார்யாள்.

ஒரு ச்லோகத்தின் முடிவு வார்த்தை அடுத்ததன் ஆரம்பமாக இருப்பதைத்தான் அந்தாதி என்பது. 'உத்த்ருத நக'வில் ஒரே ச்லோகத்துக்குள்ளேயே ஆசார்யாள் அந்தாதி விளையாட்டுப் பண்ணியதைப் பார்த்தோம். இப்போது ஆறு ச்லோகம் கொண்ட முழு ஸ்தோத்ரத்துக்குமாகச் சேர்த்து முதல் வார்த்தையான 'அபநய' என்பதையே கடைசியிலும் போட்டு ஒரு வினோதமான அந்தாதி பண்ணியிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். முதல் வார்த்தை, கடைசி வார்த்தை என்பதற்குப் பதில் முதல் வினைச்சொல், கடைசி வினைச் சொல் என்று வைத்துக் கொள்வதுதான் இன்னும் ஸரியாயிருக்கும். முதல் வார்த்தை 'அவிநய' என்பதே. அதையடுத்து முதல் வினைச் சொல்லாக அபநய வருகிறது. கடைசி வார்த்தைகள் 'அபநய த்வம் மே'. 'அபநய'வுக்கு அப்புறம் 'த்வம் மே' இருக்கிறது. ஆனால் வினைச்சொல்லில் எது கடைசி என்று பார்த்தால் 'அபநய'தான்!

Verb என்பதைத் தமிழில் வினைச்சொல் என்றும், ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் க்ரியா பதம் என்றும் சொல்கிறோம். இதிலிருந்து, அது ஒரு வேலையைக் கொடுப்பது என்று தெரிகிறது. இப்படி, நம்மை விடாமல் ஒரு வேலை வாங்குவதற்கே ஸுக்ஷ்மமாக இப்படி. ஷட்பதி ஸ்தோத்ரம் முழுவதையும் வினைச் சொல்லால் ஒரு அந்தாதியாக ஆசார்யாள் பண்ணியிருக்கிறார் போலிருக்கிறது! ஆரம்ப verb -ஐ முடிவிலே போட்டதால், 'மறுபடியும் 'அவிநயம் அபநய' என்று அந்தாதிக்கிரமத்திலே ஆரம்பி. அதாவது, திரும்பத் திரும்ப இந்த ஸ்தோத்ரத்தை ஜபம் பண்ணு' என்று வேலை கொடுக்கிற மாதிரி இருக்கிறது!

இதற்கு அடுத்ததாக வரும் ஏழாவது ச்லோகம் இந்த ஸ்தோத்ரத்தின் சிறப்பை, பலனைச் சொல்கிற பலசூதி மாதிரியானது.

‘ஷட்பதி’ என்றால் ஆறு செய்யுள்கள் என்று அர்த்தம் பண்ணினால், அது

தாமோதர குணமந்திர

ஸுந்தர வதநாரவிந்த கோவிந்த I

பவஜலதி மதந மந்தர

பரமம் தரம் அபநய த்வம் மே II

என்கிற ச்லோகத்தோடு முடிந்துவிடுகிறது.

ஜயதேவர் பாடிய ‘கீத கோவிந்த’த்திலுள்ள பாட்டுகளை ‘அஷட்பதி’ என்பது எதனால்? அந்தப் பாட்டு ஒவ்வொன்றிலும் எட்டு அடிகள் இருப்பதனால்தானே? இவ்வாறு பதம் என்பது வார்த்தையை மட்டுமின்றி ஒரு முழுச் செய்யுளை, ச்லோகத்தைக் குறிப்பிடுவதுமாகும் என்று முன்னேயே சொன்னேன். ‘அஷட்பதி’ என்பது எட்டு ச்லோகமென்பதுபோல், ‘ஷட்பதி’யும் ஆறாம் ச்லோகத்தோடு பூர்த்தியாகிவிட்டது என்று அர்த்தம்.

நூற்சிறப்பு அல்லது பயனை ‘பலச்ருதி’ என்று சொல்கிற மரபுப்படியே, ஏழாவதாக ஒரு ச்லோகம் வருகிறது.

கீதையில் பகவான் சொன்ன மாதிரியே ஆசார்யாரும் ஆதிவார்த்தையை அந்தத்தில் வைத்திருக்கிறார் என்று சொன்னேனல்லவா? ஆசார்யாள் கீதையின் ‘மாடலை’ புத்தி பூர்வமாக நினைத்தே (கீதையை இந்த ஸ்தோத்ர அமைப்புக்கு முன்னோடி என்று புத்திபூர்வமாக எண்ணியே) இப்படிப் பதப்ரயோகம் பண்ணியிருப்பார் போலிருக்கிறது என்று ஏழாம் ச்லோகத்தைப் பார்த்தால் தோன்றுகிறது. ஏனென்றால் இதிலே கீதையின் கடைசி ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் சரணாகதியைத்தான் ஆசார்யாரும் சொல்கிறார்.

நாராயண, கருணாமய

சரணம் கரவாணி தாவகௌ சரணௌ I

இதி ஷட்பதி மதியே

வதந ஸரோஜே ஸதா வஸது II

என்பது ஷட்பதிக்கு பலச்ருதி மாதிரி உள்ள ஏழாவது

ச்லோகம்.

‘பலச்ருதி மாதிரி’ என்று ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், இதிலே ஆசார்யாள் அசல் பலச்ருதியாக, ‘இந்த ஸ்துதிக்கு இன்னின்ன பலன்’ என்று உடைத்துச் சொல்லாமல், மறைமுகமாக நாம் ஊஹித்துப் புரிந்து கொள்ளும் விதத்திலேயே பலனைச் சொல்லியிருப்பதால்தான்! ரொம்பவும் விநய சீலரான நாம் ஆசார்யாள் ‘சிவானந்த லஹரி’, ‘ஸௌந்தர்ய லஹரி’ முதலியவற்றின் முடிவில்கூட, ‘இந்த ஸ்தோத்ரத்தைச் சொன்னால் இப்படியாகப்பட்ட பலன்கள் வரும்’ என்று பலச்ருதி சொல்லவில்லை. ஸூசனையாகவே தெரிவித்திருக்கிறார்.

‘நாராயண - நாராயணனே! கருணாமய - கருணைமயமானவனே! தாவகௌ சரணௌ - உன்னுடைய இரண்டு பாதங்களை; சரணம் கரவாணி - சரணமாக, அடைக்கலமாகக் கொள்கிறேன். இதி - இப்படிப்பட்ட; ஷட்பதீ - ஷட்பதியானது; மதீயே - என்னுடைய; வதநஸரோஜே - வாய் என்கிற தாமரையில்; ஸதா - எப்பொழுதும்; வஸது - வஸிக்கட்டும்.’

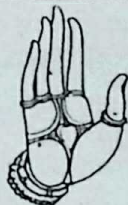
ஷட்பதீ ஸ்தோத்ரம் தம்முடைய வாக்கில் ஸதா இருக்கட்டும் என்று ஆசார்யாள் சொல்வதற்கு அர்த்தம். சற்று முன்னால் நான் சொன்னாற்போல அதை நாம் திரும்பத் திரும்ப ஜபித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதே.

‘தாவகௌ சரணௌ’ என்கிறபோது charanau என்று சொல்ல வேண்டும் ‘சரணம் கரவாணி’ என்னும்போது சங்கரன், சங்கு, சட்டை என்பதில் சொல்கிற ‘ச’வாக saranam என்று சொல்ல வேண்டும். Charanam என்றால் கால்; saranam என்றால் அடைக்கலம், புகலிடம்.

த்வைத, விசிஷ்டாத்வைத, அத்வைத வித்யாஸங்களை நினைக்காமல் பக்திப் பரவசத்தில் எப்படியெப்படி பாவம் வருகிறதோ அப்படியெல்லாம் ஆசார்யாள் இந்த ஸ்தோத்ரத்தைப் பண்ணிக் கொண்டு போயிருக்கிறார் என்று நடுநடுவே தெரிந்தது அல்லவா? ஸ்வச்சமான அத்வைதம் என்று பார்த்தால் அதிலே சேராத ஸகுண ப்ரஹ்ம வர்ணனை; ஸமுத்ரத்

துக்கு அலை அடக்கமானதே என்பது போல ஈச்வரனுக்கு ஜீவன் அடங்கினவன் என்கிற தத்வம் ஆகியவற்றை இந்த ஸ்தோத்திரத்தில் ஆசார்யாள் சொல்லியிருப்பதைப் பார்த்தோம். முடிக்கிறபோதும் அத்வைதத்துக்கு முக்யமான ஞான மார்க்கத்தைச் சொல்லாமல், பக்திக்கு ப்ரதானமாக இருக்கிற சரணாகதியைத்தான் சொல்லியிருக்கிறார்.

சரணம் கரவாணி தாவகௌ சரணௌ

ப்ரஹ்ம பாவனையும் சரணாகதியும் ஒன்றே

பிற்காலத்தில் ராமானுஜர் இந்தச் சரணாகதியைத்தான் முக்யமான உபாயமாக வைத்து விசிஷ்டாத்வைத மதத்தை உருவாக்கினார். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு முக்யமானவை அஷ்டாக்ஷரம், த்வயம் என்ற இரு மந்த்ரங்களும், கீதையின் சரம ச்லோகமான 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய' ச்லோகமும், விபீஷண சரணாகதியின்போது ஸ்ரீராமசந்த்ர மூர்த்தி தம்முடைய சரணாகத ரக்ஷக வ்ரதத்தைச் சொல்கிற ராமாயண ச்லோகமும் ஆகும்.

ராமானுஜருக்குப் பிற்பாடு வடகலை, தென்கலை என்று இரண்டாகப் பிரிந்ததும் இந்தச் சரணாகதிக்குள்ளேயே இருக்கிற மாறுபாடுகளை வைத்துத்தான். பூனைக் குட்டி தனக் கென்று ஒரு ப்ரயத்னமும் இல்லாமல் கிடக்கிறதல்லவா? அதைத் தாய்ப்பூனை தானாகத்தானே வாயில் கௌவிக் கொண்டுபோகிறது? இம்மாதிரி நாம் பெருமாள் விட்ட வழி என்று கிடப்பதுதான் நிஜ சரணாகதி என்பது தென்கலைக் காரர்களின் அபிப்ராயம். இதற்கு 'மார்ஜார கிசோர ந்யாயம்' என்று பேர். மார்ஜாரம் என்றால் பூனை; கிசோரம் என்றால் குட்டி. 'பூனைக்குட்டி முறை'தான் தென்கலை. வடகலைக்காரர்களின் அபிப்ராயம் என்னவென்றால்; 'குரங்குக்குட்டி என்ன பண்ணுகிறது? அதுதானே தாய்க் குரங்கை இறுகக் கட்டிக்

கொண்டிருக்கிறது? இந்த மாதிரி நாமேதான் ப்ரயத்னம் பண்ணி பகவானைப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்த ஒரு யத்னம் தவிர பாக்கி விஷயங்களில்தான் அவன் விட்ட வழி என்று இருக்க வேண்டும்' என்று 'மார்க்கட கிசோர ந்யாய' மாக இவர்கள் சரணாகதியைச் சொல்கிறார்கள். 'மார்க்கடம்' - குரங்கு. 'மார்க்கட கிசோர ந்யாயம்' - குரங்குக் குட்டி முறை.

இரண்டிற்கும் basic-ஆக (அடிப்படையாக) இருப்பது சரணாகதி.

'தானே ப்ரஹ்மம்' என்கிற ப்ரஹ்மபாவனை ஞான மார்க்கத்துக்கு மையமாக இருக்கிற மாதிரி, 'தான் ஒன்றுமே இல்லை' என்று பகவானிடம் சரணாகதி செய்து கிடப்பது பக்தி மார்க்கத்துக்கு மையமாக இருக்கிறது. இந்த இரண்டும் ஒன்றே தான்.

'அதெப்படி? ஒன்றுக்கொன்று மலைக்கும் மடுவுக்குமாக அல்லவா இருக்கிறது?' என்று மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கிறபோது தோன்றும். ஆழ்ந்து பார்த்தால் இரண்டும் ஒன்று தான். 'தானே ப்ரஹ்மம்' என்கிறபோது சொல்கிற 'தான்' வேறு; 'தான் ஒன்றுமே இல்லை' என்கிறபோது சொல்கிற 'தான்' வேறு! தானே ப்ரஹ்மம் என்று அத்வைதி சொல்கிற போது தன்னுடைய சரீரம், இந்திரியம், புத்தி மனஸ் இந்த எதுவும் நிஜமான தான் இல்லை என்று தள்ளிவிட்டு, மிஞ்சி நிற்கிற ஆத்மாவைத்தான் ப்ரஹ்மம் என்கிறான். 'ஸாதாரண மாக எந்த ஜீவாத்மாவும் அஞ்ஞானத்தினால் 'தானாக' நினைக்கும் இந்தச் சரீரம், இந்திரியம், புத்தி, மனஸ் இதுகளிலிருந்தெல்லாம் நாம் விடுபட வேண்டும். இவை இழுத்துக் கொண்டு போகிறபடி ஓடாமல் இவற்றை இறைவனின் பொற்பாதக் கமலங்களில் ஒன்றுமேயில்லை என்கிற மாதிரிக் கிடத்திவிட வேண்டும்', என்கிற அர்த்தத்தில்தான் 'தான் ஒன்றுமேயில்லை' என்று பக்தி மார்க்கக்காரன் சரணாகதி பண்ணுகிறான். அத்வைதி 'தானாக'ச் சொல்லும் ஆத்மாவுக்கு அன்யமாக அவன் தள்ளுவதையேதான் த்வைத, விசிஷ்டாத்வைதிகள் 'தான்' என்று வைத்துப் பகவானின் பாதத்தில் தள்ளுகிறார்கள்! ஆகையால் இரண்டும் ஒன்றுதான். அஹங்காரம் (ego) போகவேண்டும் என்பதுதான் இரண்டு மார்க்கத்துக்கும்

பொதுவான லக்ஷ்யம்.

அத்வைத பாஷ்யங்களிலும் ப்ரகரண க்ரந்தங்களிலும் ஞான மார்க்கத்தைச் சொன்ன ஆசார்யாள் இங்கே பக்தராக இருந்து, அதே லக்ஷ்யத்துக்கு சரணாகதியை வழியாகச் சொல்லியிருக்கிறார்: 'சரணம் கரவாணி தாவகௌ சரணௌ - உன் இணையடிகளில் சரணாகதி செய்கிறேன்' என்கிறார்.

'கருணாமய' என்றதால் கருணைக் கடலான பகவான் சரணாகதனை நிச்சயம் ரக்ஷிப்பான் என்று உணர்த்துகிறார்.

நாராயண கருணாமய

மடாதிபதி மடாலயம்

முதல் ச்லோகத்தில் 'விஷ்ணோ' என்று ஆரம்பித்து விட்டு ஆறாவது ச்லோகத்தில் 'தாமோதர' என்று க்ருஷ்ணாவதாரத்தைச் சொல்லி அழைத்தவர், இங்கு 'நாராயண' என்கிறார். மதத்தின் பெயரைப் பார்க்கும்போது 'விஷ்ணு'வின் பெயரை வைத்து அது 'வைணவம்' எனப்பட்டாலும், அதற்கு முக்யமான அஷ்டாக்ஷரீ மந்த்ரத்தில் 'நாராயண' நாமம்தான் வருகிறது. 'கண்டு கொண்டேன் நாராயணா என்னும் நாமம்' என்று ஆழ்வாரும் பாடியிருக்கிறார். ஆசார்யாளே தமது அத்வைத பாஷ்யங்களில் ஸகுண ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லும் போது நாராயணன் என்றே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ஸன்யாஸிகளுக்கு யார் நமஸ்காரம் பண்ணினாலும் அவர்கள் 'நாராயண நாராயண' என்றே ஆசீர்வதிக்கணுமென்று அவர் ஏற்பாடு பண்ணியிருக்கிறார்.

இங்கே ஆசார்யாள், 'நாராயணனின் சரணத்தை நான் சரண அடைகிறேன்' என்கிறார் அல்லவா? இதே அர்த்தத்தில் தான், ஏறக்குறைய இதே வார்த்தைகளிலேயே வைஷ்ணவர்களின் த்வ்ய மந்த்ரம் இருக்கிறது.

இந்த மாதிரி அத்வைத, விசிஷ்டாத்வைத ஒற்றுமைகளைப் பார்க்கிறபோது ரொம்பவும் ஸந்தோஷமாயிருக்கிறது.

'இதி ஷட்பதீ மதியே வதந ஸரோஜே ஸதா வஸது' என்பதற்கு, 'இந்த ஆறு ச்லோகங்கள் கொண்ட ஷட்பதீ ஸ்தோத்ரம் என் வாய் என்கிற தாமரையில் எப்போதும்

இருக்கட்டும்' என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டால் 'ஷட்பதி' என்பது 'ஆறு ச்லோகம் என்ற பொருள் கொடுக்கும். 'பதம்' என்றால் 'ச்லோகம்' என்று பொருள் கொள்ளாமல், 'வார்த்தை' என்றே அர்த்தம் செய்து கொண்டாலும் பொருத்தமாக அமைகிறபடி இங்கே ஆசார்யாள் ஒரு வார்த்தை விளையாட்டுப் பண்ணியிருக்கிறார். 'இந்த ஆறு வார்த்தைகள் என் வாய்த் தாமரையில் எப்போதும் இருக்கட்டும்' என்றும் ஒரு பொருள் கொள்ள இடமிருக்கிறது. அதுவும் பொருத்தமானதே! எப்படி? எந்த ஆறு வார்த்தைகள்?

ச்லோகத்தின் முதல் பாதியில் வருகிற ஆறு வார்த்தைகள் தான்! 'நாராயண', 'கருணாமய', 'சரணம்', 'கரவாணி', 'தாவகௌ', 'சரணௌ' என்ற ஆறு வார்த்தைகள்தானே முதல் பாதியில் இருக்கின்றன? 'கருணாமயமான நாராயணா! உன் இணையடியில் சரண் புகுகிறேன்' என்ற இந்த ஆறு வார்த்தைகள் ஸ்தா ஸர்வ ஸாலமும் தம் வாய்த் தாமரையில் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்வதாகவும் அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளலாம்.

ஷட்பதியின் முதல் ஆறு ச்லோகங்களையோ அல்லது ஏழாவது ச்லோகத்தின் முதல் பாதியான ஆறு வார்த்தைகளையோ எப்போது பார்த்தாலும் சொல்லிக் கொண்டே இருந்தால் பகவத் அனுக்ரஹம் கிடைத்துவிடும். 'விநய மின்மை போகவேண்டும்; மனஸின் ஓட்டம் நிற்க வேண்டும்; ஜீவதசை வருத்தியாக வேண்டும்; ஸம்ஸார ஸாகரத்திலிருந்து கடத்தப்பட வேண்டும்; ஸம்ஸார ஸாகரத்தைக் கடைகிற மத்தாகப் பகவானே வந்து அம்ருதத்தை - அமரத்தன்மையை - அனுக்ரஹிக்க வேண்டும்' என்றெல்லாம் இந்த ஸ்தோத்ரத்தில் ஆசார்யாள் பல ப்ரார்த்தனைகளைச் சொன்னாரல்லவா? அந்த ப்ரார்த்தனையெல்லாம் இந்த ஆறு ச்லோகங்களையும், அவற்றுக்குப் பிறகு வரும் ஆறு வார்த்தைகளையும் ஸ்தா சொல்லிக் கொண்டிருப்பதாலேயே நிறைவேறிவிடும் என்று சொல்லாமல் சொல்கிற பலச்ருதியாக ஏழாவது ச்லோகம் இருக்கிறது.

‘வண்டு’ப் புதிர் அவிழ்கிறது!

‘மதியே வதந ஸரோஜே’ - ‘என்னுடைய வாயான தாமரையில்’ என்று ஏன் சொன்னார்? ‘என் வாய்’ என்றாலே போதும்; வதநம் என்றாலே போதும். வாய்த் தாமரை, வதந ஸரோஜம் என்று அதற்கு ஏன் ஓர் அடைமொழி கொடுத்தார்? பகவானைப் பற்றி நயன கமலம், முகத்தாமரை, பாதபத்மம் என்று சொன்னால் ஸரியாகப்படுகிறது. இந்த ஸ்தோத்திரத்திலேயே இப்படிப் பகவானுடைய பாதகமலத்தையும் (ஸ்ரீபதி பதாரவிந்தே) முகக் கமலத்தையும் (ஸுந்தரவதநாரவிந்த) முன் ச்லோகங்களில் சொன்னது ஸரி. ஆனால் பக்தனான தன்னைச் சொல்லிக் கொள்ளும்போது ஏன் ‘வதந ஸரோஜே’ என்று தாமரையோடு வாயை ஒப்பிட்டுக் கொள்ள வேண்டும்?

பலச்ருதியைக்கூட விண்டு சொல்லாத அளவுக்கு விநய ஸம்பத் படைத்த ஆசார்யாள், ‘அவிநயத்தைப் போக்கு’ என்றே இந்த ஸ்துதியை ஆரம்பிக்கிற ஆசார்யாள், இங்கே இப்படித் தம்முடைய வாயை ‘வதந ஸரோஜே’ என்று அடைமொழி கொடுத்துச் சிறப்பித்துச் சொல்வதற்கு ஒரு காரணம் உண்டு.

இந்த ஸ்தோத்ரத்தைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கும்போது ‘ஷட்பதீ, என்றால் ‘ஆறுகால் உடைய வண்டு’ என்று அர்த்தம் சொல்லி, இதில் ஆறு ச்லோகம் இருப்பதாலும், வண்டு ஸம்பந்தம் இருப்பதாலும்தான் ஆசார்யாள் ச்லேஷையாக ‘ஷட்பதீ ஸ்தோத்ரம்’ என்று பெயர் வைத்தார் என்றும் சொன்னேன் அல்லவா? வண்டு என்பது எப்படிப் பொருந்தும் என்கிற புதிர் இங்கேதான் அவிழ்கிறது.

‘ஆறு ச்லோகம் - அதோடு (ஏழாவது ச்லோகத்தின்) ஆறு

வார்த்தைகள் - ஸதா என் வாக்கில் இருக்கட்டும்' என்று ஆசார்யாள் சொல்ல வந்தார். அப்படிச் சொல்கிறபோது 'ஷட்பதி' என்றால் வண்டுக்கும் பேர் அல்லவா என்று தோன்றிவிட்டது. வண்டு என்கிற அர்த்தத்தில் 'ஷட்பதி' என்கிற வார்த்தையை ஆசார்யாள் 'ஸுப்ரஹ்மண்ய புஜங்க'த்திலும், 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யிலும் உபயோகித்திருக்கிறார்.

திருச்செந்தூர் முருகன்மீது 'புஜங்கம்' பாடி ப்ரார்த்திக்கும் போது, 'ஹே ஸ்கந்தா! பத்மத்தில் வண்டு மொய்த்துக் களிக்கிறது போல் பவ வினையால் ச்லேசமுற்றுக் கொதிக்கும் என் மன வண்டானது உன் பாத பத்மத்தில் ஸதா ரமித்துக் கொண்டிருக்கட்டும்' என்று சொல்லியிருக்கிறார். அங்கே,

மந: ஷட்பதோமே பவ க்லேச தப்த:
ஸதா மோததாம் ஸ்கந்த தே பாதபத்மே

என்கிறார்.

வண்டுக்கு ப்ருங்கம், ப்ரமரம், மதுபகம் என்றெல்லாமும் பெயர் இருக்க, அதை மனஸுக்கு ஒப்பிடும்போது ஷட்பதப் பெயரை ஏன் குறிப்பிட்டார் என்பது 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் வெளியாகிறது. அதில் (ஸௌந்தர்ய லஹரியில்) 'பஞ்ச இந்த்ரியங்கள் என்கிற ஐந்து கரணங்களோடும் மனஸ் என்ற ஆறாவது கரணத்தோடும் சேர்ந்ததால் ஆறுகால் கொண்ட வண்டு போலிருக்கிற என் ஜீவனானது உன் பாதபத்மத்தில் புதைந்து கிடக்கட்டும்' என்று அம்பாளிடம் ப்ரார்த்திக்கிறார்.

நிமஜ்ஜன் மஜ்ஜீவ: காரண சரண: ஷட்சரணதாம் ।

பதம், சரணம் இரண்டும் காலைக் குறிக்கும். 'ஷட்சரண' என்றால் ஷட்பதமான வண்டு என்றுதான் அர்த்தம்.

மனஸை ஐந்து இந்த்ரியங்களோடு ஆறாவதாகச் சொன்னாலும் மற்ற ஐந்தையும் கூட ஆட்டிப் படைப்பது அதுதான், அதனால் மனஸையே அதுவும், அதன் ஐந்து அங்கங்களான பஞ்சேந்த்ரியங்களும் கொண்ட ஆறுகால் வஸ்துவாகச் சொல்வதுண்டு. அதனால்தான் 'மன: ஷட்பதோ' என்றார்.

ஆகையால் இங்கே, 'ஆறு ச்லோக - ஆறு வார்த்தை - ஷட்பதி' என் வாயில் எப்போதும் இருக்கட்டும்' என்று சொல்ல வந்தபோது அவருக்கு வண்டு நினைவு வந்துவிட்டது. வண்டு ஸதா இருக்கிற இடமாகத் தம் வாய் இருக்க வேண்டுமென்றால் அந்த வாயானது தாமரைப் பூவாக இருந்தால்தானே முடியும்? வண்டு தாமரையைத்தானே ஸதா மொய்க்கும்? அதனால் தான் 'வதந ஸரோஜே' என்று போட்டுவிட்டார்!

ஸ்ரீபதியின் பாதாரவிந்தத்தை, ஸுந்தர வதநாரவிந்தத்தைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டேயிருக்கிற ஒரு பக்தனின் வாயும் அரவிந்தமாக ஆகிவிடுமாதலால், 'என் வாய்த்தாமரை' என்று போட்டதில் எந்த அனுசிடமும் இல்லை. அந்த வதன ஸரோஜத்தில் உள்ள வண்டு எது என்றால், அதுதான் ஷட்பதி ஸ்தோத்ரம்.

'வண்டு ஸ்தோத்ரம்' என்ற நாமகரணம் இப்போது புரிந்து விட்டதல்லவா? புதிர் அவிழ்ந்து விட்டதல்லவா?

வதன ஸரோஜத்தை - முகக் கமலத்தைச் சொல்கிறபோது ஆசார்யானைப் பற்றி அவரது நேர் சிஷ்யரான பத்ம பாதாசார்யாரும், பிற்பாடு அப்பைய தீக்ஷிதரும் பண்ணின ச்லோகங்கள் மறுபடி நினைவு வருகின்றன. முன்பே சொன்னேன். ஆசார்யாளின் முகமாகிற மானஸ ஸரணிலே வாயாகிற தாமரையில் பாஷ்யம் என்கிற தேன் பொழிகிறது என்றும் அதைச் சிஷ்ய கணங்களான வண்டுக் கூட்டம் பருகுவதாகவும் சொன்னேன். அப்பைய தீக்ஷிதர் ச்லோகத்தில் விஷ்ணுவின் பாதக்கமலத்திலிருந்து கங்கை பெருகினதுபோல, ஆசார்யாளின் முக கமலத்திலிருந்து பாஷ்யம் பெருகிற்று என்கிறார். 'பகவத்பாத ஸ்ரீமன் முகாம்புதி' முடிவில் சொல்லும் 'வதந ஸரோஜம்' என்பதும் ஒன்றுதான். அந்த பகவத் பாதாளே இந்த 'ஷட்பதி'யின் இரண்டாவது ச்லோகத்தில் ஸ்ரீபதியின் பாதாரவிந்தத்திலிருந்து தேவ கங்கை பொழிகிறதைப் பற்றிச் சொல்லியிருப்பதைப் பார்த்தோம். ஜனன மரணமாகிய பவபய கேதங்களை பகவானின் பாதம் போக்குகிறது என்று இங்கே நம் பகவத் பாதாள் சொல்கிறாரென்றால், அப்பைய தீக்ஷிதரோ ஆசார்ய பாஷ்யத்தையே 'ஜனன ஹரணி' (பிறவியைப் போக்குவது) என்கிறார்!

ஸுப்ரஹ்மண்யர், அம்பாள் முதலியவர்களின் பாதக் கமலத்தில் தமது உள்ளம் வண்டாகப் படிய வேண்டும் என்று ஆசார்யாள் சொல்கிறாரென்றால், பழங்காலத்துக் கம்போடியா தேசக் கல்வெட்டில், நம் ஆசார்யாளுடைய பாதக்கமலத்தில் ஸகல பண்டிதர்களுடைய தலைகளும் வண்டுக் கூட்டம் மாதிரி மொய்த்துக் கொண்டிருப்பதாக இருக்கிறதென்று முன்னே சொன்னேன். இப்படிப் பல தினுஸில் வண்டுப் பொருத்தமுள்ள ஆசார்யாள் 'வண்டு ஸ்தோத்ரம்' என்றே ஒன்று பண்ணியிருப்பது ந்யாயம்தானே? இன்னொரு பொருத்தம் சொல்கிறேன்:

நம் ஆசார்யாளுக்கு அவருடைய குருவான கோவிந்த பகவத்பாதர்களிடமிருந்த பக்தியைப் பற்றிச் சொன்னே னல்லவா? இதற்கேற்றாற்போல், இங்கே மடத்திலே, ராஜாக்களுக்கு பராக் சொல்கிற மாதிரி நம் ஆசார்யாளுக்குச் சொல்லும்போது, 'ஜயகோவிந்த பகவத்பாத பாதாப்ஜ ஷட்பத' என்று ஆரம்பிக்கிறோம். கோவிந்த பகவத்பாதாளின் பாதாரவிந்தத்தில் நம் ஆசார்யாள் ஷட்பதமாக (வண்டாக) இருந்தார் என்று அர்த்தம். இப்படியாக, தாமரை - வண்டு இவற்றின் ஸம்பந்தம் ஆசார்யாளின் குருவான கோவிந்த பகவத்பாதாள், ஆசார்யாள், அவருடைய சிஷ்யரான பத்ம பாதர் என்று தொடர்ந்து வருகிறது. பகவானின் முகக்கமலம், பாதக்கமலம் இவற்றோடு அந்தப் பகவானை ஸ்தோத்ரிக்கும் பகவத்பாதாளின் முகக்கமலம், பாதக்கமலம் இவற்றையும் ஸ்மரிக்கிற பாக்யம் நமக்கு ஏற்படுகிறது.

'ஸுதாஸர்வ காலமும் இந்த ஷட்பதீ எனது வாக்கில் இருக்கட்டும்' என்று ஆசார்யாள் ப்ரார்த்தித்தது, நம் எல்லோர் பொருட்டும் அவர் செய்த ப்ரார்த்தனையாகும். இந்த 'வண்டு ஸ்தோத்ரம்' மொய்க்கிற தாமரைகளாக நம் எல்லோருடைய வாயும் ஆகவேண்டும். அப்படியிருந்தால் பஞ்சேந்த்ரியமும் மனஸும் சேர்ந்து ஷட்பதமாக இருக்கிற நம்முடைய ஜீவனாகிற வண்டு எப்போதும் பகவானின் பாதக்கமலத்தில் படிந்து கிடக்கும். ஆரம்பத்தில் 'தமய மந: சமய விஷய ம்ருக த்ருஷ்ணாம்... தாராய ஸம்ஸார ஸ்கரத:' என்கிறபோது ஆசார்யாள், மனஸும் இந்த்ரியங்களும் அடங்கி ஸம்ஸார ஸாகரத்திலிருந்து கடைத்தேற்றுவிக்கப்பட வேண்டும் என்றுதான்

ப்ரார்த்தனை செய்தார். கடைசியில் பகவானின் பாதங்களில் மனஸ், இந்த்ரியங்கள் எல்லாவற்றையும் சரணாகதி பண்ணுவதைச் சொல்லி முடித்திருக்கிறார். அழகாலும், அருளாலும் நம்மை வசீகரித்து, தன்னிலே நம் உள்ளத்தை லயிக்கப் பண்ணி, ஸுலபமாக நம்மை பவஸாகரத்திலிருந்து கரைசேர்ப்பது பகவானின் பாதக்கமலம்தான். அதுதான் 'பகவத்பாதர்' என்றே சொல்லப்படுகிற நம் ஆசார்யாள். அவரே பகவானின் பாதக்கமலம் என்றால் அதிலும் அவரது முகம் ஒரு கமலமாக இருக்கிறது. அதிலே ஸதாவும் இருக்கிற வண்டு ஷட்பதீஸ்தோத்ரம். அது ஆசார்யாளுடைய வாக்குத் தேனையும், அதன் வழியாக பகவானின் அருள்தேனையும் நமக்குக் கொடுத்துக் கொண்டேயிருக்கட்டும்!

அவிநய - மபநய விஷ்ணோ

தமய மந : சமய விஷய ம்ருக த்ருஷ்ணாம் I

பூத - தயாம் விஸ்தாராய

தாரய ஸம்ஸார - ஸாகரத: II 1 II

திவ்ய - துநீ மகரந்தே

பரிமள பரிபோக ஸச்சிதாநந்தே I

ஸ்ரீபதி பதாரவிந்தே

பவ - பய - கேத - ச்சிதே வந்தே II 2 II

ஸத்யபி பேதாபகமே

நாத தவாஹம் ந மாமகீநஸ் - த்வம் I

ஸாமுத்ரோ ஹி தரங்க:

க்வசந ஸாமுத்ரோ ந தாரங்க: II 3 II

உத்த்ருத - நக நகபிதனுஜ

தனுஜகுலாமித்ர மித்ர - சசி - த்ருஷ்டே I

த்ருஷ்டே பவதி ப்ரபவதி

ந பவதி கிம் பவ - திரஸ்கார: II 4 II

மத்ஸ்யாதிபி - ரவதாரை -

ரவதாரவதா - வதா ஸதா வஸுதாம் I

பரமேச்வர பரிபால்யோ

பவதா பவ - தாப - பீதோஹம் II 5 II

தாமோதர குணமந்திர

ஸுந்தர - வதநாரவிந்த கோவிந்த I

பவ - ஜலதி - மதந மந்தர

பரமம் - தர - மபநய த்வம் மே II 6 II

★

★

★

நாராயண கருணாமய சரணம் கரவாணி தாவகௌ

சரளௌ I

இதி ஷட்பதி மதியே வதந - ஸரோஜே ஸதா வஸது II

ஸர்வத்ர கோவிந்த நாம ஸங்கீர்த்தனம்!

கோவிந்தா, கோவிந்தா!

பண்பாடு

கவிகளின் தன்மான உணர்ச்சி

மன்னர்க்குத் தனதேசம் அல்லால் சிறப்பில்லை;
கற்றோர்க்குச் சென்றவிட மெல்லாம் சிறப்பு★

- இப்படி ஓளவைப் பாட்டிச் சொல்லியிருக்கிறாள். அப்படிச் சொல்ல அவளுக்கு ரொம்ப உரிமை உண்டு. அவளுக்குச் சென்ற இடமெல்லாம் ஒரே சிறப்பாக, போகிற இடங்களிலெல்லாம் ஒரே புகழாகத்தான் இருந்தது. மன்னர்களுக்கு மேலே அவள்தான் கொடிகட்டிப் பறந்தாள். சேர - சோழ - பாண்டிய மன்னர்கள் மூன்று பேருமே அவள் ஒன்று சொல்லி விட்டால் அதை ரொம்பவும் மரியாதையோடு கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

கவிகளை ரொம்பவும் ஆதரித்த பாரி வள்ளல் காலமாகி, அவனுடைய இரண்டு பெண்கள் அனாதையாக நின்றபோது ஓளவைதான் மிகவும் நன்றியறிதலோடு அவர்களுக்கு வரன் தேடிக் கல்யாணம் பண்ணி வைத்தாள். அந்தக் கல்யாணத்துக்கு அவள் அழைப்போலை (இன்விடேஷன்) அனுப்பினாள் என்பதற்காக மூவேந்தர்களுமே வந்துவிட்டார்கள். பரஸ்பரம் குஸ்தி போட்டுக் கொள்பவர்களானாலும் ஓளவையின் அழைப்பைத் தட்டப்படாது என்றே வந்து அப்படி மூன்று பேரும் ஒன்று சேர்ந்ததைப் பார்த்தவுடன் அவள் ரொம்பவும் சந்தோஷ

மடைந்தாள். 'இரு பிறப்பாளர்களான பிராமணர்கள் வளர்க்கிற கார்ஹபத்யம், ஆஹவனீயம், தக்ஷிணாக்னி என்ற த்ரேதாக்னி (முத்தி) மாதிரியல்லவா நீங்கள் மூவரும் ஒரே இடத்தில் சேர்ந்து ஜ்வலிக்கிறீர்கள்!' என்று பாடினாளாம். புறநானூற்றிலே அந்தப் பாட்டு இருக்கிறது.*

பொம்மானாட்டி; அதிலும் கிழவி; கூழுக்குப் பாடுவது என்று அத்தனை எளிமையாக இருந்தவள் ஓளவை. ஆனாலும் ராஜாக்களும் அவள் சொல்வதைப் பயபக்தியோடு கேட்டுக் கொண்டார்களென்றால் அதற்குக் காரணம் அவள் கற்றவளாயிருந்ததுதான்.

கவிகள், பாவாணர்கள் என்பவர்கள் ரொம்பவும் கற்றறிந்தவர்களாக இருப்பார்கள். அதனால் அவர்கள் ராஜாவுக்கு மேலே, சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்புப் பெற்றிருந்தார்கள்.

இப்படித் தங்களுக்கு இருக்கிற சிறப்பை அவர்கள் நன்றாகத் தெரிந்து கொண்டிருந்தார்கள். அதனாலேயே ஒரு ராஜாவுக்குக்கூடத் தாங்கள் ஸலாம் போட வேண்டியதில்லை என்பதாக ரொம்பவும் மானம், ரோஷம், தைர்யம் உள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். இப்படி அவர்கள் இருந்ததற்கு அந்தக் கிழப்பாட்டி,

மன்னர்க்குத் தனதேசம் அல்லால் சிறப்பில்லை;
கற்றோர்க்குச் சென்றவிட மெல்லாம் சிறப்பு

என்று தைரியமாகப் பாடி ப்ரசாரம் பண்ணியதே பெரிய சான்று!

ரொம்பவும் ஞானியாக, பக்திமானாக ஆகிறபோது மானாவமானம், த்வேஷ-ரோஷங்கள் இருக்காது, இருக்கப்படாது. ஆனாலும் கவிகளை அப்படிப்பட்ட மஹான்கள் கோஷ்டியிலே வைப்பதற்கில்லை. ஸாதாரண ஜனங்களைவிடக் கவிகள் உயர்ந்த நிலையில் இருப்பவர்கள். அழகு - அதிகாரம்,

★ ஒன்று புரிந்து அடங்கிய இரு பிறப்பாளர்
முத்தி புரையக் காண்தக இருந்த
கொற்ற வெண்குடைக் கொடித்தேர் வேந்திர்

ஸொத்து முதலியவற்றால் பெரியவர்களாயிருப்பவர்களை விடவுங்கூடக் கற்றறிந்த கவிவாணர்கள் உயர்ந்த நிலையில் இருப்பவர்கள்தான். என்றாலும் லோகம், லோக வாழ்க்கை வேண்டாமென்று பாரமார்த்திகமாகப் போய்விட்ட பக்தர்களோடு, ஞானிகளோடு அவர்களைச் சொல்வதற்கில்லை.

மஹா பக்திமான்களிலும் பரம ஞானிகளிலுங்கூட உத்தமமான கவிகளாக ரொம்பப் பேர் இருந்திருக்கிறார்கள். வேதரிஷிகளிலிருந்து ஆரம்பித்து வால்மீகி, வ்யாஸர், அப்புறம் நம் ஆசார்யாள், நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள், வேதாந்த தேசிகர், இன்னும் ஞானதேவ், துளஸிதாஸ், புரந்தரதாஸ், போதனா என்று நம் தேசத்தில் ஆத்மிகமாக மிகவும் உயர்வைப் பெற்றவர்களே மஹாகவிகளாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள். 'நான்-ரிஷி: காவ்யம் குர்வதே'. அதாவது, ரிஷியாக இருப்பவனைத் தவிர, இன்னொருத்தனால் காவ்யம் பண்ண முடியாது என்றே வசனம் இருக்கிறது. வேதத்தில் 'கவி' என்றாலே 'ரிஷி' என்றுதான் அர்த்தம். கவிக்கு லக்ஷணம் சொல்லும்போது 'க்ராந்த தர்சி' என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது, ஸகல ஸ்த்யத்தையும் தெரிந்து கொள்கிற திறமை வாய்ந்தவனே கவி என்று அர்த்தம். அதற்கேற்ப நம் தேசத்து மஹான்களெல்லாம் கவிகளாக இருந்திருக்கிறார்கள்.

நான் இங்கே அவர்களைச் சொல்ல வரவில்லை. அந்த ஆதிவேத - இதிஹாஸ காலத்துக்கப்புறம் காவ்யம் இலக்கியம் படைப்பதே வாழ்க்கையாகக் கொண்டிருந்தவர்களைத்தான் சொல்ல வந்தேன். கவி, இலக்கிய ஸ்ருஷ்டி கர்த்தா என்பதாகவே முக்கியமாக நினைக்கப்படுபவர்களைப் பற்றிச் சொல்லவந்தேன்.

அக்காலங்களில் ராஜாதான் கலைகளை ரொம்பவும் ஆதரித்து, கலைகளை ஸம்மானிக்கிற Patron ஆக இருந்தான். அதனால் ராஜ ஸதஸில் இடம் பெற வேண்டும், ராஜாவிடமிருந்து 'அக்ஷர லக்ஷம்' என்கிற மாதிரியாக யதேஷ்டமான ஸம்பாவனை பெற வேண்டும் என்கிற ஆசையில் ராஜாவை ரொம்பவும் ஸ்துதி பாடிய கவிகளும், வித்வான்களும் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். ஆனால், அப்படியில்லாமல், ஸ்வயமரியாதைக்குக் குறைவாக இருக்கிறது என்னும்போது, 'ராஜாவும் கெட்டான்; ராஜ ஸதஸும் கெட்டது' என்று உதறிவிட்டுப்

போன கவிகளும் இருந்திருக்கிறார்கள். ஒரு காலத்தில் ரொம்பவும் நெருக்கத்தோடு ஸ்வாதீனமாகப் பழகின ராஜாவையேகூட எடுத்தெறிந்துவிட்டுப் போன ஸ்வாதந்தரிய உணர்வு படைத்த கவிகளும் இருந்திருக்கிறார்கள். ஸம்ஸ்கிருத கவிகளில் ப்ரதம ஸ்தானம் வஹிக்கும் காளிதாஸன், தமிழ்க் கவிஞர்களில் முதலிடம் பெற்ற கம்பர் ஆகிய இரண்டு பேர் விஷயத்திலுமே இப்படி நடந்திருக்கிறது!

மஹான்கள் ராஜ ஸதஸ் வேண்டாம் என்று ஒதுக்கினால் அதில் ரொம்ப ஆச்சரியப்படும்படியாக எதுவுமில்லை. 'ராஜாவே கூப்பிடுகிறான்; அதனாலே எத்தனையோ பேரும் புகழும் பெறலாம்' என்னும்போது, அந்த வச்யத்துக்கு ஆட்படாமல் அவர்கள் இருந்ததற்கு நாம் மதிப்புக் கொடுக்க வேண்டும்தான். இப்படி, த்யாகையர்வாள் சரபோஜி ராஜா கூப்பிட்டபோது, 'ராஜாவுடைய நிதி ஸௌக்யம் தருமா? ராமனுடைய ஸன்னிதி ஸௌக்யம் தருமா?' என்று பாடினதை எல்லாரும் கொண்டாடிச் சொல்கிறோம். இப்படியே இன்னும் அனேக மஹான்களும் ஈச்வரனைத் தவிர ராஜா, கீஜாயாரைப் பற்றியும் பாடுவதில்லை என்ற தங்கள் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டுச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

'வாய்கொண்டு மானிடம் பாட வந்த கவியேன் அல்லேன்' என்று நம்மாழ்வார் சொல்லியிருக்கிறார்.●

புலவர்களையெல்லாம் பார்த்து ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள், 'அவனையும் இவனையும் எதற்காகப் பாடுகிறீர்கள்? சிவனையே பாடுங்கள்' என்று அறிவுறுத்தி ஒரு முழுப் பதிகமே பாடியிருக்கிறார்.* 'கொடுக்கிலாதானை' ஏன் பாரிவள்ளல் என்று புகழ வேண்டும்?' என்று கேட்டிருக்கிறார்.

● முன்றாம் பத்து - ஒன்பதாம் திருமொழி - ஒன்பதாவது பாடல்.

* 'தம்மையே புகழ்ந்திச்சை பேசினும்' என்று தொடங்கும் திருப்புகலூர் தேவாரம்.

சைவத்தை அப்பர் ஸ்வாமிகள் பரப்புகிறாரே என்று கோபங்கொண்டு, அப்போது ஜைன மதத்திலிருந்த மஹேந்திர வர்மப் பல்லவன் அவரைத் தண்டிப்பதற்காக ஆளனுப்பிய போது அவர் 'நாமார்க்கும் குடியல்லோம்' - என்று பாடியதை விட மஹான்கள் - கவிகளின் தீரத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் இல்லை.

பக்தி, ஞானங்கள் போலவே பாண்டியத்தயத்திலும் சிறந்து விளங்கிய வேறே பல மஹான்களும் ராஜாவின் ஆஸ்தான வித்வானாயிருப்பதைத் த்ருண மாத்ரமாக உதறியிருக்கிறார்கள். ஆஸ்தான வித்வானாக மட்டுமில்லாமல் திருமலை நாயக்க ருக்கு முக்ய மந்திரியாகவே இருந்தார் நீலகண்ட தீக்ஷிதர். அவர் ஒரு ஸமயம் நாயகரின் தகாத சந்தேஹகத்துக்கு ஆளானபடியால், அப்புறம் அவர் (நாயகர்) தப்பை உணர்ந்து மன்னிப்புக் கேட்டு கொண்டுங்கூட, 'போதும் ராஜஸேவகம்' என்று மந்திரி பதவியை ராஜினாமா பண்ணிவிட்டுத் தாம் பாட்டுக்கு ஒதுக்குப்புறமான ஒரு கிராமத்துக்குப் போய்ப் பரம வைதிக மாக வாழ்க்கை நடத்த ஆரம்பித்துவிட்டார். இனிமேல், தம்முடைய வம்சத்திலேயே எவரும் ராஜ சேவகத்துக்குப் போகப்படாது என்றும் அவர் சொல்லிவிட்டதாகச் சொல்வார்கள். முடிவிலே சன்னியாஸமே வாங்கிக் கொண்டார்.*

வேதாந்த தேசிகரைப் பற்றிக்கூட இப்படிச் சொல்கிறார்கள். விஜய நகர ஸாம்ராஜ்யம் ஸ்தாபிதமானதற்குக் காரணமாயிருந்தவர் வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகள். அவர் பேரிலேயே அவருடைய சிஷ்யர்களான ஹரிஹர-புக்க ஸஹோதரர்கள் 'வித்ய நகரம்' என்று ஏற்படுத்திய ஸாம்ராஜ்யந்தான் 'விஜய நகரம்' என்று திரிந்துவிட்டது. அவர் பரம அத்வைதி. (ஸ்ரீ சங்கர மடத்துப்) பீடத்திலேயே இருந்த அத்வைத ஆசார்யர். அசாதாரணமான பாண்டித்யம் பெற்றவர். கற்றாரைக் கற்றாரே கர்முறுவர் என்றபடி அவர் தேசிகரிடம் மதிப்புக் கொண்டிருந்தார். இத்தனைக்கும் தேசிகர் அத்வைதத்தைக் காரஸாரமாகக் கண்டித்த வைஷ்ணவ ஆசார்ய புருஷர். யாரானாலும் அவர்களுடைய புலமையைப் போற்றி கௌ

* அருள் உரை 59-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள 'மீனாஷி' என்ற உரையில் இதற்கான விவரத்தைக் காணலாம்.

விக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் கொண்டவர் வித்யாரண்யர். அவர் விஜயநகர ராஜ்யத்துக்கு ராஜகுருவாக இருந்ததால், அந்த ஆஸ்தானத்துக்கு வந்து அலங்கரிக்கும்படியாக தேசிகருக்கு அழைப்பு அனுப்பினார். ஆனால், தேசிகர் தமக்கெதற்கு ராஜஸ்தஸ் என்று அதை மறுதலித்துவிட்டார். அப்படி அவர் அனுப்பிய பதில்தான் 'வைராக்ய பஞ்சகம்' என்ற ஐந்து ச்லோகங்கள் என்று சொல்கிறார்கள்.

இப்படிப்பட்ட பெரியவர்கள் - 'மஹான்கள்' என்ற கணக்கிலே சேர்க்கப்பட வேண்டியவர்கள் - பட்டம், பதவி, ராஜாவின் பஹுமானம் ஆகியவற்றை வேண்டாமென்று உதாஸீனம் செய்தது போற்றத்தக்கதுதான் என்றாலும் இதை நாம் விசேஷமாக ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டாடுவதற்கில்லை. கவிகள் என்றே லோக வாழ்க்கையை ரஸித்து நடத்திக் கொண்டிருந்தவர்களுங்கூட 'ஆஸ்தான கவி' என்ற பிருது வேண்டாம் என்று ஒதுக்கியதாக உள்ள எடுத்துக்காட்டுக்கள்தான் நாம் ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டாட வேண்டியவை.

மஹான்கள் வைராக்கியத்தின் மேல் ராஜகௌரவத்தைப் புறக்கணித்தார்கள். கவிகளாகவே இருந்தவர்கள் மான உணர்ச்சியின்மேல் இப்படிப் பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

மஹான்கள் மான உணர்ச்சிக்கு மேலே போனதால் மானாபிமானங்களை விட்டுவிட்டவர்கள். மஹான்களாக இல்லாத மற்ற ஜனங்கள் மானத்தைவிட்டு ஹீனமாகப் பிழைப்பதை அதோடு சேர்த்து நினைப்பதற்கில்லை. என்ன அவமானம் வேண்டுமானாலும் பட்டுக்கொண்டு ஆஸ்தான கவி என்ற பெரிய பெயரில் இருந்துவிட்டால் போதும் என்று புகழ், ஸன்மானம் முதலியவற்றுக்காக மானத்தை விட்டால் அது ரொம்பவும் குறைவு. அப்படியில்லாமல் தீரத்துடன், துணிச்சலுடன், 'இன்டிபென்டென்டாக்' (ஸ்வதந்த்ரமாக) ஒரு கவி இருந்தானென்றால் அதை அவனுடைய ஸ்டேஜை வைத்துப் பார்க்கும்போது விசேஷமாகப் போற்றிக் கொண்டாடத்தான் வேண்டும். நாம் இருக்கிற ஸ்டேஜில் நாமும் ஸவ்ய லாபத்துக்

காக மானத்தை விடாமல் அவர்களைப் போலத்தான் இருக்க
ணும் என்று பாடம் பெற வேண்டும்.

இவர்களில் காளிதாஸன், கம்பன் என்ற இரண்டு பேரையும்
சொல்லிவிட்டேனே! அதனால் அவர்கள் கதையைச் சொல்லி
விடுகிறேன்.

காளிதாஸனும் போஜராஜனும்

வள்ளலாக வாரிக் கொடுத்துக் கவிஞர்களையும் அறிஞர்
களையும் ஆதரித்தவன் போஜராஜா. அவனுடைய ஆஸ்தான
கவியாகக் காளிதாஸன் இருந்தான். போஜனுக்கு நல்ல ராணிக்
யம் உண்டு. அவனுக்கேகூடக் கவி பண்ணும் ஸாமர்த்தியமுண்டு.
அதனாலே ஆதரிக்கிற ராஜா, அவனால் ஆதரிக்கப்படும் கவி
என்று அந்த இரண்டு பேரும் இல்லாமல் கவியோடு இன்
னொரு கவி என்று ஸமதையாக, ஸ்னேஹிதமாக equal level-ல்
(ஸம மட்டத்தில்) பழகி வந்தார்கள். இப்படிப் பழகிப்பழகி
ஒருத்தருக்கொருத்தர் பரம ப்ரியமாகிவிட்டார்கள்.

இயற்கை எப்படி என்றால், எது ஒன்று ரொம்ப உச்சமா
யிருக்கிறதோ அது மாறினால்தான் படு மோசமாகிவிடும். நல்ல
பழம் அழகிவிட்டால் ஸஹிக்கமுடியாமல் நாற்றமெடுக்கிறது.
சுத்தமான நெய் கெட்டுப் போனால் வயிற்றைப் பிடுங்கிக்
கொண்டு குமட்டுகிறது. கள்ளிச் சொட்டு மாதிரியான பால்,
துளி ஏதோ சேரப்படாத வஸ்து சேர்ந்துவிட்டால் கட்டி
கட்டியாய்த் திரிந்து எதற்குமே ப்ரயோஜனமில்லாமல்
ஆகிறது. இப்படித்தான் அத்யந்த ஸ்னேஹிதத்தில் கொஞ்சங்

கொஞ்சம் எங்கேயாவது விரிசல் விட்டுவிட்டால் அதுதான் பரம விரோதமாகிவிடுகிறது. அதி ப்ரியம், அதிலே அடைகிற இன்பம் ஆகியவை கொஞ்சம் பங்கப்பட்டுப் போனாலும் பரம த்வேஷம், ஒரே கோபம், துக்கம் என்றாகிவிடும். முதலில் இருந்ததற்குத் தலைகீழாகிவிடும்!

இப்படித்தான் ஒரு ஸமயத்தில் காளிதாஸனுக்கும் போஜ் ராஜாவுக்கும் இடையே இருந்த நெருக்கமான நட்பும் 'நேர் மாறாய் மாறிற்று.

ஏதோ போதாத காலம், அவர்களுடைய பரஸ்பர அன்புக்குத் துஷ்டி பட்டாற்போல், திடீரென்று போஜனுக்கு ஒரு விபரீத ஆசை வந்தது. என்ன ஆசையென்றால், 'காளிதாஸனின் காவ்யச் சுவையை நாம் பல தினுஸிலே பருகியாகிவிட்டது. இருந்தாலும் ஒன்று பாக்கி. அதை நம் ஆயுஸிலே நாம் கேட்டு அனுபவிப்பதற்கில்லை. என்னவென்றால், நாம் செத்துப்போய் விட்டால் அப்போது அவன் சரமகவி பாடுவானோல்லியோ? அதிலே நம் அன்யோன்யத்தை மனஸைப் பிசைகிற மாதிரி கொட்டி சோக ரஸம் அப்படியே தளும்பும்படியாகச் செய்வான். இதுவரைக்கும் கேள்விப்படாத உபமானம் கொடுத்து பிரிவுத் துயரம் நெஞ்சை உருக்கும்படியாக - 'இரங்கற்பா' என்று இப்போது சொல்கிறார்களே அந்த - சரம ச்லோகம் பண்ணுவான். அதை நாம் எப்படிச் கேட்பது?' என்றிப்படி ஆசை வந்துவிட்டது.

அந்தச் சரமகவி ரொம்பவும் உசந்ததாக இருக்குமென்ற எண்ணத்தில் அதைத் தான் எப்படியாவது கேட்டாக வேண்டும் என்ற ஆசை போஜனுக்கு தலைக்கேறிவிட்டது. அதனால் விபரீதமாக ஒன்று பண்ணினான்.

காளிதாஸனை அழைத்துக் கொண்டுவரச் சொன்னான்.

'நான் செத்துப்போய் விட்டதாக நீ கற்பனை செய்து பார்த்துக்கொள். நீதான் அம்பாளின் கடாசுத்தினால் எதையும் அசாத்யமாகக் கற்பனையிலேயே பார்க்கிறவனாயிருக்கிறாயே! அதனால், இப்படிச் கற்பனை பண்ணி, அப்போது உன் மனஸ் துடித்து எப்படித் துக்கத்தில் சரம ச்லோகம் செய்வாயோ அந்த மாதிரி இப்போதே கவனம் பண்ணி

எனக்குச் சொல்லிக்காட்டு. யாருக்கு எப்போது என்ன ஆகுமோ? எனக்கே அடுத்த க்ஷணம் என்ன ஆகுமோ? அதற்கப் புறம் நீ கவி செய்தால் அதில் எனக்கென்ன லாபம்? ஆகையால் இப்போதே இப்படிப் பண்ணிக்காட்டு...' என்றான்.

அதற்குக் காளிதாஸன் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. யாராக யிருந்தாலும் உயிரோடே இருக்கிற ஒருவனை, அதிலும் ராஜா வைப் பற்றி அவன் எதிரிலேயே சரம ச்லோகம் பாடுவதற்கு இஷ்டப்படத்தானே மாட்டார்கள்?

ஆனால் இப்படி ஒப்புக்கொள்ளாத பிறகும் போஜ ராஜா விடாப்பிடியாக, 'நான் ராஜா... இது ராஜாக்கை. இதற்கு நீ கீழ்ப்படியாவிட்டால் என் ராஜ்யத்திலேயே இருக்கக்கூடா தென்று தேச ப்ரஷ்டம் பண்ணிவிடுவேன்' என்று மிரட்டி வற்புறுத்தியபோது, மற்ற ஸாதாரணப்பட்ட கவிகளாயிருந் தால் ஒப்புக்கொண்டிருக்கக் கூடும். 'நமக்கு என்னத்துக்கு ராஜவிரோதம்? இவன் லோகத்தை விட்டுப் போனானென்று பாடப்படாது என்பதற்காக நாம் ஏன் வீட்டையும் வாசலையும் ஊரையும் விட்டு ப்ரஷ்டமாகிப் போய் அவதிப்படணும்? சரம ச்லோகந்தான் பாடித் தாம்பாளம் நிறைய ஸ்வர்ணமும் ரத்னமுமாக வாங்கிக் கொள்ளலாமே!' என்றுதான் நினைத் திருக்கக் கூடும்.

ஆனால் காளிதாஸன் அப்படி ஸம்மதிக்கவில்லை. 'ராஜாக்கை யை மீறி நாம் ஏன் கஷ்டத்துக்கு ஆளாக வேண்டும்?' என்ற கோழைத்தனமான எண்ணமோ, அவன் சொல்கிறபடி தான் பாடி அக்ஷரலக்ஷமாகக் குவித்துக் கொள்ளலாமே என்ற தாழ்வான ஸ்வயலாப எண்ணமோ அவனுக்குத் துளிக்கூட இல்லை. போஜன் சொன்னதைக் கேட்காமல், தன்னுடைய ஸ்வய மரியாதையை விடாமல் ஸ்வாதந்த்ரியமாகக் கடைசி மட்டும் அவனிடமே 'ஸ்ட்ராங்'காக மறுத்துப் பேசினான். 'ப்ரஷ்டனாகவே போகிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டுத் தனக் குப் பரம ப்ரியமான போஜன், அவனுடைய ராஜ்யம், தன் வீடு வாசல் எல்லாவற்றையுமே விட்டுவிட்டுப் போய் விட்டான்!

கவிவாணர்களின் தன்மானத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வந் தேன். ஆனால் காளிதாஸன் விஷயத்தில் மான உணர்ச்சி

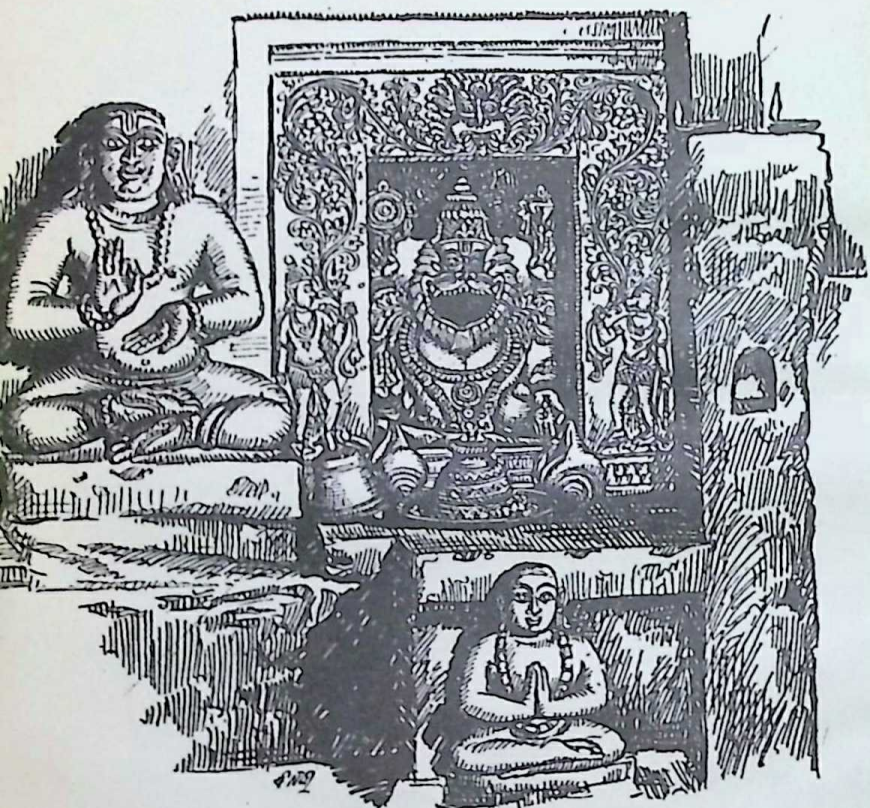
மாத்ரமில்லாமல் இன்னும் அவனுடைய வேறு பல குண விசேஷங்களும் இதிலே தெரிகின்றன. அவனுடைய உண்மையான ஸ்னேஹ ஹ்ருதயம் இதில் தெரிகிறது. உயிரோடே இருக்கிற தன்னுடைய குழந்தை செத்துப் போய்விட்டதென்று பாட வேண்டுமென்றால் எப்படி ஒரு தாயாருக்கு மனஸ் இடம் கொடுக்காதோ, அப்படி ஸ்னேஹ தர்மத்தினாலே காளிதாஸனுக்கு போஜனின் மரணத்தைக் கற்பித்துப் பார்த்துக் கவிதை கட்ட மனஸ் இடம்கொடுக்கவில்லை!

இன்னொரு காரணத்தாலும் அவன் கற்பனையாகச் சரம கவி பாட முடியாமலிருந்தது. ரிஷிகளைப் பற்றி பவபூதி 'உத்தரராம சரித'த்தில் ஸ்ரீராமசந்த்ர மூர்த்தியின் வாயிலாக ஓர் உண்மையைச் சொல்கிறார். 'ஏனைய மக்கள் என்ன நடக்கிறதோ அதைச் சொல்வார்கள்; ரிஷிகளோ என்ன சொல்கிறார்களோ அது நடந்துவிடுகிறது. ஒரு விஷயத்தை மற்றவர்கள் வார்த்தையாகச் சொல்கிறார்களென்றால், ரிஷிகளைப் பொறுத்தமட்டிலோ அவர்கள் சொல்கிற வார்த்தையை விஷயம் ஒடிப்போய்ப் பிடித்துக் கொண்டு நிஜமாக்கிவிடுகிறது - வாசம் அர்த்தோ (அ)நுதாவதி' என்று ராமர் வனிஷ்டரைக் குறித்துச் சொல்வதாக பவபூதி ஒரு general truth-ஐ (பொது உண்மையை)ச் சொல்கிறார்.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

பண்பாடு என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

ஸ்ரீ பானக நரசிம்மஸ்வாமி.

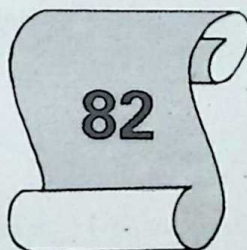
வி.க.டன்
வெளியீடு

அருள் உரை

ஐகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: பிப்ரவரி, 1994.

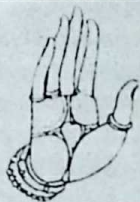
பின் அட்டை ஒவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

‘தெய்வத்தின் குரல்’ (வாணி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

பண்பாடு

காளிதாஸனும்
போஜராஜனும்

ரிஷியும், தெய்வானுக்ரஹம் பெற்ற அருட்கவியும் ஒன்று என்பதற்கேற்ப, அம்பாளின் பரிபூர்ண க்ருபையைப் பெற்றிருந்த காளிதாஸனின் வாக்குக்கும் இப்படிப்பட்ட சக்தி இருந்தது. அதாவது அவன் வாக்கால் என்ன கவிதை வந்தாலும் அது நிஜமாகிவிடும். அவன் கற்பனையாகச் சொல்வதே ஸத்யமாகிவிடும்.

ஆனபடியால், போஜராஜா சொன்னபடி அவன் கற்பித்துச் சரமகவி பாடினால்கூட போஜன் நிஜமாகவே சரமகவிக்குப் பாத்ரமாகி விடுவான்!

இதையும் காளிதாஸன் மனஸைவிட்டு போஜனுக்குச் சொல்லத்தான் செய்தான்.

அப்படியும் அவனுக்கு, எவ்வளவோ உயர்ந்த குணங்களுள்ள அந்த போஜனுக்கு, 'நாம் ராஜா. நம் வார்த்தையை ஒரு ப்ரஜை கேட்காமலிருப்பதா? உயிரே போவதானாலும் ஒரு வார்த்தையை நாமே ரத்து பண்ணிவிட்டு ஒரு ப்ரஜை சொல்வதை ஒப்புக்கொள்வதா?' என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. இதுதான் அதிகாரம் பண்ணுகிற கோளாறு! ஒரே பிடிவாதமாயிருந்தான்.

காளிதாஸனும் அதற்கு மேலே பிடிவாதம் பிடித்து, ஊரை விட்டே போய்விட்டான். அதிலே அவனுடைய த்யாக சிந்தையும், மற்ற கவிகளிடம் அவனுக்கு இருந்த பரிவும்கூடத் தெரிகிறது.

எப்படியென்றால்,

போஜனின் வற்புறுத்தல் தாங்காமலோ, அல்லது உயிரையே கொடுத்தாவது ஓர் உத்தமமான கவிதையைப் பெற வேண்டுமென்று விரும்பும் அந்த அதிசய ரசிகனின் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்வதுதான் தன்னுடைய கவி தர்மமென்று கருதியோ காளிதாஸன் சரம ச்லோகம் பாடினால் என்ன ஆகும்? போஜன் போய்விடுவான். ஆனால், அதனால் காளிதாஸனுடைய கீர்த்தி, ஸம்பத், அந்தஸ்து முதலானதுகளுக்கு ஒரு குறைவும் வந்து விடாது. 'நான் முந்தி', 'நீ முந்தி' என்று மற்ற ராஜாக்கள் அவனைக் கூப்பிட்டு உபசாரம், ஸன்மானம் நிறையப் பண்ணி விடுவார்கள். ஆனாலும் காளிதாஸன் தன்னைப் பற்றி மட்டும் நினைக்கவில்லை. மற்ற எல்லாக் கவிகளின் நிலைமையைப் பற்றி நினைத்தான். அவனுக்கும், அவனுக்கு அடுத்தபடி ரொம்பவும் யசஸோடு இருந்த ஒருசில கவிகளுக்கும், எந்த ராஜா இருந்தாலும் போனாலும் கவலையில்லை. அவர்களுக்கு ஜாம் ஜாமென்று நடந்துவிடும். ஆனால், அவ்வளவு புகழ், அவ்வளவு ப்ரதிபா சக்தி இல்லாத மற்ற கவிகள் பலபேர் இருந்திருக்கிறார்களே, அவர்கள் பாடு போஜன் போய்விட்டால் என்ன ஆகும்? யாராயிருந்தாலும் உதாரமாக வாரிக் கொடுத்த போஜன் போய்விட்டால் அப்புறம் வேறு எந்த ராஜா, அல்லது ப்ரபு இந்தக் கவிகளை ஆதரிப்பான்? தான் சரம ச்லோகம் பாடி போஜன் மரணமடைவதால் ஏற்படக்கூடிய எத்தனையோ கஷ்டங்களுக்கு மேலாகக் காளிதாஸன் தன்னுடைய Poet fraternity-யில் (ஸஹோதர கவி குலத்தில்) அவ்வளவாக சரக்குப் போதாதவர்களுக்கு ஏற்படக்கூடிய அனாதரவைத் தான் பெரிசாக நினைத்தான்.

அதனால் இப்போது சரம ச்லோகத்துக்கு அக்ஷர லக்ஷமாக இல்லாமல் அக்ஷர கோடியாகவே அட்வான்ஸில் போஜனிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டு கவி கட்டிவிடலாமாயினும், அந்த மாதிரிப் பண்ணாமல், தியாக புத்தியுடன், அவ்வளவாக ஸாமர்த்யம் போதாத Lesser poets யிடம் உள்ள அன்பும் ஒரு காரணமாகி, அதனால் ப்ரஷ்டனாவதற்கு ஸம்மதித்து ஊரை விட்டே போய்விட்டான்.

தாரா நகரம் என்பதுதான் அந்த ஊர். தற்போது Dhar

என்று வழங்குகிறது. மத்யப்ரதேஷில் இருக்கும் ஊர். விக்ரமாதித்யனின் தலைநகரமாக வித்வத் ஸமுஹமும் கவிஸமுஹமும் உன்னத ஸ்திதியிலிருந்த உஜ்ஜயினிக்குத் தெற்கில் நாற்பது ஐம்பது மைலுக்குள் 'தார்' இருக்கின்றது.

போஜ ராஜ்யத்தை விட்டு எங்கே ஓடினாலும் காளிதாஸனை லோகம் அடையாளம் கண்டுகொண்டு கொண்டாட ஆரம்பித்துவிடும். அப்படிக் கொண்டாட வேண்டாம் என்றே காளிதாஸனுக்கு இருந்தது. ப்ராண ஸகாவாக இருந்த போஜன் தன்னைத் திரஸ்காரம் பண்ணினவிட்டு லோகத்தில் வேறு யாரும் தன்னை ஆதரிக்க வேண்டியதில்லை; அப்படி ஆவதற்குத் தான் விட்டால் அது அவனிடம் தனக்குள்ள உத்தமமான ஸ்னேஹத்துக்கே த்ரோஹம் செய்கிற மாதிரி என்று காளிதாஸன் நினைத்தான். அத்தனை உசந்த எண்ணம் அவனுக்கு இருந்தது. அதனால் ஊரைவிட்டு ஓடின அப்புறம், தான் காளிதாஸன் என்றே தெரியாமல் ஏதாவது மாறுவேஷம் போட்டுக்கொண்டு சுற்றுவது என்று முடிவு பண்ணினான். என்னைக்காவது ஒரு நல்ல காலம் பிறந்து மறுபடியும் தான் போஜனோடு சேரும்படியாக இருக்கலாமென்பதற்காக, இப்படி மாறுவேஷத்தில் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்கலாமென்று நினைத்தான்.

என் மாதிரி வேஷம் போட்டுக்கொண்டான் என்று கதை! அதாவது, பைத்தியக்கார சாமியார் மாதிரி வேஷம் போட்டுக் கொண்டானாம்!

அவன் ஊரை விட்டுப் போன கொஞ்ச நாளுக்கு அப்புறம், போஜராஜாவினால் அவனில்லாமல் தாங்க முடியவில்லை. அதனால் அவன் குடுகுடுப்பாண்டி வேஷம் போட்டுக் கொண்டு காளிதாஸனைத் தேடிக்கொண்டு புறப்பட்டான். வினோதமாக ஒருவிதத்தில் அவனைக் கண்டுபிடித்தான் என்று கதை.

நான் சொல்ல வந்தது, ஒருத்தன் ராஜா என்பதற்காகக்கூட அவன் சொல்வதற்கெல்லாம் ஸலாம் போடுவது என்றில்லாமல் தங்கள் தன்மானப்படி மனஸ்ஸாக்ஷியை காப்பாற்றிக் கொண்டவர்களாக அனேகக் கவிகள் இருந்திருக்கிறார்கள்; அவர்களில் காளிதாஸனும் ஒருவன் என்பதுதான்.

மரபுவழிக் கதைகளும் ஆராய்ச்சியும்

தாரா, உஜ்ஜயினி என்று இரண்டு ஊர்ப்பெயர் சொன்னேன். தாராதான் போஜன் ஆட்சி செய்த மாளவ ராஜ்யத்துக்குத் தலைநகரம். உஜ்ஜயினி அதை அடுத்து மேற்கிலே உள்ள அவந்தி ராஜ்யத்துக்குத் தலைநகர். க்ருஷ்ணா, கோதாவரி நதிகளுக்கிடையில் ஆதியில் விஸ்தாரமாயிருந்து, இப்போது பேரார் (Berar) என்கிற பகுதிக்கு மட்டும் பேராயிருக்கிற 'விதர்ப்'த்துக்கு வடக்காக இருப்பவை மாளவமும் அவந்தியும். தலைநகரான உஜ்ஜயினிக்கே அவந்தி என்றும் பெயர் உண்டு. அங்கேயிருந்து ஆட்சி பண்ணின விக்மாதித்யன்தான் காளிதாஸனின் Patron-ஆக இருந்தவன்; போஜன் இல்லை; பல்லாஸன் என்கிறவன் ஏதோ கர்ண பரம்பரைக் கட்டுக் கதைகளைத் திரட்டி 'போஜ ப்ரபந்தம்' என்று எழுதியிருப்பதில் சொல்லப் பட்டுள்ள விஷயங்களுக்கு authenticity (உறுதி செய்யும் ஸ்தயத் தன்மை) இல்லை என்று ஆராய்ச்சி செய்கிற 'ஸ்காலர்'கள் சொல்கிறார்கள். அப்புறம், 'அந்த விக்ரமாதித்யன் யார்? சகர்களை ஜயித்து விக்ரம சகாப்தம் ஏற்படுத்திய உஜ்ஜயினி சக்ரவர்த்தி சந்த்ர குப்தனா, பாடலிபுத்ரத்திலிருந்து ஆட்சி செய்த குப்த வம்சத்து இரண்டாவது சந்த்ரகுப்தனா என்றிப்படி, பல சந்த்ர குப்தர்களில் எவன்?' என்பதிலும் அவர்களுக்குள்ளேயே அபிப்ராய பேதங்கள் இருக்கின்றன!

காளிதாஸன் மட்டுமில்லை, இன்னும் அனேகக் கவிகளைப் பற்றி ஸம்ஸ்கிருத இலக்கியத்தில் மட்டுமில்லை, எல்லா பாஷையிலும் இருந்த இலக்கிய கர்த்தர்களைப் பற்றி இப்படி அவர்கள் வாழ்ந்த காலம், தேசம் எல்லாவற்றையும் பற்றி இட்டுக் கட்டின கதைகள் பரவி விட்டன என்கிறார்கள். உதாரணமாக, தமிழிலே எடுத்துக் கொண்டால், திருவள்ளுவரும் ஔவையாரும் ஸமகாலத்தவர்கள், அவர்கள் அண்ணா -

தங்கையாக வேண்டும் என்று ஒரு கதை; இன்னொரு பக்கம் ஓளவையார், கம்பர், ஒட்டக்கூடத்தர், புகழேந்தி எல்லாரை யுமே ஸம காலத்தவர்களாக்கி வழங்குகிற அனேகக் கதைகள். இவையெல்லாமே வெறும் கதைதான், 'ஹிஸ்டரி' கலாக ஸரியாயில்லை என்கிறார்கள்.

கதையாகத்தானிருக்கட்டும், fact-ஆகத் தானிருக்கட்டும், எதுவானாலும் இவற்றை எடுத்துக் கொண்டு ரஸிக்க வேண்டுமென்றுதான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. இந்தக் கதைகள் எந்தக் கவிவாணர்களைக் குறித்தனவோ அவர்கள் கற்பனையாகப் பல பாத்ரங்களை வைத்துக் காவ்ய, நாடகங்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். நிஜமாக இருந்த பாத்ரங்களின் மேலேகூடத் தங்கள் கற்பனையை ஏற்றி, ஸம்பவங்களை மாற்றி, இலக்கியச் சுவை அதிகரிக்கும்படியாக மெருகு போட்டிருக்கிறார்கள். ஒரே ராமாயணத்தையே வால்மீகி ஒருவிதமாகச் சொன்னார். கம்பர் ஒருவிதமாக, துளஸிதாஸ் இன்னொரு விதமாக, க்ருத்திவாஸ் இது எல்லாவற்றுக்கும் வித்யாஸமாகச் சொன்னார்கள் என்றால் எதனால்? அவரவரும் தங்கள் கற்பனா சக்தி, அனுபவம், 'டேஸ்ட்', தாங்கள் எடுத்துக் கொண்டுள்ள நோக்கம் ஆகியவற்றை அனுசரித்து, நிஜமாக நடந்ததையே மாறுதல்கள் செய்து சொல்லலாம் என்று நினைத்தனால்தான். Fact-க்கு (நடைமுறை உண்மைக்கு) ஒரு ஸத்யத்வம் உண்டு என்றால், ஓர் உத்தமமான கவியின் கற்பனை, நோக்கம் முதலானதுகளுக்கும் ஒரு ஸத்யத்வம் உண்டு என்று நினைத்து இப்படி மாற்றியிருக்கிறது. நாமும் அந்தக் காவ்ய, நாடகங்களை ரசித்துப் படித்துப் பலவிதத்தில் பயனடைகிறோம்.

அந்தக் கவிகள் வேறே பாத்ரங்களைப் பண்ணினது போலவே, அவர்களையே பாத்ரங்களாக்கி மற்றக் கவிகளும், ஜனங்களும் கதைகள் பண்ணினால், இதையும் நாம் ரசித்து இதிலும் வெளியாகிற அனேக உண்மைகளாலும் நீதிகளாலும் பயனடைய வேண்டியதுதானே? கவி ஸமுஹமாக இல்லாத ஜன ஸமுஹம் இப்படிச் கதை கட்டிற்று என்றால்கூட, ஒரு பெரிய பண்பாட்டின் கீழே வருகிற நம் தேசத்தில் பரம்பரை பரம்பரையாக மக்கள் ஏற்றுக்கொண்டு, ஸந்தோஷப்பட்டுப் பயன் பெற்ற மரபுவழிக் கதைகள் இவை என்னும்போது அவற்றுக்கு ஒரு 'வெய்ட்', அவற்றை அப்படியே தள்ளிவிட முடியாததான ஒரு மதிப்பு ஏற்படத்தான் செய்கிறது.

‘நெருப்பில்லாமல் புகையாது’ என்கிற மாதிரி ஓர் ஆதாரமும் இல்லாமல் இந்த எல்லாக் கதைகளும் தோன்றியிருக்காது. சிலதோ, பலதோகூட ஆதாரமில்லாமலிருந்தாலும், எல்லாமே அப்படி இருந்துவிடாது. ஸம்பந்தப்பட்ட ஊர்கள், பேர்கள், காலம் முதலான details (விவரங்கள்) தப்பாக இருக்கிறபோது கூட இந்தக் கதைகளில் வருகிற ஸம்பவத்துக்கும், அதிலே வெளியாகிற கவியின் குணப்பான்மைக்கும் ஆதாரம் இருக்கவே செய்யும்.

இந்த மாதிரிக் கதைகளில் ஒன்று மட்டும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாததாக இருப்பதைச் சொல்ல வேண்டும். கம்பனானாலும் ஸரி, காளிதாஸனானாலும் ஸரி, எந்தக் கவியையும் தாஸிகளோடு ஸம்பந்தப்படுத்தி உண்டாயிருக்கும் கதைகளைத்தான் சொல்கிறேன். எத்தனையோ பக்தியை ஊட்டும்படியாகவும், உசந்த தத்வ வேதாந்தக் கருத்துக்கள் ஜ்வலிக்கும்படியாகவும், ‘கல்ச்சர்’ என்று எடுத்துக் கொண்டாலும் அதில் உச்சமான அம்சங்களை ப்ரதிபலிப்பதாகவும் காவ்ய நாடகாதிகள் செய்துள்ள மஹாகவிகளைச் சொந்த வாழ்க்கையில் பிசகி நடந்தவர்களாகச் சொல்வதில் ஸத்யம் இருப்பதற்கில்லை. ‘பின்னே ஏன், நெருப்பில்லாமல் இங்கே மட்டும் புகையணும்?’ என்று கேட்டால், இந்தப் புகைக்கும் ஆதாரமாக ஒரு நெருப்பைச் சொல்லலாம். என்னவென்றால், காவ்யங்களின் லக்ஷணப்படி அவற்றிலே ச்ருங்கார ரஸம் நிறைய இருக்கத்தானே செய்யும்? அது தான் புகைக்கு நெருப்பு! இத்தனை ச்ருங்காரமாகக் கவிதை பண்ணினவர்களென்றால், அவர்களே இதிலே ரொம்பவும் ஈடுபட்டவர்களாகத்தான் இருந்திருக்க வேண்டும் என்று தப்பாக நினைத்துக் கதைகள் செய்துவிட்டார்கள்.

பிற்காலத்தில் நடிகர்கள், கவிகள் ஆகியவர்கள் ரொம்பவும் உல்லாஸப் பேர்வழிகளாக ஆகிவிட்டதை வைத்து, முற்காலத்தில் சாஸ்த்ரோக்தமாக ஆட்சி நடந்தபோது ராஜஸ்தஸிலே ஸத்வித்வான்களும் மெச்சும்படியாக இருந்த கவிகளும் இப்படியே இருந்திருப்பார்களென்று நினைத்து விடப்படாது. ஒருத்தர், இரண்டு பேர் அப்படி இருந்தும் இருக்கலாம். ஆனால் எல்லாரையும் அப்படி வைத்துவிடுவது ஸரியில்லை.

இந்த ஓர் அம்சத்தைத் தவிர மற்றபடி மொத்தத்தில்

குறைந்தபடியும் கதையாகவேயாவது எல்லாவற்றையும் ஏற்று ரஸிக்க வேண்டியதுதான்!

கம்பருக்கு வருகிறேன்.

பத்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டு வரையில் அதுவா, இதுவா என்று கம்பருடைய காலத்தைப் பற்றி உள்ள ஆராய்ச்சிகள் இப்போது நமக்கு வேண்டாம். அவர் நாளில் ஆட்சி பண்ணினது விக்ரம சோழனா, குலோத்துங்கனா? குலோத்துங்கன் என்றால் எத்தனாவது குலோத்துங்கன் என்ற விவாதமும் வேண்டாம். கதைதான் வேண்டும். கதையானாலும் அதிலே அவருடைய குணப் பண்புக்கு விதை இருக்கிறது என்று மதித்துக் கேட்பதுதான் நமக்கு வேண்டியது.

போஜனும் காளிதாஸனும் மாதிரிதான் குலோத்துங்க சோழனும் கம்பரும் அத்யந்தமாயிருந்திருக்கிறார்கள். அதனாலே கம்பர் அவனிடம் ரொம்ப ஸ்வாதீனமாகப் பேசுவார்.

பெரிய ராஜ்யத்தைத் தன் ஆதினத்தின் கீழே வைத்திருக்கிறோம் என்பதை ஒரு நாள் குலோத்துங்கன் ரொம்பப் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டான்.

உடனே கம்பர் ஸ்வாதீனத்தின் பேரில், 'ராஜ்யமே உன் ஆதினத்திலிருக்கிறதென்றாலும், நீ என் ஆதினத்தில்தானே இருக்கிறாய்?' என்று கேட்டுவிட்டார். ப்ரியத்தின் பேரிலே, மனஸிலே எந்த அதிகார அஹங்காரமும் இல்லாமல்தான் இப்படிச் சொன்னார்.

ஈசுவரனையே பக்த பராதீனன் என்பது - 'இறைவரோ தொண்டருள்ளத்(து) ஒடுக்கம்' என்பது - ஈசுவரனுக்குத்தானே பெருமை? அப்படிப் பெரிய புவியரசனும் கவியரசரான தமக்கு அடக்கமென்பது அவன் பெருமையை - கலையை மதிக்கும் அவனுடைய ராஸிக்யப் பெருமையை - காட்டுவது தான் என்று நினைத்து வெள்ளையுள்ளத்தோடு கம்பர் சொன்னார்.

அதிகாரத்திலுள்ள ஒருவர் ரொம்பவும் ஜாக்கரதையாயிருந்தாலொழிய அந்த ஸ்தானத்தின் போதை எப்போதாவது ஒருபோது தலைக்கேறத்தான் செய்யும்.

இப்போது குலோத்துங்கனுக்கு அப்படித்தான் ஆயிற்று. 'ராஜாவான தனக்கு மேலே என்று இந்தப் பாட்டுக்காரன் சொல்லிக் கொள்வதா?' என்று அசாத்ய கோபம் வந்தது.

அதிஸ்னேஹம்தான் பரம விரோதமாக மாறுமென்று முன்னேயே சொன்னேனல்லவா? இந்தக் கதையிலும் அப்படி ஆயிற்று.

காரணம் என்னவென்றால் - அவ்வளவாக நெருங்கிய பழக்கமில்லாதவர்கள், நமக்குப் பிடிக்காததாக ஏதாவது செய்துவிட்டாலோ, சொல்லிவிட்டாலோ, 'நம் மனஸு இவர்களுக்குப் புரிய வேண்டுமென்பதில்லை. அதனாலே அதற்கு எப்படி ஹிதமாக நடந்துக்கணும் என்று தெரியாமல் இவர்கள் வேறு தினுஸாக நடந்து கொள்கிறார்கள். இதைப் பெரிய குற்றமாக எடுத்துக் கொள்வதற்கில்லை' என்று நம் மனஸே கொஞ்சம் ஸமாதானம் பண்ணிக் கொண்டுவிடும். நமக்குப் பிடிக்காததைப் பழக்கமில்லாதவர் பண்ணினாலும் குற்றமாகத்தான் தெரியும்; கோபம்தான் வரும். ஆனாலும் பெரிய குற்றமாகத் தெரியாது; ஸஹிக்கமுடியாத கோபம் வராது. நமக்கு ரொம்பவும் பழக்கமானவர் பிடிக்காததைப் பண்ணும்போதுதான், 'நம் மனஸ் நன்றாகத் தெரிந்தும் அதைக் க்லேசப்படுத்தும்படியாக இப்படிப் பண்ணுகிறார்களே! இவர்கள் நம் எண்ணத்தை மதிக்காமல் இந்த மாதிரிச் செய்வதா, செய்வதா?' என்று மஹா கோபம் வந்து, அவர்கள் மன்னிக்க முடியாத குற்றம் பண்ணினதாகத் தோன்றிவிடுகிறது.

இப்படித்தான் தன்னைக் கம்பர் மதிக்கவில்லை என்று சோழ ராஜாவுக்கும், தன் மனஸைத்தான் அவன் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்று கம்பருக்கும் தாங்கமுடியாத ஆற்றாமை உண்டாகி, வார்த்தை வலுத்தது.

காளிதாஸன் கதை போலவே சோழராஜாவும் 'நீ என் ராஜ்யத்தைவிட்டுப் போ!' என்று கம்பரிடம் சொல்லி விட்டான்.

'பெரிய ராஜ்யம் எனக்கு அடக்கம்' என்று நான் சொன்னதற்கு 'நீ எனக்கு அடக்கம்' என்று சொன்னாயே! இப்போது பார், நீதான் என் ஆக்னாக்கு அடங்கி, எனக்கு அடக்கமான

இந்த சோழ ஸாம்ராஜ்யத்தை விட்டுப் போக வேண்டும்' என்று சொல்லிவிட்டான்.

இப்படி ஒரு ராஜாக்கை என்றால் மற்றவர்கள் ராஜாவின் காலிலே விழுந்து கெஞ்சிக் கூத்தாடி மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பார்கள். ஆஸ்தான கவியாக வேறே யாராவது இருந்தால் ராஜாவின் பேராதரவை இழக்கக் கூடாது என்று நினைத்து, 'என்ன இருந்தாலும் நாடாளும் மன்னனை நமக்கு அடங்கியவன் என்றது ஸரியில்லைதான்' என்று வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டு ஸ்தானத்தைத் தக்கவைத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடும்.

ஆனால் கம்பர் என்ன பண்ணினாரென்றால், அவருக்கு ஒரேயடியாகத் தன்மான உணர்ச்சி பொங்கி, ரோஷத்தோடு,

‘மன்னவனும் நீயோ? வளநாடும் உன்னதோ?
உன்னையறிந் தோதமிழை ஒதி னேன்?’

என்று குலோத்துங்கனைத் தூக்கி எறிந்து பேசிவிட்டு ராஜ்யத்தை விட்டுப் போயே போய்விட்டார்!

போகிறதற்கு முன்னாடி இன்னொன்றும் சொன்னார்.

இப்போது நான் சொன்னது அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் கம்பர் சொன்ன செய்யுளின் முதல் பாதிதான். ‘நீ காப்பாற்றுவாய் என்பதற்காகவா நான் தமிழ் படித்ததும் கவிதை செய்வதும்?’ என்று இங்கே கேட்டவர், பின்பாதியில் என்ன சொன்னாரென்றால், ‘நீ இல்லாவிட்டால் என்ன? என்னை ‘வா, வா’ என்று கூப்பிட்டு மரியாதை செய்ய வேறே மன்னர்கள் இல்லையா என்ன? என்னை ஆஸ்தான கவியாக வைத்துக்கொள்ள ஆசைப் படாத வேந்தர்கூட உண்டா?’ என்று ஸவால் விடுகிற மாதிரிக் கேட்டார்*.

(ஸவால் விடுகிற) மாதிரி மட்டுமில்லை. நல்ல ஸவாலாகவே, ‘புவியரசனைக் கவியரசன் தனக்கு அடக்கமாக்கிக் கொள்ள முடியாது; இவன்தான் அவனுக்கு அடங்கி நடக்க

★ செய்யுளின் பிற்பாதி:

என்னை

விரைந்தேற்றுக் கொள்ளாத வேந்துண்டோ? உண்டோ
குரங்கேற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு!

வேண்டும் என்றாயல்லவா? நீயே பார்த்துக் கொள், இப்போது நீயே யாரை நினைத்து பயப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாயோ அந்த சேர மஹா ராஜாவையே எனக்கு அடங்கியிருக்கும் அடைப்பைக்காரனாகப் பண்ணி அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்' என்று சபதம் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டார்.

அடைப்பைக்காரன் என்றால் ஒரு பெரிய மனுஷரின் கூடவே அவருடைய தாம்பூலப் பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டுவந்து, அவர் கேட்கிறபோது அவருக்கு வெற்றிலை மடித்துத் தருகிற பணியாள். அடைக்காய் என்றால் பாக்கு. அதை வெற்றிலையோடு போட்டு வைத்திருக்கிற பை அல்லது பெட்டியைக்கூட, அடைப்பை என்றும் அடப்பம் என்றும் சொல்வார்கள்.

அன்றுவரையில் ப்ராண ஸ்னேஹிதமாயிருந்த போஜன் ப்ரஷ்டம் பண்ணின பிறகு கூட, உலகத்தின் கண்ணில் அவன் தப்பைக் காட்டிக் கொடுக்கிற மாதிரி தான் வேறே எந்த ராஜாவிடமும் போவதில்லை என்று காளிதாஸன் பெரிய மனஸோடு இருந்திருக்க, கம்பர் இந்த மாதிரி ஸவால் விட்டிருக்கலாமா என்றால்,

அவரவர் இருந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் காளிதாஸன் அப்படிப் பண்ணியதும், கம்பர் இப்படிப் பண்ணியதும் தான் ஸரி. காளிதாஸனுக்கு போஜனிடம் அபிப்ராய பேதம் உண்டானது எதை வைத்து? அவன் சரம கவி கேட்டதை வைத்துத்தான். அவன் ஏன் அப்படிக் கேட்டான்? காளிதாஸனுடைய வாக் விசேஷத்தில் மிகுந்த பற்று வைத்திருந்ததால்தான்! தான் போனபின் காளிதாஸன் செய்யும் சரம கவி உள்ளத்தை அப்படியே உருக்குவதாக இருக்கும் என்ற உசந்த எண்ணத்தினால்தான், அப்படிப்பட்ட கவிதையைத் தான் உயிரோடிருக்கும்போதே கேட்டுவிட வேண்டுமென்று வற்புறுத்தினான். ஆக, அபிப்ராய பேதம் ஏற்பட்டாலும் அதற்கு அடிக்காரணம் போஜன் காளிதாஸனின் கவிதையில் வைத்திருந்த மோஹந்தான். அப்படித் தன்னுடைய கவிதையைக் கேட்பதற்காகவே உலகத்தில் யாரும் பயப்படுகிற அச்சான்ய எண்ணம் இல்லாமல் போஜன் அவனுடைய மரணத்தைப் பற்றியே பாடிக் கேட்க வேண்டுமென்றபோது, அப்படிப்பட்ட மஹா ரஸிகனை விட்டபின் இன்னொருத்தன் ஆதரவைப் பெறக் காளிதாஸன் மாதிரி

யான ஒரு பெரியவருக்கு எப்படி மனஸ் வரும்? அதனால்தான் போஜனுக்கு இல்லாத தன் கவிதை யாருக்கும் வேண்டாம் என்று பைத்தியக்கார ஸன்னியாஸி வேஷம் போட்டுக் கொண்டான். அந்த நிலையில் கம்பர் இருந்தாலும் அப்படித்தான் பண்ணியிருப்பார்.

வாஸ்தவத்தில் கம்பர் இருந்த நிலை என்ன? இவர் ப்ரிய ஸ்வாதீனத்தின் பேரிலே சொன்னதை சோழராஜா நல்ல 'ஸ்பிரிட்'டிஸ்தானே எடுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்? அல்லது அதை ஸீரியஸாக எடுத்துக் கொள்ளாமல் விளையாட்டாக விட்டிருக்கத்தானே வேண்டும்? அல்லது, இன்னம் ஒரு படி கீழே போனால்கூட, 'என்ன இருந்தாலும் நான் ராஜா. ஆனதால் ப்ரஜைகளின் கண்ணில் என் ஸ்தானத்தின் கெடுபிடியைக் கட்டிக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். அதனால் நீ ரொம்ப ஸ்வாதீனம் எடுத்துக் கொண்டால், லோகத்திலே அது பரவி ராஜ மரியாதை கெட்டுப் போகும்படி ஆகலாம்' என்று லேசாக 'வார்ன்' செய்தாவது விட்டிருக்கலாம். இப்படியெல்லாமில்லாமல், 'ஹா, ஹூ! யார் யாருக்கு அடங்கினவா, பார்த்துடலாம்!.. ராஜாக்களை' என்று அவன் எகிறினால் அவருக்கும் கோபம் வந்து ஸவால் விடத்தானே தோன்றும்? அந்த நிலையில் காளிதாஸன் இருந்தாலும் அப்படித்தான் பண்ணியிருப்பான்.

கம்பருடைய பெரிய மனஸும் பிற்பாடு கதையில் தெரிகிறது.

சொன்ன மாதிரியே அவர் சேர ராஜ்யத்துக்குப் போய் அதன் ராஜாவைத் தம்முடைய கவிதையினால் ஆகர்ஷித்தார். அவனுடைய அபாரமான மதிப்பு மரியாதைகளைப் பெற்று விட்டார்.

இங்கே, அவரைத் துரத்திவிட்ட சோழ ராஜாவுக்கானால் இருப்பாக இல்லை. அவனும் ரஸிகன்தான். உயர்ந்த குணங்கள் உள்ளவன்தான். அதனால், தமிழ் பாஷையில் தோன்றிய கவிஞர்க்கெல்லாம் சக்ரவர்த்தி எனப்பட்டவர் தன்னையும் தன்னுடைய ஸதஸையும் விட்டுப் போனதை, நாளாக ஆக அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

அவரைப் பற்றி விசாரித்து, திரும்பவும் அழைத்துவர

தூதர்களை எல்லாத் திசையிலும் அனுப்பினான். ஒற்றர்களை யும் அனுப்பினான்.

சேரன் ஸபையில் அவர் இருப்பதாகவும், சேர ராஜா அவரிடம் மிகுந்த பக்தி விசுவாசம் வைத்து ஆதரிப்பதாகவும் தெரிந்தது.

அங்கேயும் ஆள் அனுப்பினான். தான் அவரிடம் நடந்து கொண்டது தப்பு என்று வருத்தம் தெரிவித்து, மறுபடியும் சோணாட்டுக்குத் திரும்பி ஆஸ்தானத்தை அலங்கரிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு ஓலை அனுப்பினான்.

பழைய வாஞ்சை கம்பர் மனஸையும் கவ்வியது.

சேர ராஜாவிடம் பிரியாவிடை பெற்றுக்கொண்டு சோழ தேசத்துக்குப் புறப்பட்டார்.

பழைய கதையெல்லாம் சேரனுக்குத் தெரியும். அதனால் 'நீங்கள் என்னை அடைப்பைக்காரனாக ஆக்கிக் கொண்டல்லவா திரும்பி வருவதாகச் சோழனிடம் சபதம் பண்ணியிருந்தீர்கள்? இப்போது என்னை விட்டுவிட்டுப் புறப்படுகிறீர்கள்! இதோ நானும் காளாஞ்சியை (தாம்பூலப் பெட்டியை)த் தூக்கிக்கொண்டு வருகிறேன்' என்றான்.

இங்கே சேரனின் குணச் சிறப்பு தெரிகிறது. தன்னுடைய மதிப்பைப் பெற்ற ஒருவருக்காக போட்டியரசனின் முன்னே அடைப்பைக்காரனாகப் போகிற அளவுக்குத் தன்னை அடக்கிக்கொள்ளும் வினயம் அவனுக்கு இருந்திருக்கிறது! ஒரு ராஜாவின் அஹங்காரத்தைச் சொன்ன கதையே இன்னொரு ராஜாவின் எளிமையையும் சொல்கிறது! அதனால்தான், கதையேயானாலுங்கூட இவற்றை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றது.

சேர ராஜா இப்படிச் சொன்னவுடன் கம்பர் சொன்ன பதிலில் அவருடைய உயர்வு தெரிகிறது. என்ன சொன்னா ரென்றால், 'அப்போது அவன் கோபத்தில் ஏதோ சொல்ல, நானும் ரோஷத்தில் பதிலுக்கு ஏதோ சபதம் செய்துவிட்டு வந்தேன். அவன் கோபத்தை மறந்து, மறுபடி என்னைக்

கூப்பிட்டனுப்பியிருக்கும் இப்போது, நானும் பழைய ரோஷத் தையும் சபதத்தையும் மறந்துவிட்டுப் போவதுதான் அழகு. அதுவுமில்லாமல், நீ நாடாளும் மன்னன். உன்னுடைய பணி வாலும், ப்ரியத்தாலும் நீ எனக்குப் பணி செய்ய முன்வந்தாலும், அத்யாவச்யம் ஏற்பட்டாலொழிய நான் அதை ஏற்றுக் கொள்வது கொஞ்சங்கூட உசிதமாகாது' என்று சொல்லி விட்டுப் புறப்பட்டார்.

இதைவிடவும் உயர்வாக அவருடைய பண்பு ப்ரகாசித்ததை கதை முடிவிலே பார்ப்போம்.

நாடு திரும்பிய கம்பரைக் குலோத்துங்க சோழன் மிகவும் மரியாதை செய்து வரவேற்றான். பழையபடி கம்பர் அவனுடைய ஸதஸில் ஆஸ்தான கவியானார்.

ஆனால், கொஞ்ச காலத்துக்கப்புறம் அவர் தன்னிடம் விட்ட சவாலை நிறைவேற்றக் காணோமே என்கிற மாதிரி 'ஹின்ட்' பண்ணிச் சோழன் என்னவோ சொன்னான்.

கம்பர், தாம் சேரனிடம் சொன்ன 'அத்யாவச்யம்' வந்து விட்டது என்று கருதினார். ஸ்வய மரியாதையைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத்தான் வேண்டுமென்று நினைத்தார்.

சேரனுக்கு ஓலை அனுப்பினார்.

சேர மஹாராஜாவும் உடனே புறப்பட்டு சோழ மஹாராஜாவின் ஸதஸுக்கு அடைப்பைக்காரக் கோலத்தில் வந்து விட்டான்.

அப்போது சோழனும் கம்பரும் ஸம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அடைப்பைக்கார வேஷத்தில் சேரனைப் பார்த்ததும் கம்பருக்கு மனஸ் கேட்கவில்லை. ஆனாலும் 'சபதம் பண்ணியிருக்கிறோமே! சோழன் இன்னொரு தரமும் அதை நினைவுபடுத்திக் குத்திக் காட்டும்படி விடப்படாது!' என்று நினைத்தார்.

அதனால் வேஷ-அடைப்பைக்காரனை லக்ஷ்யம் பண்ணி வரவேற்கக்கூட இல்லை.

சோழனுக்கோ, அத்தனை பணிவுடன் காளாஞ்சியும் கையுமாக நிற்கிறவன் சேர மஹராஜன் என்று கொஞ்சங்கூட ஊஹிக்க முடியவில்லை. புதுசாகச் சேர தேசத்தில் கம்பர் வேலைக்குப் போட்டுக்கொண்ட எவனோ ஒருத்தன் என்றே நினைத்துவிட்டான்.

கம்பர் என்ன பண்ணினாரென்றால், சோழனோடு நடத்திக் கொண்டிருந்த ஸம்பாஷணைக்கு நடுவிலேயே அலக்ஷ்யமாகச் சேரன் பக்கம் கையை நீட்டினார். உடனே அவன் அடக்கவொடுக்கமாக வெற்றிலை மடித்து அவரிடம் நீட்ட, அதை அவனைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்காமல் வாங்கி, இரண்டு விரலுக்கு நடுவில் இடுக்கிக் கொண்டார். வாயில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை.

இப்படி ஸம்பாஷணைக்கு நடுவிலேயே இரண்டு மூன்று தரம் தாம்பூலச் சுருளை வாங்கிக் கொண்டு, அவற்றை விரல் களிலேயே இடுக்கிக் கொண்டார்.

அப்புறம், 'போகலாம்' என்று அவர் சேரனுக்கு ஜாடை செய்தார். உடனே அவன் புறப்பட்டுவிட்டான்.

வாசலுக்குப் போய் அவன் குதிரையைத் தட்டிவிட, அது காற்றாகப் பறந்து போய்விட்டது. அப்போதுதான், வந்தது சேரன் என்று சோழனுக்குப் பளிச்சென்று புரிந்தது.

அடையாளம் தெரிவிப்பதற்காக சேரனும் போகிற போக்கில் தன்னுடைய முத்திரை மோதிரம் ஒன்றைப் போட்டு விட்டுப் போயிருந்தான்!

'கம்பரே! என்ன இப்படிப் பண்ணிவிட்டீர்கள்? வந்திருந்தது சேர ராஜா என்று சொல்லாமலே இருந்துவிட்டீர்களே! அச்வ ஸாரத்யத்தில் ரொம்பவும் வல்லவனான அவனை இனிமேல் பிடிக்க முடியாதே!' என்றான் சோழன்.

அதற்குக் கம்பர் 'அப்பா குலோத்துங்கா! சேரன் என்னுடைய அழைப்புக்காகத்தான் இங்கே வந்தானே யொழிய, உன்னுடைய அழைப்பு அவனுக்கு இல்லை. என்னுடைய மானத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக அவன்

அழையா வீட்டுக்கு வந்தபோது, அவனுடைய மானத்தை நான் காப்பாற்ற வேண்டுமல்லவா? அவன் சேரன் என்று தெரிந்தால் நீ அவனை எந்த தினுஸில் வரவேற்றிருப்பாயோ? எனக்காக வந்தவன் என் காரியத்தை முடித்துத் தந்துவிட்டுப் போக விடவேண்டுமென்றுதான், உனக்கு அவனை அறிமுகம் பண்ணாமலே விட்டேன்' என்றார்.

மறுபடியும் கம்பரின் பண்பு தெரிகிறதல்லவா?

'அப்படியா? அது ஸரி. ஆனால் அவன் கொடுத்த வெற்றிலைச் சுருள்களை ஏன் வாயில் போட்டுக்கொள்ளாமல் விரலிலேயே இடுக்கிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?' என்று குலோத்துங்கன் கேட்டான்.

அதற்குக் கம்பர் சொன்ன பதிலில்தான் அவருடைய உயர்ந்த குணத்தின் உச்சியைப் பார்க்கிறோம்.

'ஒரு ராஜாவாக இருக்கப்பட்டவன் இன்னொருத்தனுக்கு 'அடைப்பை தூக்குகிறேன்' என்றால் அது அவனுடைய வினயத்தைக் காட்டுகிறது. அப்போது, அவனுடைய பணியைப் பெறுகிறவன் மட்டும் ஒரேயடியாக விறைத்துக் கொள்வதா? இவனும் வினயத்தைத்தானே காட்ட வேண்டும்? என்னவோவேளைப் பொல்லாப்பு, ஆதியில் நீ ஒன்று சொல்ல, நான் ஒன்று சொல்ல இப்படிச் சபதம் பண்ணி, அப்புறம் என் ஸ்வயமரியாதைக்காக அதை நிறைவேற்றும்படி ஆயிற்று. அதற்காக, மூவேந்தர்களில் ஒருத்தனாக இருக்கப்பட்டவனை அடைப்பைக்காரனாக வரவழைக்க வேண்டியதாயிற்று. நீ அவனை அடையாளம் கண்டு கொள்ளக்கூடாது என்பதற்காகவும், நான் நிஜமாகவே அவனுக்கு யஜமானனைப் போல நடக்கவேண்டும் என்பதற்காகவும் அலக்ஷயமாகவே அவனிடமிருந்து தாம்பூலம் வாங்கிக்கொள்ள வேண்டியதாகவும் ஆயிற்று. இதெல்லாம் போதாது என்று அதை நான் வாயிலேயே போட்டுக் கொண்டு சாப்பிட்டிருந்தேனானால் அவனிடம் நன்றாகவே ஊழிய லாபம் பெற்று, நிஜ யஜமானனாகவே என்னை நிலைநாட்டிக் கொண்டதாக ஆகியிருக்கும்.

'நான் பண்ணின சபதம் என்ன? சேர ராஜாவை அடைப்

பைக்காரனாக்கிக் கொண்டு வருகிறேன் என்பதுதான். அடைப்பை தாங்குவதும், தாம்பூலம் எடுத்துக் கொடுப்பதுந் தான் அவன் காரியம். அதற்குமேலே, அந்தத் தாம்பூலத்தை வாங்கிக் கொண்டவன் அதைச் சாப்பிடும்படிப் பண்ணுவது அவன் காரியமல்ல. அதனால் சேர ராஜாவை அடைப்பைக் கார வேலை முழுசாகப் பண்ண வைத்து என் சபதத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டாலும் அதை நான் தின்று எனக்கு யஜமானத் வத்தை உண்டாக்கிக் கொள்ளவில்லை' என்றார்.

தன்மானம் ஸ்வயமரியாதையைக் காப்பாற்றிக் கொண்டது மட்டுமில்லாமல் இப்படிச் சேரனுடைய மானம், மரியாதைகளையும் கம்பர் காப்பாற்றிக் கொடுத்தார்.

ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்திப் புலவர் முதலானவர்கள் அரசவைக் கவிஞர்களாக இருந்திருக்க, கம்பர் மட்டும் சடையப்பவள்ளல் என்ற ஒரு பிரபுவையே தம் ஆதரவாளராகக் கொண்டிருந்ததிலிருந்து அவர் ரொம்பவும் ஸ்வதந்த்ர உணர்ச்சியுள்ளவராகயிருந்திருப்பாரென்று ஊஹிக்கலாம்.

கம்பன், காளிதாஸன் போல் ஜகத் ப்ரஸித்தமான கவிகள் தானென்றில்லை, இன்னம் அனேகக் கவிஞர்களும் ராஜாவுக்குக் கூட பயப்படாத தீரத்தோடு இருந்திருக்கிறார்கள். மஹாகவிகள் இரண்டு பேரைச் சொல்லிவிட்டேன். குட்டிக் கவி, குட்டி சாஸ்த்ரி என்றே பேருள்ள இரண்டு பேரைப் பற்றிச் சொல்கிறேன்.

இவர்களில் முதலாமவரான குட்டி கவியின் நிஜப்பெயர் - 'இயற்பெயர்' - என்பது - வாஞ்சியேச்வரன் என்பதாகும். அவருடைய முன்னோர்களின் ஊர் ஸ்ரீ வாஞ்சிய கேஷத்திரமானபடியால் அந்த கேஷத்ர மூர்த்தியின் பேரை அவருக்கு வைத்தார்கள். குழந்தையிலேயே அவருக்குக் கவிதா விலாஸம் ஏற்பட்டுவிட்டதால் 'குட்டிக் கவி' என்று பேர் ஏற்பட்டது.

பதினேழாவது நூற்றாண்டுக் கடைசியில் தஞ்சாவூர் ராஜ்யம் நாயக்கர்களிடமிருந்து சிவாஜி வம்சத்தைச் சேர்ந்த மஹாராஷ்ட்ரர்களிடம் கை மாறிற்று. அந்த வம்சத்தில் வந்த முதல் ராஜாக்களில் ஒருவர் ஷாஹஜி. அவர் ஸகல கலாவல்லபர். வித்வான்களை நிரம்பப் போஷித்தவர். சிவபக்தியில்

சிறந்த அவரே, ஜயதேவர் க்ருஷ்ணரை வைத்துப் பண்ணினாற் போல, திருவாரூர் த்யாகராஜாவின் பேரில் இருபத்துநாலு அஷ்டபதி செய்திருக்கிறார். அவருக்குச் சிறந்த பண்டிதர் களைக் கொண்டதாகவே ஒரு முழு ஊரை நிர்மாணிக்க வேண்டுமென்று ஆசை ஏற்பட்டது. என்ன பண்ணினாரென்றால் காவேரியின் தென் கரையிலுள்ள திருவிசைநல்லூர் - தேவாரத்தில் திருவியலூர் எனப்படுவது - அந்த ஊரில் பெரிசாக ஒரு ஸர்வமான்ய அக்ரஹாரம் நிர்மாணம் செய்தார். அதிலே நாம் குஜராத் என்கிற கூர்ஜரத்திலிருந்து ஆரம்பித்து, மஹாராஷ்ட்ரம், ஆந்த்ர தேசம், கர்நாடகம் முதலியவற்றிலிருந்தும், நம்முடைய த்ராவிட தேசத்திலிருந்தும் உத்தம வித்வான்களை ப்ரார்த்தனை பண்ணி வரவழைத்துக் குடியேற்றினார். அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் பூதானம், க்ருஹதானம் எல்லாம் வழங்கினார். அப்படிக் குடியேறியவர்களில் ஒருவர்தான் அந்தச் சீமையிலேயே நன்னிலத்தின் கிட்டேயுள்ள ஸ்ரீ வாஞ்சியத்திலிருந்து வந்த குட்டிக் கவியின் அப்பா.

ராஜாக்களையும் பொருட்படுத்தாத கவிகளைப் பற்றி ஆரம்பித்தேன். இப்போது ஷாஹஜி ராஜாவுக்குக் குழந்தை ப்ராயத்திலிருந்த குட்டிக்கவி புகழ்மாலை, பாமாலை சூட்டியதைக் கொஞ்சம் சொல்கிறேன்.

அரசனைப் போற்றும் கவிதை

‘ராஜாக்கள் நல்ல ரஸிகர்களாகவும் வள்ளல்களாகவும் இருக்கும்போது அவர்களை உத்ஸாஹப்படுத்தி, அதன் மூலம் அவர்கள் கவிகளை மேலும் ஆதரிக்கப் பண்ணி, இதனால் கவிகள் பெறுகிற உத்ஸாஹத்தில் மேலும் நல்ல நல்ல காவ்யங்கள் உண்டாக உதவ வேண்டும்’ என்ற எண்ணத்தில் இப்படிப்பட்ட ராஜாக்களின் மேல் கவிகள் ஸ்தோத்ரமாகக் கவிதைகள் பாடுவதுண்டு. Exaggeration ஆகத்தானிருக்கும். இலக்கியச் சுவைக்காக அதையும் ‘அதிசயோக்தி’, ‘மிகைபடக்கூறல்’, ‘உயர்வு நவ்றிசி’ என்று சொல்லி அங்கீகரித்திருக்கிறது. ‘சாடு’ (Chaatu) கவிதை என்று இவற்றுக்குப் பேர்.

ராஜாவை உத்ஸாஹப்படுத்த ரொம்பவும் சிறந்த வழி அவனைப் புகழ்வதைவிட அவனுடைய பத்தினியைப் போற்றுவதுதான் என்பதால் ராணிகளையும் உசத்தி வைத்துப் பாடுவதும் உண்டு.

ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது.

அப்பய்ய தீக்ஷிதரின் தாத்தாவுக்கு ஆச்சான் தீக்ஷிதர் என்று பெயர். ஆசார்ய தீக்ஷிதர் என்ற பெயர்தான் அப்படி மாறியிருந்தது. அவருக்கே ‘வக்ஷஸ்தலாசார்யார்’ என்றும் பெயர் சொல்வார்கள். இப்படிப் பேர் வந்ததற்குக் காரணமே அவர் க்ருஷ்ணதேவராயரின் ராணியைப் புகழ்ந்து கவி பண்ணியது தான்.

க்ருஷ்ணதேவராயர் காஞ்சிபுரத்திலே வரதராஜப் பெருமானைத் தரிசிப்பதற்காக வந்திருந்தார். அவருடைய ஸதஸைச் சேர்ந்த பண்டிதோத்தமரான ஆச்சான் தீக்ஷிதரும்கூட வந்தார்.

பட்டர் வரதராஜாவுக்கு கற்பூராரத்தி நன்றாகத் தூக்கிக் காட்டிக் கீழே இறக்கிக் கொண்டே வரும்போது முக மண்டலத்திலே பல திணுஸாக நிழலாடியதிலோ என்னவோ, ராயருக்குப் பெருமாள் கண்ணைக் கொஞ்சம் தாழ்த்திக் குனிந்து பார்த்துக் கொள்கிற மாதிரித் தோன்றிற்று. அதை ஆச்சான் தீஷிதரிடம் சொல்லி 'தீக்ஷிதர்வாள்! இதற்கு ஏதாவது காரணம் - ஐதிஹ்யம் (ஐதீகம்) - தங்களுக்குத் தெரிகிறதா?' என்று கேட்டார்.

ராயர் கேட்டவுடனேயே தீக்ஷிதர் பளிச்சென்று ஒரு ச்லோகமாகப் பதில் சொல்லிவிட்டார். 'அதுவா? ஸ்வர்ணகாந்தியாக ஜ்வலித்துக்கொண்டு உன் பக்கத்திலே நிற்கிற ராணியைப் பார்த்ததும் பெருமாளுக்கு ஸாக்ஷாத் மஹாலக்ஷ்மி என்று தோன்றிவிட்டது. 'அப்படியானால் தன்னுடைய வக்ஷஸ்தலத்திலே (திருமார்பிலே) அவள் இல்லாமல் இறங்கிப் போய் விட்டாளா என்ன?' என்று ஸம்சயம் ஏற்பட்டுத்தான் கண்ணைத் தாழ்த்தி மார்பைப் பார்த்துக் கொள்கிறார்' என்று அர்த்தம் கொடுக்கும் ச்லோகமாகப் பதில் சொல்லிவிட்டார்!

காஞ்சித் காஞ்சந கௌராங்கீம் வீக்ஷ்ய ஸாக்ஷாதிவ ச்ரியம் I
வரத: ஸம்சயாபந்நோ வக்ஷஸ்தலம் அவேக்ஷதே II

'வக்ஷஸ்தலத்தைப் பார்த்துக் கொள்கிறார்' என்று முடித்த தாலேயே ராயர் அவருக்கு 'வக்ஷஸ்தல' என்ற பட்டம் தந்தார். 'ஆசார்ய' என்ற அவருடைய பேரோடு சேர்ந்து, அதுமுதல் அவர் 'வக்ஷஸ்தலாசார்யா'ராகி விட்டார்.

இப்படி, போஜனைக் காளிதாசன் அதீத கல்பனையாகப் புகழ்ந்திருப்பதில் வேடிக்கையாக ஒன்று:

பூலோகத்தில் கோகுலத்திலே குழந்தையாக வளர்ந்த க்ருஷ்ண பரமாத்மா அவதாரத்தை முடித்த பிறகு ஆகாசத்திலே கோலோகம் என்பதில் வாஸம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார் ரென்று சொல்வார்கள்.

ஒரு நாள் அவர் அந்த திவ்யலோகத்தை விட்டு மறுபடியும் பூலோகத்துக்குப் போய்க் கொண்டிருப்பதை நாரதர் பார்த்தாராம்.

‘கோபாலா! உன்னுடைய லோகத்தை விட்டு எங்கே, எதற்காகப் போகிறாய்?’ என்று கேட்டாராம்.

‘தேவர்சேஷ (தேவரிஷியே)! வேறே ஒன்றுமில்லை. இங்கே முக்கியமான பகவாயுள்ள ஸாக்ஷாத் காமதேனுவே கன்றுக்கு ஊட்டக்கூடப் பாலில்லாமல் மரத்துப் போய்விட்டது. யார் எது கேட்டாலும் கொடுக்கும் காமதேனுவுக்கு ஏன் இப்படி ஆச்சு என்றால், பூலோகத்தில் கவிவாணர்கள் கேட்காமலே வாரி வாரிக் கொடுக்கும் போஜனைப் பற்றி அதற்குத் தெரிந்தது. ‘நம்மையும் மிஞ்சி ஒருத்தனா?’ என்று ஏங்கி ஏங்கி இளைத்தே பால் மரத்துவிட்டது. அதனாலே அதன் கன்றுக்குப் புல் பிடுங்கிக்கொண்டு வரத்தான் அவனுடைய உலகத்துக்குப் போகிறேன்’ என்று பகவான் பதில் சொன்னாராம்.

அதற்கு நாரதர், ‘அடாடா! நீ போகிற கார்யம் நடக்கிற தற்கு இல்லையே! ஏனென்றால், எங்கே பார்த்தாலும் போஜனிடம் வீரத்திலோ, ஈகையிலோ, அழகிலோ, படிப்பிலோ, எதிலேனும் தோற்றுப்போன ஏராளமான எதிரிகள் மண்ணைக் கவ்விக் கவ்வி அங்கே இப்போது புல் என்பதே முளைத்திருக்க வில்லையே!’ என்றாராம்★.

‘போற்றினும் போற்றுவர்; தூற்றினும் தூற்றுவர்’ என்கிற படி, ஸ்துதிக்க வேண்டிய ஸமயத்தில் இப்படி புகழ்ந்த அதே போஜனையேதான், அவன் வலுக்கட்டாயமாகக் கவி கேட்ட போது காளிதாஸன் விட்டு விட்டுப் போயே போய்விட்டான்.

‘மன்னவனும் நீயோ? வளநாடும் உன்னதோ?’ என்று கேட்ட அதே கம்பர், குலோத்துங்கனைப் பாராட்ட வேண்டிய ஸந்தர்ப்பத்தில்,

★ ஸ்வர்காத் கோபால குத்ர வ்ரஜலி ஸுரமுதே பூதலே காமதேநோ:
வத்ஸஸ்யாநேது: காமஸ் - த்ருணசயம் - அதுநா முக்த - துகதம்
ந தஸ்யா: I
ச்ருத்வா ஸ்ரீ போஜராஜ - ப்ரகர - விதரணம் வ்ரீட - கஷ்க - ஸ்தநீ ஸா
வ்யர்தோ ஹி ஸ்யாத் - ப்ரயாஸஸ் - ததபி தத் - அரிபிச் - சர்விதம்
ஸர்வமுர்வ்யாம் II

‘தண்ணீரும் காவிரியே; தார்வேந்தன் சோழனே;
மண்ணாவ தும்சோழ மண்டல மே!’

என்று கொண்டாடியும்தான் பாடியிருக்கிறார்.

காரியத்தைப் பார்த்துத்தான் தூற்றுவதோ போற்றுவதோ செய்திருக்கிறார்களேயொழிய, அல்பத்தனமாக இச்சகம் பாடியோ த்வேஷாரோபம் செய்தோ அல்ல.

போற்றுகிறபோது, தங்களை ஆதரித்தவர்கள் த்ரவ்யத்தில் எவ்வளவு ஓளதார்யம் (உதாரத்தன்மை) காட்டினார்களோ அதைவிடவும் ஓளதார்யமாக அவர்கள் மேல் புகழ்மொழியைப் பொழிந்திருக்கிறார்கள்.

ராம பட்டாபிஷேகத்தைச் சொல்லும்போது கம்பர், தம்மை ஆதரித்த திருவெண்ணெய்நல்லூர் சடையப்ப வள்ளலின் முன்னோர் ஒருவருடைய கையிலிருந்துதான் வளிஷ்டர் கிரீடத்தை வாங்கி ராமருக்குச் சூட்டினாரென்றே பாடியிருக்கிறார்!★

ஷாஹஜி மீனாக்ஷியம்மனைத் தரிசிப்பதற்காக மதுரைக்குப் போயிருந்தார். கூடவே வித்வான்களின் பரிவாரத்தையும் அவர் அழைத்துக் கொண்டு போனதால் குட்டிக் கவியின் அப்பா, குட்டிக்கவி ஆகிய இரண்டு பேருக்கும் ஜகன்மாதா மீனாம்பிகையின் தர்சன ப்ராப்தி கிட்டிற்று.

அம்பாளைப் பார்த்த மாத்ரத்தில் ஷாஹஜியின் வாயிலிருந்து ஆசுகவியாக ச்லோகம் வந்தது. வார்த்தை ஜாலமுள்ள ச்லோகமாக அது இருந்தது!

புரிமதுரம் கிரிமதுரம் கரிமதுரந்தர - நிதம்ப - பாராட்யம் I
ஸ்துரல குசம் நீல கசம் பாலக சந்த்ராங்கிதம் பஜே தேஜ II

என்பதே ச்லோகம்.

முதலில் ‘மதுரம்’, ‘மதுரம்’ என்று இரண்டு முறை வந்ததற்

★ ‘..... வெண்ணெயூர்ச் சடையன் தங்கள்
மரபுளோர் கொடுக்க வாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி...’

குப் பொருந்த, 'கரிம-துரந்தர' என்பதையே 'கரிமதுரந்தர' என்று ப்ராஸம் போட்டுச் சொன்னேன்.

அம்பாள் வாஸம் செய்யும் ஊரின் பெயரே இனிமை - மதுரம் - மதுராபுரி. 'புரி மதுரம்'.

அம்பாளுடைய வாக்கு - அல்லது அவளுடைய பேர் என்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம் - அதுவும் இனிமை. 'கிரி மதுரம்.'

அப்புறம் அவளுடைய மதுரமான ரூபத்தை வர்ணித்து 'நீலகசம்' என்று அவளுடைய கரிய கூந்தலையும், அதிலே அவள் தரித்திருக்கிற பிறை மதியையும் ('பாலக சந்த்ராங்கிதம்' என்று) சொல்லி, இப்பேர்ப்பட்ட ஒரு தேஜஸாக்கும் அம்பாள் என்று முடித்திருக்கிறது.

இந்த ஆனந்தமான கவிதா ரஸ ப்ரவாஹத்தைக் காதாறப் பருகிற்று பக்கத்திலிருந்த குழந்தைக் கவி. உடனே அதுவும் ஆசுகவியாகி ராஜாவையே பாராட்டிப் பாடிவிட்டது. ராஜா பண்ணியதற்கு மேலே வார்த்தை ஜாலம் பண்ணிப் பாடி விட்டது.

கவிலோகே நவிலோகே புவி லோகேசஸ்ய ஸாஹஜே

ரூபமாம் I

ஹ்ருதிதரஸா (அ)விதிதரஸா - ததிதரஸாஹித்ய - வா -

ந-மே-ல-கதி II

முதல் பாதிக்கு அர்த்தம், 'உலகத்தை ஆளுபவனான ஷாஹஜிக்கு ('ஸாஹஜி' என்று ச்லோகத்தில் இருக்கிறது) உவமிக்கும்படியாக பூமியில் கவிலோகம் முழுவதிலும் நான் எவரையும் பார்க்கவில்லை' என்பது. இதில் 'கவிலோகே'வுக்கு அப்புறம் 'நவிலோகே' என்று இருப்பது 'ந விலோகே' என்று பிரியும். 'லோகேசனாயுள்ள ஸாஹஜிக்கு உபமானமாகிறவரை பூலோகத்திலே 'கவி லோகே - கவியுலகில், 'ந விலோகே': பார்க்கவில்லை. 'பூலோகத்திலே லோகேசனாயுள்ள என்கிற இடத்தில் 'புவி-லோகேசஸ்ஏ' என்று வருவதற்குள்ளும் ஒரு 'வியோகே' இருக்கிறது.

இரண்டாம் பாதியில் முதல் வார்த்தை 'ஹ்ருதி-தரஸா'

என்று பிரியும். அடுத்தது '(அ)விதி-தரஸா' இல்லை. அதை '(அ)விதித-ரஸா' என்று பிரிக்க வேண்டும். 'தத்-இதர-ஸா ஹித்ய' என்பதிலேயும் ஒரு 'தரஸா' வந்து உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறது!

முதல் பாதியில் மூன்று 'விலோகே'. இரண்டாம் பாதியில் மூன்று 'தரஸா'.

இரண்டாவது வரியில் குழந்தைக் கவி, 'இப்படிப்பட்ட ராஜாவுடைய கவிதா வாக்கைத் தவிர, வேறெந்த ஸாஹித்ய வாக்குகளிலும் இப்பேர்ப்பட்ட ரஸத்தைக் காண முடியாததால் அவை எதுவும் இதுபோலச் சடேரென்று என் ஹ்ருதயத்தில் ஒட்டிக்கொள்ளவில்லை' என்கிறது.

ராஜாவுக்கு ஸர்ட்டிஃபிகேட் கொடுக்கும்போதே தனக்கும் ஸர்ட்டிஃபிகேட் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது - தனக்குக் கவிதாரஸ ஞானம் நன்றாக உண்டு என்று! மற்ற எல்லாருடைய கவிதையிலும் காண முடியாத ரஸத்தைத் தன்னால் ஷாஹஜியின் கவிதையிலேயே காணமுடிகிறது என்கிறது. ஷாஹஜியின் வாக்கே அதன் ஹ்ருதயத்தில் சடேரென்று ஒட்டிக் கொள்கிறதைக் குறிப்பால் சொல்கிறது. 'தரஸா' என்றால் 'சடேரென்று' 'லகதி' ஒட்டிக்கொள்கிறது.

ராஜாவை உதாஸீனமாகப் பேசுவதற்குத் தெரியம் வேண்டுமென்றால், ஒரு குழந்தையாகப்பட்டது அவனுக்கு ஸர்ட்டிஃபிகேட் கொடுப்பதற்கு அதைவிடத் தெரியம் வேண்டும். அம்பாள் ஸன்னிதானத்திலே அரசன் தன்னை மறந்து கவிதை பண்ணினபோது, மற்ற பெரிய வித்வான்கள்கூட அதைக் கேட்டுக் கொண்டு அடக்கமாகத்தான் இருந்தார்கள். அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் குழந்தை இப்படி 'டான்' என்று அவனுக்கு சபாஷ் போட்டு ச்லோகம் பண்ணிற்று என்றால் இதுவும் ஒரு கவிக்கு அரசனுக்கும் மேலான ஸ்தானம் உள்ளதைத்தான் காட்டுகிறது.

இந்த ஸமயத்தில்தான் ராஜா குட்டிக்கவி என்று வஞ்ச்யேச் வரனுக்குப் பட்டம் கொடுத்தார் என்று சொல்வதுண்டு.

ராஜா நல்ல கவிதை பண்ணினபோது சபாஷ் போட்ட அதே குட்டிக்கவி, ராஜா தப்புப் பண்ணினபோது அவனை வாங்கு வாங்கு என்று வாங்கு... (சொல்லில்லை).

ஆனால், தப்புப் பண்ணின அந்த ராஜா ஷாஹஜி இல்லை.

ஷாஹஜிக்கு அப்புறம் அவருடைய பிள்ளை ப்ரதாப் ஸிம்ஹன் ராஜாவானான். ராஜ்ய நிர்வாஹத்தைத் திறம்பட நடத்தி வந்த முக்கிய அதிகாரிகளான நானாஜி ப்ரபு, சந்த்ர பானு, ஆனந்தராயர் முதலான பெரியவர்கள் காலக்ரமத்தில் காலமாகிவிட்டார்கள். துரத்ருஷ்டவசமாக ப்ரதாப ஸிம்ஹன் கல்வி கேள்விகள் இல்லாத சில சில்லறை ஆஸாமிகளின் வசப் பட்டுவிட்டான். அவர்களை ஆலோசகர்களாக வைத்துக் கொண்டு நிர்வாஹம் செய்ததில் ஆட்சி சீர்குலைந்து, சோணாட்டு மக்கள் பலவிதத்தில் கஷ்டப்படும்படி ஆயிற்று. முறையாக அறிந்த வித்வான்கள், கவிகள் ஆகியோருக்கும் ஆதரவு இல்லை.

இப்போதுதான் ராஜாவை தைரியமாக இடித்துரைக்க வேண்டுமென்று குட்டிக்கவி ஒரு காவ்யம் எழுதப் புறப்பட்டது. இப்போது 'குட்டி'யாக இல்லாமல் நல்ல வயஸு வந்தவ ராகவே அவர் ஆகியிருந்தார். வெறுமனே ஆத்திரத்தைக் கொட்டித் திட்டித் தீர்ப்பதற்காக அவர் எழுதவில்லை. தம் முடைய எழுத்தின் மூலம் ப்ரதாபஸிம்ஹனுக்கு புத்தி புகட்டி நல்வழிப்படுத்த வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடனேயே எழுதி னார். அவன், அவனைப் பொறுத்தமட்டில் நல்லவன்தான். ஆனால், எடுப்பார் கைப்பிள்ளையாகத் தகாதவர்களின் வலையில் விழுந்து அவர்களுக்குத் தலையாட்டிக் கொண்டிருந்ததால் தான் ப்ரஜைகளையெல்லாம் கஷ்டப்படுத்திக் கொண்டிருந் தான்.

இவனை எப்படி வழிக்குக் கொண்டுவருவது என்று யோசித்த குட்டிக்கவி, இக்காலத்தில் Satire என்றும் Irony என்றும் சொல்கிறார்களே - மறைமுகமாக, ஹாஸ்ய ரஸத் தோடு குத்திக்காட்டி எழுதுகிறார்களே - அப்படி ஒரு காவ்யம் எழுதுவது என்று ஆரம்பித்தார். இப்படி எழுதுவதைச் 'சலோக்தி' என்பார்கள். வெளியிலே ஒன்றைச் சொல்லி உள்ளே இன்னொன்றை உணர்த்துகிற முறையையும் கையாண்டார். இந்த அணிக்கு 'அன்யாபதேசம்' என்று பெயர். இக்காலத்திலே கார்ட்டூன் என்று போடுகிறார்கள். அதில் மனுஷர்களையே மிருகங்கள் மாதிரிகூடக் கேலியாகச் சித்தரிக்கிறார்கள். குட்டிக் கவி வார்த்தையாலேயே கார்ட்டூன் போட்டுவிட்டார்!

அந்த நூல் இப்போதும் இருக்கிறது. நூறு ச்லோகம் கொண்ட அதற்கு 'மஹிஷ சதகம்' என்று பெயர். எருமையை ஸ்தோத்தரம் பண்ணும் நூறு பாட்டு என்று புரிகிறதோல் லியோ? தலைப்பிலேயே பரிஹாஸமாக இடித்துச் சொல்லுதல்!

'மஹிஷி' என்று ராணிக்குப் பெயர் இருக்கிறது. 'பட்ட மஹிஷி' என்கிறோம். ஆனால் ராஜாவுக்கு 'மஹிஷன்' என்று பேரில்லை. 'மஹி' என்றால் பூமி என்பதை வைத்து 'மஹிசன்', 'மஹிபதி' என்றுதான் பெயர்கள் இருக்கின்றன.

குட்டிக்கவி மஹிஷ சதகம் பண்ண ஆரம்பித்துவிட்டார். அவர் 'சதகம்' பண்ணத்தான் நினைத்தாரோ அல்லது 'ஸாஹஸ் ரீ'யாக ஆயிரம் ச்லோகம் பண்ண நினைத்தாரோ? கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ச்லோகம் பண்ணிப் பண்ணி, அவற்றை ராஜா வுக்கே அனுப்பிவந்தார்.

அதன் சப்ஜெக்ட்டைச் சுருக்கமாகச் சொன்னால், அஸத்தா னவர்களைத் தன் சபையில் வைத்துக்கொண்டு அவர்களுக்கு 'ஆமாம் பூசாரி' போடுகிற ஒரு ராஜாவுக்கு ஸேவகம் செய்து பிழைப்பதைவிட ஒரு எருமைக்கடாவை வைத்துக்கொண்டு அதனால் 'உழுதுண்டு வாழ்வதே மேல்' என்பதுதான்! உழுதுண்டு வாழ்வதற்காக எதை ஏரிலே பூட்டிப் பின் செல்கிறோமோ அந்த எருமையையே 'தொழுது' ஸ்துதிப்ப தாகத்தான் ச்லோகங்கள் செய்தார்!

அதிலே இரண்டே இரண்டின் தாற்பர்யத்தை மட்டும் சொல்கிறேன்.

மஹா பண்டிதரான ஸ்ரீதரர் தம் வித்தையைக் காசுக்கு விற்கிறார். ஷட்-தர்சனம் கற்ற அம்பு தீக்ஷிதர் சோற்றுக்குத் தாளம் போடுகிறார். ஷட்-தர்சனமாவது. சை! க்யாதி வாய்ந்த குட்டிக்கவியுங்கூட துஷ்ட தனிகரின் வாசலில் காத்துக் காத்து ஓய்ந்து போய்த் தூங்கி விழுந்துவிட்டார். இத்தனையும் எதனால்? மஹிஷேச்வரனான - எருமைக் கடவுளான - உன்னை அனுஸரித்து ஆச்ரயிக்காத துர்பாக்கியத்தின் பலன் தான்!' என்று ஒரு 'ச்லோகம்'●.

● 'வித்யாபண்ய விசேஷ்.'

இன்னொன்றில், 'எருமையே! ராப் பகலாக நிலத்தை உழுது உழுது ஏன் கஷ்டப்படுகிறாய்? இப்போது ராஸசபையில் இருப்பவர்களோடு நீயும் சேர்ந்து ஸுகஜீவனம் பெறலாமே! 'எனக்கு அறிவில்லையே, ஸாமர்த்தியமில்லையே!' என்றெல்லாம் வீணுக்கு அலட்டிக் கொள்ளாதே! தற்போதைய சபாக்காரர்களோடு பார்த்தால் உன்னை ப்ரஹஸ்பதி என்றே சொல்லனுமாக்கும்!' என்கிறார்*.

இவர் அனுப்ப அனுப்ப ச்லோகங்களைப் பார்த்துக் கொண்டேபோன ராஜாவுக்கு - அவனும் உள்ளூற நல்ல ஸ்வபாவமுள்ளவன் என்றேனே, அதனால் - மனஸிலே நன்றாகத் தைத்து, தான் பண்ணுகிறது தப்பு என்று உணர்ந்தான்.

ராஜரீக ஹோதாவைப் பார்க்காமல் ப்ரதாப ஸிம்ஹன் குட்டிக்கவியிடம் போய், தனக்கு நல்லறிவு பிறந்துவிட்டதாகவும், ஞான குன்யமான ஸ்வயநல கோஷ்டியை நீக்கிவிட்டு, விஷயமறிந்த ஸத்துக்களை ஆலோசகர்களாகப் போட்டுக் கொண்டு ஆட்சி நடத்துவதாகவும் வாக்குக் கொடுத்தான்.

தேசத்துக்கு உபகாரமாகத் தாம் எடுத்துக்கொண்ட காரியம் பலிதமானதில் குட்டிக்கவி சந்தோஷம் அடைந்தார்.

அதோடு அவர் தாம் கவனம் செய்துகொண்டிருந்த பரிஹாஸ காவ்யத்துக்கும் 'ஃபுல் ஸ்டாப்' போட்டுவிட்டார். அதுவரை ஸரியாக நூறு ச்லோகங்கள் ஆகியிருந்ததால் 'மஹிஷ சதகம்' என்று அதற்குப் பெயர் கொடுத்து வைத்து விட்டார். 4

'ராஜாதான் திருந்திவிட்டானே, ஏன் அந்த ச்லோகங்களைக் கிழித்துப் போட்டிருக்கக்கூடாது?' என்றால், 'ராஜாவையுங்கூட ஒரு கவியானவன் அடக்கி நல்வழிக்குக் கொண்டு வரமுடியும். நாட்டை அடக்கி ஆள்கிறவனுக்கும் மேலான சத்தியைக் கவி நிஜமாகவே பெற்றவன்' என்பதற்கு ப்ரத்யக்ஷ நிரூபணமாக இந்தக் காவ்யம் இருந்து கொண்டிருக்கட்டும் என்றே கிழித்துப் போடாமல் வைத்துவிட்டார். வருங்காலத்தில் ஆட்சிக்கு வருபவர்களுக்கும் பாடமாக, எச்சரிக்கையாக

* கர்கர்ஷ மஹர்நிசம்.

இருக்கட்டுமென்று வைத்துவிட்டார்.

ராஜாவும் அந்தச் சுவடிகளை Confiscate பண்ணுவது, Proscribe பண்ணுவது என்று பறிமுதல், தடை செய்யாததை இங்கே சொல்ல வேண்டும்.

இப்படியாக, ஒரு கவியின் தைரியம் ஒரு ராஜ்யத்துக்கே நன்மை செய்திருக்கிறது!

குட்டிக்கவியின் கொள்ளுப் பேரரும் அவருடைய இயற்பெயரையே கொண்ட இன்னொரு வாஞ்சயேச்வரர் தான். (தாத்தாவேதான் பேரனாகப் பிறக்கிறார் என்ற கருத்தில் அவர் பேரையே இவனுக்கு வைப்பதால்தான் 'பேரன்' என்று சொல்வது!) கொள்ளுப் பேரரை வாஞ்சயேச்வர யஜ்வா என்பார்கள். ஸோம யாகம் செய்தவரானதால் 'யஜ்வா'. கொள்ளுத் தாத்தாவைப் போலவே இவரும் பாண்டித்யம், ஸாஹித்ய ஆற்றல் எல்லாம் உள்ளவர். அவரைப் போலவே மஹாதீரர் என்பதுதான் நாம் எடுத்துக் கொண்டுள்ள விஷயத்துக்கு முக்கியமானது. ப்ரபிதாமஹரின் அச்சாக இவர் இருந்ததால் இவரைக் 'குட்டி சாஸ்திரியார்' என்றே பொதுவில் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள்.

இவர் தம்முடைய தைரியத்தை முதலில் காட்டியது ராஜா விடமல்ல; வேறொரு மஹாப் பண்டிதரிடமேயாகும். அப்போது அவருக்கு வயஸு பதினெட்டுதான்.

பெங்காலில் 'நாடியா' என்கிற நவத்வீபத்தில் விசேஷமாக உருவாக்கப்பட்ட நவீன தர்க்க சாஸ்திரத்தில் கரைகண்ட அந்த ஊர் வித்வான் ஒருவர் திருவிடைமருதூருக்கு வந்து அமரஸிம்ஹ மஹாராஜாவின் முன்னால் வாதம் நடத்தினார். அவருக்கு ஈடு கொடுக்கத் தஞ்சைச் சீமையில் யாருமே இல்லாமல் ஸதஸ் விக்கித்து அவமானப்பட்டு நின்றபோது யுவாவான குட்டி சாஸ்திரி பதில் கொடுத்து என்னவோ முன்கினார். சிறுபிள்ளை என்று அலக்ஷ்யமாக பெங்கால் பண்டிதர் கையமர்த்த, இவருக்கு மானம் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது. முன்கலாக ஆரம்பித்தவர் கர்ஜனையாகவே முழங்க ஆரம்பித்தார். 'காதாதிரி' என்ற தலைசிறந்த நவீன தர்க்கப் புஸ்தகத்தில் சொல்லியுள்ள அறுபத்து நாலு வாதங்களையும் அலசினார்.

பெங்கால் பண்டிதரை முனக்கூட முடியாமல் வாயடைத்து உட்காரச் செய்துவிட்டார்! இப்படித் தமிழ்நாட்டின் வித்வத் ஸமுஹத்துடைய மானத்தையே அவர் காப்பாற்றியதில்தான் அவருடைய தைரியம் அங்குரார்ப்பணமாயிற்று.

சரபோஜிக்குப் பணியாத சாஸ்திரியார்

ராஜாவிடம் அவர் மானம் மரியாதைகளைத் துணிந்து காப்பாற்றிக் கொண்ட கதைக்கு வருகிறேன்.

அவருக்கு வயஸானபோது சரபோஜி மஹாராஜா தஞ்சாவூரிலிருந்து கொண்டு ஆட்சி நடத்திவந்தார். அவர் தினமும் பக்கத்திலே ஓரத்தநாட்டுக்குக் குதிரையின் மேல் ஆளனுப்பி, அங்கே தாம் குடியேற்றியிருந்த ஸத் பிராமணர்கள் அன்றளும் வைதிக கர்மாக்களும் பூஜையும் முடித்துவிட்டுத் தருகிற மந்த்ராஷ்டையைக் 'கலெக்ட்' பண்ணிக் கொண்டு வரச் செய்து, அதைத் தம் ஸிரஸில் போட்டுக் கொண்ட பிறகே போஜனம் செய்வார். இந்த பிராமணோத்தமர்களில் குட்டி சாஸ்திரிகளும் ஒருவர்.

அவர் கொஞ்சங்கூட லோபமில்லாமல் தீர்க்கமாக அனுஷ்டானங்கள் பண்ணுகிறவர். ராஜாவின் குதிரைக்காரன் வந்து விட்டானே என்பதற்காக 'ஓட்ட'மாட்டார். (குதிரையைச் சொல்லவில்லை; அனுஷ்டானத்தை!) கவனமாக, நிறுத்தி நிதானமாக அனுஷ்டானங்களை முடித்தே அக்ஷதை தருவார். இதனால் மஹாராஜாவின் போஜனம் பல நாட்களில் 'டிஸை' ஆயிற்று.

ஒரு சமயம் சரபோஜி அவரைப் பார்த்தபோது 'சாஸ்திரிகளே! அனுஷ்டானம் ரொம்ப நிதானமா நடக்கிறாப்பலே இருக்கே' என்று கேட்டுவிட்டார்.

சரபோஜி மதிப்புக்குரியவர். கலைகளுக்கு அளவில்லாத பணி செய்திருக்கிறவர். ஸரஸ்வதி மஹால் கலெக்ஷன் ஒன்று போதும் அவருடைய உயர்ந்த பணிக்கு! ஆனாலும் ராஜா என்பது எங்கேயாவது, எப்போதாவது துருத்திக் கொண்டு வருமாதலால் இப்படிச் சொன்னார்.

அவ்வளவுதான்! சாஸ்த்ரியாருக்குத் தாளவில்லை. 'ஒரு ராஜாவுக்காக பிராமணனானவன் வேத காரியத்தையும் தேவ காரியத்தையும் அவற்றுக்கான விதிமுறைகளை 'ரிலாக்ஸ்' செய்து பண்ணுவதா? ராஜாவுக்கே ஆசீர்வாதமாக அக்ஷதை அனுப்பி வைக்கிறவனாக வெளிப்பார்வைக்கு வைத்தாலும் அவனுக்கு ஊழியம் செய்கிற சேவகன் என்ற நிலையில்தானே நம்மை உள்ளுக்குள்ளே நினைப்பதாகத் தெரிகிறது?' என்று குன்றி, மனம் வெதும்பினார்.

அன்றைக்கே ராவோடு ராவாக ஊரைக் காலி பண்ணிக் கொண்டு பெண்டாட்டியுடன் கூடக் கிளம்பிவிட்டார். நேரே அர்த்த ஜாமத்துக்குத் திருவையாறு வந்து சேர்ந்தார். அம்பாள் தர்மஸம்வர்த்தனியிடம் ஓடிப்போய் அப்படியே அவள் சரணத்தில் விழுந்து இப்படித் தம்முடைய ஸ்வதர்மத்துக்கு பங்கம் வரும் ஹேது நேர்ந்துவிட்டதற்காகக் கதறி முறையிட்டார். ஸதிபதிகள் அதோடு அப்படியே கிளம்பி, நின்ற இடத்தில் நிற்காமல் மஹாராஷ்ட்ராவுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

குட்டி சாஸ்த்ரிகள் அங்கே எத்தனையோ இடையூறுகளுக்கு ஈடு கொடுத்து, அப்புறம் பாஜிராவ் ஸ்ரீமந்தன் என்ற பேஷ்வா வின் ராஜாங்க ஸதஸில் வித்வானானார்.

மஹாராஷ்ட்ராவில் முக்கிய மந்திரிகளாக இருந்த பேஷ்வா என்பவர்களே ராஜாவைப் போன்ற ஆட்சியதிகாரம் பெற்றிருந்தார்கள். 'ஸ்ரீமந்த' என்பது அவர்களுடைய 'டைட்டில்'.

பண்டிதர்களான கவிஞர்கள் முறை தவறி நடக்கிற அரசனை விட்டுவிடுவது போலவே, வித்வானாகவும் ரஸிகனாகவும் உள்ள அரசனோடு ஒட்டிக்கொண்டு உறவு வைத்துக் கொள்வார்கள். குட்டிக்கவி ஷாஹஜியைப் போற்றி ஆசு கவி செய்ததாகப் பார்த்தோமல்லவா?

இம்மாதிரிக் குட்டி சாஸ்த்ரியாரும் நல்ல விஷய ஞானமுள் எவரான ஸ்ரீமந்தனைப் போற்றி, அவரிடம் நெருக்கமான அன்பு பாராட்டினார்.

அவர் காட்டிய தீரத்தைப் போலவே இந்த அன்பு விச்வாஸத்தையும் ச்லாகித்துச் சொல்லும்படியாக ஒன்று செய்தார்.

வெள்ளைக்காரர்கள் இங்கே சண்டை செய்தும், வேறேக்ருத்ரிமங்கள் செய்தும் நாடு பிடித்துக் கொண்டிருந்த காலம் அது. மஹாராஷ்டிரத்தின் சின்னச்சின்ன ராஜாக்களையும் ஸ்ரீமந்தன் ஒன்று திரட்டித் துணை சேர்த்துக்கொண்டு வெள்ளைக்காரப் படையெடுப்பை இரண்டுமுறை எதிர்த்தார். கடைசியில் 1818-ல் அவர் தோற்றுப் போகும்படி ஆயிற்று. அதோடு பேஷ்வா வம்சமே முடிந்து வெள்ளைக்காரர் ஆதிக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

தோற்றுப்போய் பேஷ்வா பதவியும் போனவுடன் ஜயித்தவர்கள் 'ஸ்ரீமந்த' டைட்டிலையும் பிடுங்கிக்கொண்டு, தோற்றுப் போன எல்லா ஸ்வதேச ராஜாக்களுக்கும் 'உப்புக்குச் சப்பாணி' என்று கொடுத்திருந்த 'மஹாராஜ்' என்ற பெயரை பாஜிராவுக்கும் கொடுத்தார்கள். ரொம்பவும் பெரிய மனஸ் பண்ணியதுபோல அவருக்கு ஒரு பென்ஷனைக் கொடுத்து, வடக்கே பஹுதூரத்துக்கு அந்தண்டை, கான்பூர் பக்கத்திலே உள்ள பிதூர் (Bithur) என்ற ஊருக்கு அனுப்பினார்கள். ஜெயிலில் வைப்பதையே திரிசமனாக பெரிய பங்களாவில் வைக்கிறதுபோலக் காட்டிவிட முடிவு பண்ணினார்கள். ஜனஸமுஹத்தை விரோதித்துக் கொண்டால் கஷ்டம் என்பதற்காகவேதான் இப்படி, தோற்றுப் போனவர்களைக் கொல்லாமல், பென்ஷன் தருவது, ஊரை விட்டுக் கொண்டுபோய் பங்களாவில் வைப்பது என்றெல்லாம் கண்துடைப்பதை வெள்ளைக்காரர்கள் நிறையப் பண்ணியிருக்கிறார்கள்.

.வெள்ளைக்காரர்கள் அவரைச் சிறைப் பிடித்துவிட்டார்கள், கான்பூர் பக்கத்தில் எங்கேயோ ஜெயில் மாதிரிக் கொண்டு போய் அடைத்து வைக்கப்போகிறார்கள் என்ற செய்தி குட்டி சாஸ்த்ரிகளுக்குத் தெரிந்தது.

உடனே ஓடினார். கைதியாயிருந்த பாஜிராவோடு வெள்

ளைக்கார அதிகாரிகள் புறப்படும் ஸமயம். 'நீ நன்றாயிருந்த காலத்தில் உன்னோடு வாழ்ந்தேன். இப்போது உன் கஷ்ட காலத்தில் உன்னைவிட்டுப் பிரியமாட்டேன். நானும் கான்பூர் வருவேன்' என்றார்.

பாஜிராவ் எவ்வளவோ தடுத்துப்பார்த்தும் அவர் கேட்க வில்லை.

குட்டிசாஸ்த்ரியாரும் அவர்களோடேயே போனார். வழியெல்லாம் பிச்சை எடுத்துச் சாப்பிட்டுக் கொண்டே அத்தனாம் தூரம் போனார்.

கங்கைக்கரையில் பாஜிராவைக் காவல் வைத்திருந்த இடத் திலேயே தாமும் தங்கிவிட்டார். அத்தனை அன்பு, விச்வாஸம், நன்றி!

அப்புறம் ஒரு வருஷத்துக்குப் பிறகு காசிக்கு வந்தார்.

அந்த ஸமயம் சரபோஜியும் ஸரஸ்வதி மஹாலுக்காக நிறைய அபூர்வச் சுவடிகள் சேகரிப்பதற்காகக் காசிக்கு வந்திருந்தார். குட்டி சாஸ்த்ரியாரைப் பார்த்ததும், ஏதோ வேளைக் கோளாறினால் ஆதியிலே தாம் அவரிடம் சொன்னதற்கு ரொம்ப வருத்தம் தெரிவித்து, அவரைத் தஞ்சாவூருக்குத் திரும்பி வருமாறு கேட்டுக்கொண்டார். பாஜிராவும் தம்மோடு பிணைத்துக்கொண்டு சாஸ்த்ரிகள் கஷ்டப்படுவதைப் பொறுக்காமல் அவரை ஊருக்குத் திரும்பும்படி வற்புறுத்தினார். முடிவில் சாஸ்த்ரியார் ஒப்புக்கொண்டார். ஊருக்குத் திரும்புவதற்கு முந்தி அப்போது காசியிலே வாஸம் செய்துகொண்டிருந்த அஹோபில பண்டிதர் என்ற மஹாப் பண்டிதரிடம் வேதாந்த சாஸ்த்ர அப்யாஸம் பண்ணினார்.

பிறகு, ஸொந்த ஊருக்கே புறப்பட்டார். பழைய ஸ்னேஹி தர்களைப் பார்க்க எண்ணி மஹாராஷ்ட்ரா வழியாக வந்தார். அப்புறம் தமிழ்நாட்டுக்கு வருவதற்காகக் கர்நாடகத்தை 'டச்' பண்ணினபோது, அப்போது மைஸூர் மஹாராஜாவாயிருந்த ஒரு க்ருஷ்ண ராஜ உடையார் தம்முடைய ஆஸ்தானத்தை சாஸ்த்ரிகள் அலங்கரிக்க வேண்டுமென்று ரொம்பவும் கேட்டுக் கொண்டார். ப்ரியத்தினாலேயே நிர்பந்தப்படுத்தி அவரை

அங்கேயே நிறுத்திக்கொண்டுவிட்டார்.

அதிலிருந்து சாஸ்த்ரிகளுக்கு மைஸூர் ராஜா யதேஷ்ட மாக ஸம்பாவனைகள் செய்து வந்தார்.

அப்படியிருந்தும் அவரிடமும் கூட சாஸ்த்ரிகள் தம்முடைய 'இன்டிபென்டென்ட்' மனப்பான்மையை ஒரு ஸமயம் நிலை நாட்டிக் காட்டினார்.

மைஸூரிலிருந்தபோதுதான் குட்டி சாஸ்த்ரி ஸோம யாகம் செய்து யஜ்வா ஆனது. இதையறிந்த உடையார், 'வாஜபேய யாகம் செய்கிறவருக்கு ராஜாவே குடைபிடிக்க வேண்டுமென்று இருக்கிறது. எனக்கு அந்த பாக்யத்தைத் தருவதற்காகத் தாங்கள் ஒரு வாஜபேயம் பண்ணவேண்டும்' என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

ஆனால் குட்டி சாஸ்த்ரிகள், 'பாச்சாத்யர்கள் (மேல் நாட்டினர்) கையில் மாட்டிக் கொண்டு காலம் இருக்கிற இருப்பில் முறை தப்பாமல் யாகம் பண்ணுவது மிகவும் ச்ரமமாயிருக்கிறது. பிராமண தர்மத்துக்கு நான் இழைத்திருக்கக்கூடிய தவறுகளை நிவ்ருத்தி செய்துகொள்வதற்காகவே வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக்கொண்டு இந்த ஒரு யாகம் பண்ணினேன். வாஜபேயம் பண்ணப்போய் என்ன அபசாரத்தைச் செய்யும் படி ஆகுமோ என்று பயப்படுகிறேன். ஸமுஹத்தில் இதைப் புரிஞ்சுக்கணும்' என்று மறுத்துவிட்டார். மரியாதையாகவே ஆனாலும், தீர்மானமாக மறுத்துவிட்டார்.

ராஜாவின் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்படவேண்டும் என்ற பயமும் அவருக்கில்லை; வெண்கொற்றக்குடை வேந்தனே தமக்குக் குடை பிடிக்கத் தாம் அவப்ருத ஸ்நானத்துக்கு பவனி செல்லலாமே என்ற ஆசை, சபலமும் இல்லை.

குட்டி சாஸ்த்ரிகள் நமக்கெல்லாம் பந்துவைப் போல. எப்படியென்றால் அவர், அவருடைய பிதா நரஸிம்ஹ சாஸ்த்ரி, பாட்டனார் மாதவ சாஸ்த்ரி ஆகிய எல்லோரும் நம் ஸ்ரீ மடத்து வித்வான்களாக இருந்திருப்பவர்கள். வாஜ பேயத்தில் ராஜா பிடிக்கும் குடை வேண்டாமென்று சொன்ன அவர் தமது கொடையாக நம் மடத்துக்கு அனுப்பி வைத்த அலங்கா

ரக் குடைகள் நிறைய உண்டு!

ஸ்வாதந்த்ரியம், ஸ்வய மரியாதை இவற்றோடு பிறர் மரியாதையைப் பேணுவது, பிறர் நலனைப் பேணுவது, அன்பு ஆகிய சிறந்த குணப்பண்புகளைக் கொண்ட கவிகளில் 'மஹா' பட்டம் பெற்ற இரண்டு பேர் கதையும் 'குட்டி' பட்டம் பெற்ற இரண்டு பேர் கதையும் கேட்டீர்கள். இன்னம் இப்படி அனேகம் பேர் உண்டு. த்யாகையர்வாள் சொன்னார் போல, 'அந்தரிகி வந்தனமு'.

கவிஞர், அறிஞரின் தற்பெருமை

ஸ்வய மரியாதை என்பது கொஞ்சம் கவனக் குறைவாக இருந்துவிட்டால் தற்பெருமையாகிவிடும். அப்படிப்பட்ட ஸமயங்களில் மற்றவர்களைத் தூக்கி எறிந்து ஆணவமாகவே கூடப் பேசிவிடுவதுண்டு. அதாவது மற்றவரின் ஸ்வய மரியாதையைப் பங்கப்படுத்துவதுண்டு. நல்ல கவிஞர்களாக, அறிந்தவர்களாக உள்ளவர்களும் இப்படி ஒவ்வொரு ஸந்தர்ப் பத்தில் பண்ணியிருக்கிறார்கள். காளிதாஸன், கம்பன் ஆகியவர்களைப் பற்றியே இம்மாதிரியான கதைகளும் இருக்கின்றன. அதிலும் கதா ரஸம் இருப்பதால் சொல்கிறேன்.

இந்த விஷயங்களை 'deep'-ஆக எடுத்துக்கொண்டு அவர்களை எடை போட்டுவிடக்கூடாது. அவர்களுடைய உயர்ந்த குணங்களும் பண்புகளும் பெரிய 'ரிஸர்வாயர்' மாதிரித் தேங்கியிருந்ததென்றால், அதிலே மேல் பரப்பிலே எப்போதோ எழுந்திருந்து அப்புறம் அழுங்கிப் போய் விடுகிற அலைகள் மாதிரிதான் இவற்றை நினைக்க வேண்டும். இப்படி அலை கொஞ்சம் வீசுவதே ரிஸர்வாயருக்கு அழகு. நம்மிடம் தற்பெருமை அலையடித்தால் அது சொம்பு மாதிரி, டம்ளர் மாதிரி இருக்கிற ஜலத்தில் அலை அடிப்பது போன்ற விபரீதமாக ஆகும்!

தங்களுடைய மேதாவிலாஸத்தைக் 'கான்ஷஸாக'த் தெரிந்து கொண்டிருந்த கவிகளும் அறிஞர்களும் இப்படி மற்ற கவிகளையோ, பண்டிதர்களையோ, ஆதரவாளர்களான ப்ரபுக்களையோ அலக்ஷ்யமாகப் பேசி, பாடியிருப்பதாக அனேகத் துணுக்குகள் இருக்கின்றன.

ஸாதாரணமாகப் போட்டி, பொறாமை இருப்பது தப்பு தான். ரொம்பத் தப்புதான். ஆனாலும் வித்யை வளர வேண்டுமானால் அதற்கு இதுவும் உதவி பண்ணுகிறது; ஸபர்தயா வர்த்தே வித்யா என்பார்கள். ரன்னிங் ரேஸில் கலந்துகொண்டவன் போட்டி தப்பு என்று பின்னாடி நின்று விட்டால் எப்படி இருக்கும்? ஒரு மாணவன் மற்றவர்கள் rank எடுக்கட்டுமென்று போட்டி போடாமல் இருந்தால் ஸரியா?

பொறாமையில்லாமல் போட்டி இருப்பதுதான் உத்தமம். அதுதான் ஸரி. ஆனால் பெரியபண்டிதர்கள், கவிகள் விஷயத்தில் இந்தப் பொறாமைகூட மிஞ்சிப் போகாதபோது அவர்களுடைய குணசித்தரத்துக்கு ஒரு 'கான்ட்ராஸ்ட்' (வேறுபாட்டு ருசி) தருவதாகவே அழகு செய்கிறது. மிஞ்சிப் போகும்போது அவர்களுக்கும் ஒரு குட்டு விழுந்து பாடம் பெற்று அடங்கியும் போயிருக்கிறார்கள்.

காளிதாஸன் யாரை எடுத்தெறிந்து பேசினானென்றால், தன்னுடைய ஸஹ கவிகளையோ ராஜாவையோ அல்ல; அதற்கும் மேலே அம்பாளை, ஸாக்ஷாத் பராசக்தியையே அப்படிப் பேசிவிட்டான்!

அவளுடைய உச்சிஷ்ட தாம்பூலம்தான் அவனுக்குக் கவித்வ சக்தியையே கொடுத்தது! 'காளி-தாஸன்' என்பதாக அவளுடைய அடிமை என்றே பேர் வைத்துக் கொண்டிருந்தான். அம்பாள் ஸ்தோத்ரம் என்றவுடன் யாரும் கற்றுக் கொண்டு சொல்லும் 'ச்யாமளா தண்டகம்' அவன் வாக்கிலிருந்து வந்தது தான்.

ஆனாலும் என்ன ஆயிற்று என்றால்:

கவிகளுக்குள்ளே ரொம்பப் போட்டி முற்றி, வாதத்தினாலே அவர்களில் எவருடைய ஸுபீரியாரிட்யையும் நிச்ச

யிக்க முடியாமல் போனால், அப்போது ராஜா தெய்வத்தின் தீர்ப்புக்குத்தான் விஷயத்தை விட்டு விடுவான். எல்லாக் கவிகளையும் வித்வான்களையும் கோயிலுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போவான். அங்கே பூ கட்டி வைத்து எடுத்துப் பார்ப்பார்கள். அல்லது போட்டிக் கவிகளின் கவிதைகளைக் கொண்ட சுவடிகளைத் தராசிலே நிறுத்துப் பார்ப்பார்கள். ஸாதாரணமாகப் பார்த்தால் அந்தச் சுவடிக் கட்டுகளில் எதில் ஜாஸ்தி கவிதைகள், அதாவது ஓலைகள் இருக்கிறதோ அதுதான் அதிக எடையுள்ளதாக இருக்கும். ஆனாலும் இப்படி தெய்வ ஸன்னிதானத்தில், தெய்வமே கதி என்று அவர்கள் அத்தனைப் பேரும் நம்பி, நாஸ்திக வாதமும் பரிஹாஸமுமில்லாமல் பூர்ணமாய் நம்பி, நிறுத்துப் பார்த்தபோது, ஓலை 'வெய்ட்டி'ல் ரொம்ப லேசாயிருந்தால்கூட, எது கவிதையிலே உசந்த தரமானதோ அதை வைத்த தட்டுதான் கீழே இறங்கும். துளியூண்டு திருக்குறளை சங்கப் பலகையில் வைத்தும் பாக்கி அத்தனை சங்கப் புலவர்களும் பொற்றாமரைக் குளத்தில் விழுந்துவிட்டார்களல்லவா, அந்த மாதிரி! ஞானஸம் பந்தர் கதையிலே வருவதுபோல அனல் வாதம், புனல் வாதம் என்று நடத்தியும் திவ்ய சக்திகளின் முடிவுக்குப் போட்டியை விடுவதுண்டு*. அல்லது எல்லாருமாக ஸன்னிதிக்குப் போய் அப்படியே மௌனமாக ப்ரார்த்தித்து த்யானம் பண்ணுவார்கள்.

அர்ச்சகரின் மேல் ஆவேசம் ஏற்பட்டு ஈச்வர சித்தம் தெரியும். அல்லது அசரீரி கேட்கும்.

காளிதாஸன், பவபூதி, தண்டி இந்த மூன்று பேரில் யார் உசத்தி, அவர்களை எப்படி rank பண்ணுவது என்று வாதப் பரீகைகள் மூலம் முடிவுகட்ட முடியவில்லை. அதனால் போஜன் எல்லாரையும் அம்பாள் ஸன்னிதானத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனான்.

அம்பாள் அசரீரியாக முடிவு சொன்னாள்.

‘கவிர் - தண்டி கவிர் - தண்டி
பவபூதிஸ்து பண்டித:’

★ அருள் உரை 12-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள முருகனின் தமிழ்நாட்டு அவதாரம் எனும் உரையைப் பார்க்கவும்.

‘தண்டியைக் கவி என்று சொல்ல வேண்டும். ஒரு தரத்துக்கு இரண்டு தரமாக நிச்சயப்படுத்தி அப்படிச் சொல்லலாம். பவபூதியோ என்றால் பண்டிதர் என்க வேண்டும்’ - என்று அர்த்தம் கொடுக்கும்படியாகச் சொன்னாள்.

பாண்டித்யம் அதிகமென்றால் அனேக விஷயங்களைப் பற்றிய அறிவு, பாஷையின் இலக்கணத்தில் நல்ல ஞானம் இருப்பது என்று அர்த்தம். ஆனால் இலக்கணம் வேறே, இலக்கியம் வேறே! கவிக்கு ரொம்பவும் விஷயம் தெரிந்து, பாஷா சாஸ்த்ர ஞானம் நிறைய இருக்கணுமென்ற அவச்ய மில்லை. ஹ்ருதயத்தாலே எதிலோ, ஒன்றிலே, சின்ன விஷயமா னாலும் அதிலே, அப்படியே ஊறி ரஸத்தை அனுபவித்து, அதைப் பெரிய grammar இல்லாவிட்டாலும் மதுரமான லளிதமான வாக்கிலே மற்றவர் ஹ்ருதயத்திலும் புகும் விதத்தில் நயமாக நகாஸ் செய்து சொல்கிறவன்தான் கவி. பாண்டித்யம் கவித்வம் இரண்டும் ஸமமாகச் சேர்ந்திருந்தால் விசேஷம். ஆனாலும் அவை பொதுவாகக் ‘கவி’ என்கப்பட்டவர்களில் வெவ்வேறு ‘ப்ரபோர்ஷனி’ல் (விகிதத்தில்) தான் சேர்ந்திருப்பதைப் பார்க்கிறோம். சிலதைத்தான் poetic என்னும்படியாகவும், சிலதை scholarly என்னும்படியாகவும் இருக்கிறது.

இதிலேதான் தண்டியிடம் பாண்டித்யத்தைவிடக் கவிதாரசம் அதிகம் என்றும், பவபூதியிடம் கவிதாரசத்தைவிட அறிவின் கனம் அதிகம் என்றும் பொருள் ஏற்படும்படியாக அம்பாள் ரத்னச் சுருக்கமாகத் தீர்ப்புக் கொடுத்தாள். காளிதாஸனைப் பற்றி இதில் எதுவும் இல்லை.

‘அப்படியானால், தன்னை அவள் கவிஞன் என்றும் வைக்காமல், அறிஞன் என்றும் வைக்காமல் அடியோடு கழித்துக் கட்டிவிட்டாளா?’ என்று அவனுக்குப் பொத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டது.

அப்போதுதான், கவித்வ சக்தியான சிந்தனைக்கும் வாக்குக்குமே எவள்தான் மூலமோ, எவளால்தான் காளிதாஸன் ஆளானதோ அவளையே தூக்கி எறிந்து ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டான். நம்மைத் தூக்கிவாரிப் போடுகிறமாதிரி வார்த்தை சொல்லிவிட்டான்.

‘அப்படின்னா நான் யார்டி....?’ என்று திட்டி ஒரு வார்த்தை போட்டுவிட்டான். ‘கோ (அ)ஹம்....;’ என்று ஸம்ஸ்கிருதத்திலே கோபமாகக் கேட்டுவிட்டான்.

அவன் அவஸரப்பட்டுவிட்டான்! தண்டியையும், பவபூதியையும் பற்றிச் சொன்னதோடு அம்பாளுடைய ‘ஜட்ஜ்மென்ட்’ முடிந்துவிடவில்லை. அதைத் தொடர்ந்து காளி தாஸனைப் பற்றியும் அவள் சொல்வதற்குத்தான் இருந்தாள். ஆனால் ஒருத்தர் கவிஞர், இன்னொருத்தர் அறிஞர் என்று அவள் சொன்னவிட்டு, இனிமேலே சொல்ல எதுவுமில்லை என்று காளிதாஸன் அவஸரப்பட்டுவிட்டான். பரதேவதையைத் துச்சமான வார்த்தை சொல்லிவிட்டான்.

அதற்காக அவள் கோபம் கொள்ளவேயில்லை.

நம் குழந்தையை நாம் ஏதோ அலக்ஷ்யப்படுத்திவிடுகிறோம்; ரொம்பவும் கார்யமாயிருந்ததில், அது சொல்ல வந்ததைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமலிருந்து விடுகிறோம். அதனாலே அது கோபித்துக்கொண்டு போய் உம்மென்று உட்கார்ந்துவிடுகிறது. அந்தக் குழந்தைக்காக அடுப்பிலே பக்ஷணம் பண்ணிக்கொண்டிருந்ததால்தான் நாம் அது சொல்ல வந்ததை கவனிக்காதது. பக்ஷணம் பண்ணியானதும் எடுத்துக் கொண்டு போய், ‘உர்உர்’ என்று உட்கார்ந்திருக்கிற குழந்தைக்குக் கொடுக்கிறோம். ‘வேண்டாம், போ!’ என்று வாரி நம் மூஞ்சியிலேயே அடிக்கிறது. அதனிடம் நமக்குக் கோபமா வருகிறது? ‘ராஜாப் பயலே! உனக்கு இத்தனை ரோஷமா? உன்னைக் கவனிக்காத இந்த அசட்டு அம்மாவை நன்னா அடி!’ என்று குனிந்து காட்டத்தானே தோன்றுகிறது?

அம்பாளுக்கும் அவளுடைய குழந்தையான காளிதாஸன் சிறியதில் கோபமே வரவில்லை; பெருமைதான் பட்டான்!

‘நான் யாருட?...’ என்று அவன் கேட்டதற்குப் பதிலாக,

‘த்வமேவாஹம், த்வமேவாஹம்,
த்வமேவாஹம் ந ஸம்சய:’

என்றாள்.

‘நீ நானேதான், நீ நானேதான், நீ நானேதான். இதில் ஸந்தேஹமேயில்லை’ என்று ஒரு தரத்துக்கு மூன்று தரமாக ஸந்தேஹத்துக்கிடமில்லாமல் சொல்லிவிட்டான்.

‘நீ நானேதான்’, அல்லது, ‘நீயேதான் நான்’ என்று சொல்ல வேண்டும் (த்வம் ஏவ-நீயேதான்; அஹம்-நான்).

குறுக்கே சீறிக்கொண்டு இவன் கேட்டிருக்காவிட்டால் அவளாக என்ன சொல்லியிருப்பாளோ? ‘ஒரு கவி நிஜமான கவி, இன்னொரு கவி அறிஞர்’ என்று சொன்ன அப்புறம், இவன் (காளிதாஸன்) இரண்டும் பூர்ணமாகச் சேர்ந்த பண்டித கவி’ என்கிற மாதிரி ஏதாவது ‘ட்ரிப்யூட்’ (பாராட்டு) கொடுப்பதோடு நிறுத்திக் கொண்டிருப்பாளோ என்னவோ? அவன் கோபத்தில் இடை மறித்ததாலேயே, அவனைத் ‘தானே’ என்று உச்சிக் கோடிக்கு உசத்திச் சொல்லிவிட்டான்!

பண்டிதர்களுடைய அறிவெல்லாம் அடங்கிய ஞானம் அவள்தான். ஜ்ஞாநதா, ஜ்ஞாநவிக்ரஹா (ஞானமளிப்பவள், ஞானவடிவினள்) என்று ஸஹஸ்ர நாமத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. கவிதா ரஸத்துக்கும் அவள்தான் மூலம். தைத்திரீயத்தில்* பரமாத்ம தத்வமாகச் சொன்ன ரஸம் அவள்தான். ரஸஜ்ஞா, ரஸசேவதி: அதாவது, ரஸமறிந்த ரஸிகை, ரஸம் நிரம்பிய களஞ்சியம் - என்று ஸஹஸ்ரநாமம் சொல்கிறது. இப்படி இரண்டும் சேர்ந்திருப்பதில் தனக்கு ஸமம், தானேகூட, யாரென்றால் காளிதாஸன்தான் என்றாளாம்!

‘தான் இப்படிப் பாராட்டிச் சொன்னதில், ஏதோ ஒரு ஸமயம் தற்பெருமை என்றில்லாமல் எப்போது பார்த்தாலும் மண்டைக்கனம் பிடித்தவனாக காளிதாஸன் ஆகிவிட்டால் என்ன பண்ணுவது? அப்படி ஆகிவிடக் கூடாது’ என்பதால் இன்னொரு ஸந்தர்ப்பதிலே அம்மாள் அவனை ஓர் இறக்கு இறக்கவும் செய்தாள்.

இப்போது பவபூதிக்கும் காளிதாஸனுக்கும் மட்டும்தான் போட்டி. இந்த ஸமயம் தராசிலே இரண்டு பேர் கவிதையையும் எதிரெதிர் தட்டுகளில் வைத்து அம்பாள் ஆலயத்தில்

எடைபோட்டுப் பார்க்கத் தீர்மானமாயிற்று. ஏதோ ஒரு விஷயமாக போஜன் இரண்டு பேரையும் கவி பண்ணச் சொன்னதில் தான் எது உசத்தி என்று அவனாலும் ஸதஸாலும் சீர்த்தூக்கிச் சொல்லத் தெரியாமல் அம்பாள் சித்தத்துக்கு விட்டது. போஜனே ஒரே அளவான ஓலை நறுக்குகளில் இரண்டுபேர் கவிதையையும் எழுதி எதிரெதிர்த் தட்டுக்களில் வைத்தான்.

அம்பாள் தர்ம ந்யாயமாகக் கவிதைகளின் தரத்தில் சித்தத்தைச் செலுத்தியதில் பவபூதியின் தட்டு மேலாகவும், காளிதாஸனுடையது கீழாகவும் போக ஆரம்பித்தது. அதாவது காளிதாஸனுக்கே வெற்றி சேர இருந்தது.

உடனே அம்பாள், கவிதைகளை மட்டும் ந்யாயமாகச் சீர்த்தூக்கிக் காட்டிவிட்டால், கவிகளை அந்யாயமாகச் சீர்கெட்டுப்போகப் பண்ணுவதாகிவிடுமென்று நினைத்தாள். 'இப்போதும் காளிதாஸனே ஜயித்தால் அப்புறம் ரொம்பவும் மண்டைக்கனம் ஏறி வீணாய்விடுவான். அதேபோல, ரொம்பவும் 'சரக்கு' உள்ள பவபூதியும் ஏற்கெனவே கொஞ்சம் மறைமுக இறக்கலாக 'பண்டித'ப் பேர் வாங்கினது போதாதென்று, இப்போது நேராகக் காளிதாஸனுக்குத் தோற்றுப் போனால் மனஸ் உடைந்து சீர்குலையும்படி ஆகும். இரண்டு குழந்தைகளையுமே இப்படி ஆக விடப்படாது' என்று நினைத்தாள். கூணகாலம்தான், அல்லது அதைவிடவுங்கூடக் குறைவு. அம்பாளானதால் அதற்குள் இப்படி நினைத்து, தராகத் தட்டுகள் ஏறி இறங்குவதை மாற்றுவதற்கும் அந்த கூணத்துக்குள்ளேயே ஒரு வழியை நிச்சயம் செய்துகொண்டாள்.

அழகுக்கு அழகு செய்பவளான பரதேவதை ஸர்வாலங்காரபூஷிதையாக இருப்பவள். அவள் தலையில் - சோகத்தில் - பின்னலின் உச்சியில் புஷ்பம் வைத்துக்கொண்டிருப்பது மட்டுமில்லை; காதின் மேலேயும் ஒரு புஷ்பத்தைச் சொருகிக் கொண்டிருப்பாள். (லலிதா)ஸஹஸ்ரநாம வர்ணனையில் இப்படி இருக்கிறது; கேசத்தில் சம்பகம், அசோகம், புன்னாகம், ஸௌகந்திகம் ஆகிய புஷ்பங்களைச் சூடிக் கொண்டிருப்பவள் என்று முதலில் வருகிறது: சம்பகாசோக-புந்நாக-ஸௌகந்திக-லஸத்-கசா. அப்புறம் ரொம்பவும் மனஸைக் கொள்ளை கொள்ளும் விதத்தில் செவிப்பூவாகக் கதம்ப புஷ்பக் கொத்தை

வைத்துக் கொண்டிருக்கிறவள் என்று வருகிறது: கதம்ப - மஞ்ஜரீ - க்ஷுப்த - கர்ணபூர - மநோஹரா.

நம் கதை நடந்தபோது இம்மாதிரி கல்ஹாரம் என்ற குவளை மலரை அம்பாள் காதின்மேல் அணிந்துகொண்டிருந்தாள்.

பவபூதியின் தட்டு மேலே கிளம்பியபோது, அந்தக் காதுப் பூவை ஸரி செய்து கொள்கிறதுபோல் விரலாலே மெதுவாக அழுத்திக்கொண்டாள். அப்படிப் பண்ணுவதிலேயே ஸாமர்த் தியமாக அந்தப் புஷ்பத்திலிருந்த தேன் சொட்டைச் சுண்டி விட்டு அது போய் நேரே பவபூதியுடைய ஏட்டின் மேலே விழும்படிச் செய்துவிட்டாள்!

கவிதா 'ரஸம்' என்று தேனை நினைத்துத்தான் சொல்கிறோம். மதுர ஸ்வரூபினியான அம்பாளுடைய செவிப் பூவின் தேன்சொட்டு விழுந்த கனத்தில், பவபூதியுடைய கவிதையில் குறைந்த ரஸம் 'மேக்-அப்' ஆகிவிட்டது. சட்டென்று அவனுடைய கவிதை (தட்டு) கீழே இறங்கி, காளிதாஸன் கவிதை உயரே போயிற்று. கவிஞர்களை எடுத்துக்கொண்டாலோ இதற்கு நேர்மாறாக பவபூதிக்கு உயர்வு கிடைத்தது; காளிதாஸனை ஓர் இறக்கு இறக்கினதாக ஆயிற்று!

ஆனால் உடனேயே காளிதாஸனுக்கு அம்பாள் செய்த 'ட்ரிக்' புரிந்துவிட்டது. எப்படிப் புரிந்தது என்றால் அவளே, 'நானேதான் நீ!' என்று சொல்லியிருந்தாளோ, இல்லையோ? அவள் வாக்கு பொய்க்குமா? அவளாகவே இருந்து அவனுடைய கார்யத்தைப் புரிந்துகொண்டுவிட்டாள்!

உடனே இதை ஆசுக்கவிதையாகப் பாடியும்விட்டாள்.

ஆனால் முன்னே அவஸரப்பட்டுத் திட்டினானே, அப்படித் திட்டியா பாடினான்? இல்லை. உண்மையில் ஸுபீரியராக இருந்த அவனுடைய கவிதையை அவள் மட்டப்படுத்தினதற்காக அவன் திட்டியிருந்தால்கூடத் தப்பு என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் இப்போது திட்டாமல், கொஞ்சம்கூடக் கோபப்படாமல், 'அஹோ மே ஸௌபாக்யம்', 'ஆஹா என்னுடைய பரம பாக்யத்தை என்ன சொல்ல!' என்றே ஆரம்பித்து,

அம்பாளுடைய காதணியான கல்ஹாரத்தின் தேனால் அவள் பவபூதியின் கவிதைக்கு கனம் கொடுத்ததைப் பாடினான்!★

நல்லறிவு உதித்ததாலேயே (அதுவும் அவள் க்ருபைதான்) மனஸ் மாறி இப்படிப் பாடினான். 'நீயும் நானும் ஒன்று' என்ற வள் இப்போது பக்ஷபாதமாகப் பண்ணினாளென்றால் ஏன்? அவளைத் தவிரத் தான் வேறில்லை என்று இல்லாமல் தனக்கு அஹங்காரம் தலை தூக்குகிறதே, அந்தக் கனத்தை இறக்கத் தான் பவபூதியின் பாடலுக்குக் கனம் தந்தாள் என்று புரிந்து கொண்டான். அதனாலேயே இதைத் தன் பாக்க்யமாய் நினைத்துப் பாடினான்.

'அப்படியா விஷயம்?' என்று உடனே பவபூதி காளிதாஸனுக்கு நமஸ்காரம் செய்ய, காளிதாஸன் போஜனிடம் சொல்லி பவபூதிக்கு நூறு மத்தகஜங்களை ஸம்பாவனை செய்யச் செய்தானாம்!

போட்டியும் பொறாமையுமாய் இருந்த இரண்டு மஹா கவிகள் இப்படி ஒற்றுமையானதைத் தெரிந்துகொள்ள நம் மனஸுக்கு மிகவும் ஸந்தோஷமாயிருக்கிறது!

அப்புறம் காளிதாஸனுக்கு நல்ல அடக்கமுண்டாயிற்று. அவையடக்கமாக அவன் செய்துள்ள ச்லோகங்களைப் பார்த்தால் தெரியும். உதாரணமாக, 'ரகுவம்ச'த்தின் ஆரம்பத்தில் இப்படி ஒரு காவ்ய முயற்சியில் தான் இறங்கியிருப்பது ஏதோ ஒரு சின்னப் படகைக் கொண்டு கடக்க முடியாத ஸமுத்ரத்தைக் கடக்கப் புறப்படுவது போலத்தான்; ரகுவம்ச திலகனின் கதையை எழுதிய வால்மீகி போன்ற உயர்ந்த கவிகளே ஸாதிக் கக்கூடிய இந்தக் கார்யத்தில் தான் முயற்சி பண்ணுவது நல்ல நெட்டையானவனே பறிக்கக்கூடிய பழத்துக்கு ஒரு குள்ளன்

★ அஹோ மே ஸௌபாக்கியம் மம ச பவபூதேச்ச பணிதம்
தடாயாம் ஆரோப்ய ப்ரதிபலதி தஸ்யாம் லகிமநி I
கிராம் தேவீ ஸத்ய: ச்ருதி-கலித-கல்ஹார-கலிகா
மாதூலி-மாதூர்யம் க்ஷிபதி பரிபூர்த்யை பகவதி II

கை நீட்டிப் பார்ப்பது போலத்தான் என்று விநயமாகச் சொல் கிறான்.●

கம்பருக்கும் இப்படிக் கொஞ்சம் 'தான்' ஜாஸ்தியான போது, தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் ஸரஸ்வதி அவதா ரம் எனத்தக்க ஓளவை அவருடைய 'தானை' இறக்கினதாகக் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள்.

தண்டுக்கு நன்னாலு இலையாக முளைக்கிற ஆரைக்கீரையைக் கம்பர் பார்த்தாராம். அதன் பேரைச் சொல்லாமல் புதிர் போட்டு ஓளவை கண்டுபிடிக்கிறாளா என்று பார்க்க நினைத் தாராம். 'ஒரு காலில் நாலிலைப் பந்தலம்' என்று அவளை 'அட' போட்டுச் சொல்லிவிட்டாராம். தனக்கு அவர் டெஸ்ட் வைத்ததே தப்பு, அதிலும் 'அட' போட்டது மஹாத் தப்பு என்று அந்தப் பாட்டிக்குக் கோபமான கோபம் வந்து, 'எட்டேகா லட்சணமே!' என்று ஆரம்பித்து கம்பருக்கு ஒரே 'அர்ச்சனை'யாய்ப்பண்ணி 'ஆரை அடா சொன்னாய் அது?' என்று முடித்தாளாம். 'அட என்று ஆரை அடா சொன்னாய்?' என்று பதிலுக்கு 'டா' போட்டுப் பழி வாங்கினது மட்டுமல்லா மல், ஆரைக் கீரையையும் தான் புரிந்து கொண்டதை 'ஆரை, அதாவது, யாரை அடா' என்று கேட்டதன் மூலம் தெரிவித்து விட்டாளாம்! இப்படிச் கதை.

'எட்டே கால் லக்ஷணம்' என்ன, எப்படி? தெரியுமோல் லியோ?★

அப்புறம் அந்தக் கம்பர் எத்தனை அடக்கமாக ஆனார் என்பதற்கு அவருடைய ராமாயணத்தைப் பார்த்தால் போதும். ராமர் உள்பட அவர் அவதரித்த ரகு வம்சத்தின் கதையைத் தான் பாட முயல்வது பெரிய ஸமுத்ரத்திலே குட்டிப் படகை இறக்குகிறது போல என்று காளிதாஸன் சொன்னானென்றால், கம்பரோ ராம சரித்ரத்தைத் தாம் பாட நினைப்பது சுஃரஸாகரத்தை ஒரு பூனை நக்கி நக்கிக் குடித்தே

● முதல் ஸர்கம் - ச்லோகம் 2, 3.

★ 'அ' என்பது எட்டுக்கும், 'வ' என்பது காலுக்கும் இலக்கமாகும். எனவே 'எட்டேகால்' என்பது 'அவ. 'அவலக்ஷணமே!' என்பதையே ஓளவை 'எட்டேகா லக்ஷணமே!' எனக் குறிப்பிட்டாள்.

தீர்த்துவிட நினைப்பதுபோலத்தான் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.* அவ்வளவு அடக்கம் வந்துவிட்டது!

ஸரி, அந்த ஔவையாருக்கும் 'தான்' முற்றிவிடப்படாதே! அதை இறக்கின கதையும் கேட்டிருப்பீர்கள்.

ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமிதான் அப்படி இறக்கியவர். அவள் போகிற வழியில் மாட்டுக்காரப் பையனாக வந்து ஒரு நாவல் மரத்தின் மேலே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார் முருகன். 'பாட்டி! சுட்ட பழம் வேணுமா? சுடாத பழம் வேணுமா? எதைப் பறிச்சப் போட்டும்?' என்று கேட்டார்.

மஹாமேதையான ஔவைக்கே பழம் எப்படிச் சுடுமென்று புரியவில்லை. இருந்தாலும் சூடாக இருக்கிற பழத்தைக் கேட்பானேன் என்று சுடாத பழம் கேட்டாள்.

ஸுப்ரஹ்மண்யர் நன்றாகக் கனிந்த பழமாய்ப் பார்த்துப் பறித்துப் போட்டார்.

உள்ளே கொஞ்சம் 'கொள கொள' என்று ஆகியிருந்ததால் அது பூமியிலே நன்றாய்ப் பதிந்து மண் ஒட்டிக்கொண்டது.

ஔவை மண்போக அதை ஊதினாள்.

ஸ்வாமி கலகலவென்று சிரித்து, 'பாட்டி! பழம் சுடறதால் தானே ஊதறே?' என்று கேட்டார்.

ஔவைக்கு ஆச்சர்யமாகவும் வெட்கமாகவும் ஆகிவிட்டது. 'ஆனானப்பட்ட கம்பர் மாதிரியானவர்களை ஒரு கை பார்த்த நாம், ஒரு மாட்டுக்காரப் பையனிடமல்லவா தோற்றுப் போய் விட்டோம்? நல்ல வஜ்ரம் பாய்ந்த கருங்காலி மரத்தைக்கூட ஒரே போடாகப் போட்ட கோடாலி ஒரு வாழை மரத்தை வெட்டமுடியாமல் ஆனமாதிரி அல்லவா இருக்கிறது!

'கருங்காலிக் கட்டைக்கு நாணாக்கோ டாலி
இருங்கதலித் தண்டுக்கு நாணும்'

என்று நினைத்து அதிலிருந்தே பாடம் பெற்று, இனிமேலே அடங்கியிருக்க வேண்டுமென்று தீர்மானித்தாள். கனியாத தன்னைக் கனிவித்துக் கொள்ளவே இது பாடமென்று எடுத்துக் கொண்டாள்.

உடனேயே ஸுப்ரஹ்மண்யர் நிஜமான ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவளுக்கு நிரம்ப அனுகூலம் செய்து, எதெது கொடியது, எதெது இனியது, எதெது பெரியது, எதெது அரியது என்று ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் அவளைப் பாட வைத்துக் கேட்டுப் பாராட்டினார்!

கவிதைப் புலமைச் செருக்கில் ரொம்பவும் உக்ரமாகப் போனதை வில்லிப்புத்தூரார் கதையில் கேள்விப்படுகிறோம். புலவர்களையெல்லாம் வாதுக்குக் கூப்பிட்டு, அதிலே தோற்றுப் போனவர்களின் காதையே அவர் மிகவும் க்ரூரமாக அறுப்பது வழக்கம் என்று சொல்கிறார்கள். அருணகிரிநாதர் தான் அவரைக் 'கந்தரந்தாதி' பாடி ஜயித்தார். ஜயித்ததற்காக, அவர் மற்றவர்களைப் பண்ணின மாதிரி இவர் அவரைப் பண்ணாமல், அவருக்கு அடக்கம் வரும்படியாகவே உபதேசம் பண்ணி, விட்டுவிட்டார். அதனால்தான் 'கருணைக்கு அருணகிரி' என்று சொல்வது.

நீலகண்ட தீக்ஷிதர் பல விதத்தில் பெரியவர். குடிப் பெருமையை எடுத்துக் கொண்டால் பரமேச்வரனின் அம்ச பூதரான அப்பைய தீக்ஷிதரின் தம்பிக்குப் பேரார். படிப்பு, அனுஷ்டானம் எல்லாவற்றிலும் சிறந்தவர். மஹாவித்வான். நல்ல பக்தர். பதவியிலும் பெரியவர். மஹால், மஹால் என்று மதுரையிலே சொல்கிற மஹாலையும், மீனாக்ஷி கோயில் புது மண்டபத்தையும் கட்டிய திருமலை நாயகருக்கு மந்த்ரியாக, அவருக்கு வலது கை மாதிரி விளங்கியவர். குணஸம்பத்தும் நிரம்பப் பெற்றவர். இப்படிப்பட்டவரும் ஒரு ஸமயம் தன் ஸ்தானம், யோக்யதை, குலம் முதலியவற்றினாலே உயர்வு மனப்பான்மை அடைந்துவிட்டதாக இருக்கிறது.

தீக்ஷிதரின் காலத்தில் - அதாவது 16-ம் நூற்றாண்டின் பின்பாதி, 17-ம் நூற்றாண்டின் முன் பாதியில் - தஞ்சாவூர்

ஜில்லா பழமார்நேரி க்ராமத்தில் மஹாதேவ சாஸ்த்ரி● என்ற மஹா பண்டிதர் இருந்தார். பாண்டித்யம் குறைவில்லாமலிருந்தும் தீக்ஷிதரைப் போல இவருக்கு எல்லா ஜனங்களிடையேயும் ப்ரக்யாதி இல்லை. பண்டிதருலகுக்கு இவருடைய பெருமை தெரியும்.

பழமார்நேரிக்குப் பக்கத்தில் ஐராவதேச்வரர் கோயில் இருக்கிறது. அங்கே அலங்காரேச்வரி என்று அம்பாள் இருக்கிறாள். அந்த அம்பாளைத்தான் மஹாதேவ சாஸ்த்ரி நல்ல பக்தியோடு வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தார். ப்ரார்த்தனை அப்யாஸத்தில் அவர் நன்றாக ஊறிப் போய் நாளாவட்டத்தில் அவருக்கு அலங்காரேச்வரியின் உத்தரவுகள் கிடைக்க ஆரம்பித்தன.

புத்ர ஸந்ததி இல்லை என்ற குறை அவருக்கு இருந்தது. இதற்காக ப்ரார்த்தித்தபோது மதுரைக்குப் போய் அங்கே பராசக்தியின் பரிபூரண சைதன்ய விலாஸத்தோடு விளங்கும் மீனாக்ஷியம்மனை ஆராதனை செய்யும்படி அவருக்கு உத்தரவாயிற்று.

அப்படியே மதுரைக்குப் போனார். மீனாம்பிகையைப் பார்த்ததும் அவளிடம் ஆழ ஈடுபட்டு ஆராதித்துவர ஆரம்பித்துவிட்டார்.

தீக்ஷிதர் ஏற்கெனவே அவரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்தார். இப்போது அவர் மதுரை வந்திருப்பது தெரிந்தது. அவரை ஸந்திப்பதற்கு ஆசைப்பட்டார். ஆனாலும்...

மஹாபெரியவர்களானாலும் பதவி, ஸ்தானம் என்பவை எவரையும் எப்போதேனுமாவது கொஞ்சம் 'அசக்கி' விடும். ஆனதால் தீக்ஷிதருக்கு, மந்த்ரி பதவியிலிருந்த தாம் தம்முடைய அந்தஸ்துக்குக் குறைவில்லாமலே சாஸ்த்ரிகளைப் பார்க்கணுமென்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. மஹாதேவ சாஸ்த்ரிகளே பேட்டிக்குக் கேட்டு அனுப்புவாரா என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் சாஸ்த்ரிகளுக்கோ, மீனாக்ஷியை

● அருள் உரை 67-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள அரைகுறை ஞானத்துக்கே ஆதரவு என்ற பிரிவில் குறிப்பிடப்பட்டதன் விரிவு.

தர்சனம் பண்ணினதிலிருந்து அவளுடைய ஆராதனையைத் தவிர எந்தச் சிந்தனையுமில்லை. 'அவாளைப் பார்ப்போமா, இவளைப் பார்ப்போமா?' என்ற ஆசை கொஞ்சமும் இல்லை.

எல்லாம் அறிந்த அம்பாளே - அவள் ஸகல வித்யா ஸ்வரூபினியானதால் - இந்த இரண்டு மஹாவித்வத் குழந்தைகளும் ஸந்திப்பதற்கு ஸங்கல்பம் பண்ணினாள். இதனால், வித்வத்தோடு விநயமும் இருந்தாலே ஒருவருக்கு அழகு என்று தீக்ஷிதரும், அவர் மூலமாக லோகமும் தெரிந்துகொள்ளப் பண்ணனுமென்று நினைத்து, ஸம்பவங்களை உருவாக்கினாள்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

பண்பாடு என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரை தொடர்வதுடன் தேவரும் தொழும் தெய்வம் என்கிற தலைப்பின் கீழும் கட்டுரைகள் இடம் பெறுகின்றன.

அமராவதி - ஸ்ரீ பாலசாமுண்டிகாதேவி

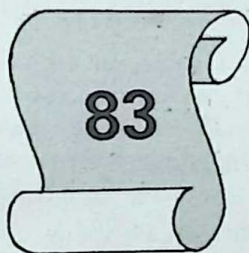
விசுடன்
வெளியீடு

அருள் உரை

ஐகக்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: பிப்ரவரி, 1994.

பின் அட்டை ஒவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்கு மற்றும் ஐந்தாம் பகுதிகளிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

பண்பாடு

நீலகண்டரும்
மஹாதேவரும்

ஒருநாள் வீதியிலே தீஷிதர் மந்த்ரி ஜபர்தஸ்துக்குரிய மரியாதைகளோடு பல்லக்கில் போய்க் கொண்டிருந்தார்.

மஹாதேவ சாஸ்த்ரிகள் பாட்டுக்கு அதே ஸமயத்தில் அம்பாளைத் தர்சனம் பண்ணிவிட்டு, அவளுடைய சரணார விந்தத்தை த்யானம் செய்தபடி அந்த வழியாகத் தம்முடைய ஜாகைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார். பல்லக்கை அவர் கவனிக்கவில்லை.

வீதியிலே அத்தனைபேரும் மந்த்ரியை மரியாதை பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்போது, அசட்டுப் பிச்சு மாதிரி இப்படி ஒரு பிராமணன் அலக்ஷ்யமாகக் குறுக்கே போவதைப் பார்த்தார் தீஷிதர். 'அசட்டுப் பிச்சு மாதிரி இருந்துகொண்டு இத்தனை அஹங்காரம் வேறேயா?' என்று தப்பாக நினைத்துவிட்டார்.

அதனால் அதட்டலாக, தம்முடைய பரிவார ஜனங்களைப் பார்த்து, 'தொங்கல் காதோடு குறுக்கே வரும் இந்தப் பேர்வழி யார்? இவருக்கு 'அர்த்த சந்த்ர' உபசாரம் பண்ணி அனுப்பி வையுங்கள்' என்றார்.

மஹா பண்டித்யமும், ரஸஞானமுமுள்ளவரானதால் கோபத்தில் உத்தரவு போடும்போதும் கூடச் சமத்கார பாஷையில் 'அர்த்த சந்த்ர உபசாரம்' என்று சொன்னார். 'கல்தா' கொடுப்பதுதான் அர்த்த சந்த்ர உபசாரம் என்பது! கல்தா கொடுக்கிறபோது கையை அர்த்தசந்த்ரனைப் போல அரை

வட்டமாக வைத்துக் கொண்டுதானே ஒருத்தர் கழுத்தைப்
பிடித்துத் தள்ளுவது? அதனால் இப்படிப் பெயர்!

ஆயாந்த-மத்வந்-யதி-தீர்க-கர்ணம் புதம் மஹாதேவ
ஸுநாமதேயம் I
விலோக்ய மந்த்ரீ மகி ஸார்வ பெளம: ஸ்ரீநீலகண்ட:
சிபிகாதிருட: II
நிஷ்காஸயைநம் த்வதி-தீர்க-கர்ணம் க்ருத்வார்த-சந்த்ரம்
த்ருதமித்யுவாச I
சாஸ்த்ரீ ததாகர்ண்ய ஜரித்-யுவாச தம் தீக்ஷிதம் ஞான-
லாவட்ய மூடம் II

அத்வநி - வழியில்: அதி தீர்க கர்ணம் - தீர்க்கமான தொங்
கல் காதுடன்; ஆயாந்தம் - வருகிற; புதம் - அறிவாளியான;
மஹாதேவ ஸுநாமதேயம் - மஹாதேவ சாஸ்த்ரி என்ற நல்ல
பெயருள்ளவரை: மகி ஸார்வபௌம: - தீக்ஷிதேந்த்ரமும்;
மந்த்ரீ - மந்த்ரியும்; சிபிகாதிருட: - சிவிகையில் வீற்றிருந்தவரு
மான; ஸ்ரீநீலகண்ட தீக்ஷிதர்; விலோக்ய - பார்த்து; அதி தீர்க
கர்ணம் - தொங்கல் காதுக்காரரான; ஏநம் - இவரை; த்ருதம்
- உடனே; க்ருத்வா அர்த்த சந்த்ரம் - 'அர்த்த சந்த்ர
மரியாதை' செய்து; நிஷ்காஸய - விரட்டுங்கள்.; இத்யுவாச -
என்று சொன்னார்.

ச்லோகத்தின் முதல் மூன்று வரியில் வரும் இந்தக் கதை
யைத்தான் இதுவரை சொன்னேன்.

நாலாம் வரியில் என்ன சொல்லியிருக்கிறதென்றால், இப்ப
டித் தீக்ஷிதர் சொன்னதைக் கேட்டதும் சாஸ்த்ரிகளும் உடனே
பளிச்சென்று பதில் கொடுத்தார். 'மகி ஸார்வ பெளமர்',
'மந்த்ரி' என்று பெயர் பெற்றிருந்த தீக்ஷிதர் லவலேச ஞானத்தி
னாலே ஊதிப்போயிருந்த கற்றறி-மூடர்தான் என்று மஹாதேவ
சாஸ்த்ரி கடச்சுட பதில் சொன்னதாக அந்த வரியில் இருக்
கிறது.

தத் - அதை (தீக்ஷிதர் சொன்னதை); ஆகர்ண்ய - கேட்டு;
சாஸ்த்ரீ - மஹாதேவ சாஸ்த்ரிகள்; ஜ்ஞாந லாவட்ய மூடம் -
லவலேச ஞானத்தாலே வீங்கிப் போன அறியாதராகிய; தம்
தீக்ஷிதம் - அந்தத் தீக்ஷிதரிடம்; ஜரித் யுவாச - ஜடிதியில் பதில்

சொன்னார்.

என்ன பதில்?

‘தெருவோடு தான்பாட்டுக்குத் தேவி சிந்தனையோடு போகிற ஓர் அப்பாவியைக் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளு என்கிறவர் எப்படிப்பட்டவராயிருப்பார்? படாடோபத்தைப் பார்த்தால் பெரிய பதவிக்காரரென்று தெரிகிறது. ‘அர்த்த சந்த்ர உபசாரம்’ என்கிறதிலிருந்து படிப்பும் இருப்பது தெரிகிறது. ஆனால் அது வெறும் படிப்பாயில்லாமல் நிஜமான கல்வியாயிருந்தால் இத்தனை டம்பமும் இறுமாப்பும் இருக்குமா? இந்தப் பாண்டிய தேசத்தில் தற்போது நிஜமான ஸத்வித்வான்கள் இல்லாத குறையினாலேதான் இந்த அரைகுறை ஆசாமி பெரிசாக கோபித்துக்கொண்டு ‘தாட்பூட்’ பண்ண முடிகிறது’ என்று மஹாதேவ சாஸ்த்ரி நினைத்தார். தம்முடைய இந்தக் கருத்தைக் கவிநயத்தோடு சொல்லாமல் சொல்லி, தீக்ஷிதரைத் தலை குனிய வைத்துப் பாடம் பெறும் படிச் செய்ய வேண்டும் என்று நினைத்தார். பளீரென்று ச்லோக ரூபத்திலே பதில் கொடுத்தார்.

‘ஸூர்யன் அஸ்தமித்தாச்சு. இன்னும் சந்த்ரனும் உதிக்க வில்லை. நக்ஷத்ரங்கள் சிலதுதான் ஏதோ கொஞ்சம் முணுக் முணுக்கென்று தெரிகிற ஸமயம். இப்படி ஒரே இருட்டாக இருக்கிறபோது மின்மினிப் பூச்சி படாடோபமாக ஜ்வலித்துக் காட்டுவதில் ஒன்றும் ஆச்சர்யமில்லையே!’ - இவ்வளவுதான் சாஸ்த்ரிகள் சொன்னார்.:

ஸூர்யே ப்ரநஷ்டே சசிநிஹயத்ருஷ்டே தாராஸு மந்த-
த்யுதிஷு ப்ரகாசம் I
மஹாந்தகாரே (அ) திவிராஜிதே ஹி கத்யோதகோப்-
யல்ப-ருசிர்-ந சித்ரம் II

ஸூர்யே ப்ரநஷ்டே - ஸூர்யன் மறைந்து; சசிநி ஹி அத்ருஷ்டே - சந்த்ரன் பார்வைக்கு வராமல்; தாராஸு - நக்ஷத்ரங்கள்; மந்த த்யுதிஷு ப்ரகாசம் - ஒளிமங்கி இருக்கிற; மஹாந்தகாரே - நல்ல கும்மிருட்டின்போது; கத்யோதக; அபி - மின்மினிப் பூச்சிகூட (‘க’ என்றால் ஆகாசம், ‘த்யோதகம்’ என்றால் ஒளியுள்ளது. வானத்தில் ஒளியைப் பரப்பிக்

கொண்டு போவதால் மின்மினிப் பூச்சிக்கு இப்படிப் பெயர்); அல்ப ருசி: - தன்னுடைய ஸ்வல்ப ப்ரகாசத்தாலேயே; விராஜதே - பெரிசாக ஜொலிப்புக் காட்டுகிறது; (இதிலே) ந சித்ரம் - ஆச்சர்யமில்லை.

இப்படி அவர் ஜாடையாகச் சொன்னதே தீக்ஷிதருக்குப் போதுமானதாக இருந்தது. நல்ல மாட்டுக்கு ஒரு குடு என்பார்களல்லவா? அனேக விதத்திலே மேன்மை பெற்றிருந்த தீக்ஷிதர் உடனே அம்பாளை த்யானித்துப் பார்த்ததில் அவருக்கு எல்லாம் தெரிந்துவிட்டது. தாம் எந்த மஹா பண்டிதரைப் பார்க்க ஆசைப்பட்டோமோ, அவரையேதான் 'தொங்கல் காதர்' என்று எடுத்தெறிந்து பேசிவிட்டோம்; அவர் உபாஸிக் கிற அலங்காரேச்வரிதான் அவரை இங்கே தம்முடைய இஷ்டமூர்த்தியாக உள்ள மீனாக்ஷியிடம் அனுப்பியிருக்கிறாள் - என்று தெரிந்துவிட்டது.

பெரியவர்களாகப்பட்டவர்கள் தாங்கள் செய்த தப்பை மனஸ் விட்டு ஒப்புக் கொள்வதிலும் பெரியவர்களாக இருப்பார்கள். உடனே தீக்ஷிதர் பல்லக்கிலிருந்து குதித்து நேரே மஹாதேவ சாஸ்த்ரியிடம் போய், அவருக்கு சாஸ்த்ரோக்தமாக ரொம்பவும் மரியாதைகள் பண்ணி, 'அலங்காரி அனுப்பிவைத்துத்தானே மீனாக்ஷியை தர்சிக்க வந்திருக்கிறீர்கள்?' என்று கேட்டார்.

இவர் இப்படிச் கேட்டதிலேயே சாஸ்த்ரிகளுக்கும் இவருடைய பெருமை தெரிந்தது.

அம்பாளுடைய வித்வித்-குழந்தைகள் இரண்டும் அவள் ஆசைப்படியே ஒற்றுமையாய்ச் சேர்ந்துவிட்டன!

நிசம்ய தத்-துஷ்ட-மநா மகி ச தஸ்மை ஸபர்யாம் விதிவத்
சகார1

பவாந் அலங்கார்யபி-சோதித: ஸந் மீநாம்பிகாம் ஸேவிதும்
ஆஜகாம2

மகிச - தீக்ஷிதரும்; தத் - அதை (சாஸ்த்ரி சுடச்சுடச் சொன்ன பதிலை); நிசம்ய - கேட்டு; து(tu)ஷ்ட மநா: - ஸந்தோஷமுற்ற மனத்தவராக...

நமக்காயிருந்தால், 'மந்த்ரியாயும் வித்வானாயுமுள்ள நம்மை நடுவீதியிலே எவனோ ஒருத்தன் வெறும் மின்மினிப் பகட்டுக்காரன் என்று சொல்வதா?' என்று பற்றிக் கொண்டு வரும். உத்தம குணமுள்ள தீக்ஷிதரின் மனஸோ, இப்படி அவர் தமக்குப் பாடம் புகட்டியதில் ஸந்தோஷமே அடைந்தது. பவபூதியின் ஓலையில் அம்பாள் தேனைச் சுண்டிவிட்டுத் தன்னைத் தோற்கப் பண்ணினதையே காளிதாஸன் 'மேஸௌ பாக்யம்' என்று பாடினாற்போலத்தான்!

(தீக்ஷிதர் சாஸ்த்ரிகளின் சூடான பதிலைக் கேட்டு ஸந்தோஷம் அடைந்தவராக) தஸ்மை - அவருக்கு; ஸபர்யாம் - மரியாதைகளை; விதிவத் - விதிப்படி; சகார - செய்தார். பவாந் - தாங்கள்; அலங்காரி - அபிசோதித; ஸந் - அலங்காரியால் தூண்டப்பட்டவராகி; மீனாம்பிகாம் - மீனாம்பிகையை; ஸேவிதும் - ஸேவிப்பதற்கு; ஆஜகாம - வந்திருக்கிறீர்கள். இல்லையா? (என்று கேட்டார்).

தாம் ராஜாவின் வலது கையாக, அல்லது ராஜாவும்கூட தம்முடைய வார்த்தைப்படி நடக்கிறவனாக, எந்தப் பட்டணத்தில் பெரிய கௌரவம் பெற்றிருந்தாரோ, அங்கேயே நட்ட நடுவீதியில் சற்றுமுன்தான் தம்மால் வெகு அலக்ஷ்யமாகப் பரிஹாஸம் செய்யப்பட்ட ஓர் ஊர்பேர் தெரியாதவரிடம், அவர் தம்மைப் பதிலுக்கு ஒரு போடு போட்டபோது, அடக்கத்தோடு போய் ஸத்காரம் செய்து தீக்ஷிதர் குசலம் விசாரித்திருக்கிறார்!

இப்படியாக, பெரிய அறிஞர்களுக்கும் கவிஞர்களுக்கும் அஹங்காரம் ஏறுவதுகூட முடிவிலே அவர்களை மேலும் உசத்தி, நமக்கும் பாடம் புகட்டுவதாகவே அமைகிறது.

புஷ்ப தந்தர் 'சிவ மஹிம்ந ஸ்தோத்ர'த்திலே ஓர் இடத்தில்,★ 'விகாரோ அபி ச்லாக்ய:' - 'விகாரமானதுங்கூடச்லா கிக்கக் கூடியதாகிறது' என்று சொல்கிறார். விஷத்தைப் பரமேச்வரன் பானம் பண்ணி, அது அவருடைய வெள்ளை வெளேரென்ற சங்குக் கழுத்தில் நீல மணி மாதிரி ப்ரகாசிப்ப

தைப் பார்த்து, 'விகாரமானதுகூட ச்லாகிக்கக் கூடியதாகிறது' என்கிறார். அப்படித்தான் இந்தப் பெரியவர்களுக்கு உண்டான அஹங்காரங்கூட முடிவில் அவர்களுடைய உட்சிறப்பை வெளிப்படுத்தி, மெச்சதலுக்கு உரியதாகிறது. 'விகாரோபி ச்லோக்ய.'

மாருதி மஹிமை

'குரங்கு புத்தி' என்றே சொல்வது வழக்கம். எது ஒன்றிலும் சித்தம் கூண்காலங்கூட நிற்காமல் ஸதாஸர்வதா ஒன்று மாற்றி யொன்றாகப் பாய்ந்துகொண்டே இருப்பதற்குப் பேர் போனது குரங்கு. துளிக்கூட கட்டுப்பாடே இல்லாமலிருப்ப தற்கு உதாரணம் அதுதான். இதனால்தான் மனுஷ்யர்களான நம் சித்தமும் எதிலும் கட்டுப்பட்டு நிற்காமல் சாஞ்சல்ய மயமாக இருக்கிறபோது 'குரங்கு புத்தி' என்கிறோம்.

ஹ்ருதய - கபிம் அத்யந்த சபலம்

என்று ஆசார்யாளே சொல்கிறார்.* 'பரமேச்வரா! ரொம்ப ரொம்பச் சபலமான இந்த என்னுடைய மனக்குரங்கை பக்திக் கயிற்றாலே கட்டி உன் கையிலே பிடித்துக் கொண்டு குரங்காட்டி வித்தை பண்ணிப் பிழைத்துப் போ! வெறுமனே கபாலத்தை வைத்துக்கொண்டு பிச்சை கேட்பதைவிட இப்படி ஒரு வித்தை, கித்தை செய்து காட்டினாயானால், உனக்கும் நல்ல வரும்படி வருகிற பிழைப்புக் கிடைக்கும்; நானும் பிழைத்துப் போவேன்' என்று பரமேச்வரனிடம் அவர் வேடிக்கையாக ப்ரார்த்திக்கும்போது, 'ஹ்ருதய கபி' அதாவது 'மனக்குரங்கு', என்கிற வார்த்தையைப் போட்டிருக்கிறார்.

வெள்ளைக்காரர்களும் 'monkey mind' என்கிறார்கள்.

கட்டுப்பாடேயில்லாமல் ஸதா ஸர்வகாலமும் சரீரத் தாலோ, மனஸாலோ, அல்லது இரண்டினாலுமோ அலையாக அலைந்து கொண்டேயிருப்பதற்குக் குரங்குதான் ரூபகம்.

ஒரு ப்சு இருக்கிறது, யானை இருக்கிறது - இவை மாம்ஸம் சாப்பிடுவதேயில்லை, சாக உணவுதான் தின்கின்றன என்றால் அதிலே ஆச்சர்யப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. 'பசித்தாலும் புல் தின்னாது' என்கிற ஒரு புலி சாக பக்ஷிணியாக மாறினால் அதுதான் ஆச்சர்யம்!

ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமியின் ஆச்சர்யமான பெருமை இதில் தான் இருக்கிறது சாஞ்சல்யத்துக்கே (சஞ்சலத் தன்மைக்கே) பேர்போன கபியாக அவர் இருந்தபோதிலும், அதோடு மஹா பலிஷ்டராக இருந்தபோதிலும், மனஸைக் கொஞ்சங்கூடச் சஞ்சலம், சபலம் என்பதேயில்லாமல் அடக்கி, புலன்களையெல்லாம் அடக்கி, இந்த்ரிய நிக்ரஹம் பண்ணி, சரீரத்தையும் ராமசந்த்ரமூர்த்தியின் தொண்டுக்கே என்று அடக்கி அடிபணிந்து அவர் இருந்ததுதான் அவருடைய மஹிமை.

இதிலே இன்னொரு ஆச்சர்யம், அவர் மனஸை அடக்கினார், பூர்ணமான இந்த்ரியக் கட்டுப்பாட்டோடே இருந்தா ரென்றால், எல்லாக் கார்யத்தையும் விட்டுவிட்டு எங்கேயோ குறையிலே மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்துவிட வில்லை. ஜன ஸமுஹ ஸம்பந்தமில்லாமல், கார்ய ப்ரபஞ்சத்தில் பட்டுக் கொள்ளாமல் எங்கேயோ ஒதுங்கி மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்காருபவர்கள் இந்த்ரியம், சித்தம் ஆகிய வற்றை ஓடாமல் அடக்கிப் போட்டு விடலாம். ஆஞ்ஜநேயர் அப்படி இல்லை. 'அஸாத்ய ஸாதகர்' என்கிற அளவுக்குக் கார்ய ப்ரபஞ்சத்திலே செய்திருக்கிறார். ஸமுத்ரத்தையே தாண்டுவது, ஒரு மலையையே● தூக்கிக் கொண்டு வருவது, ஒரு பெரிய வனத்தை★ அப்படியே நிர்மூலம் பண்ணுவது, ஒரு பெரிய பட்டணத்தையே* தஹனம் பண்ணுவது - என்றிப்படிச் செய்தவர் அவர்.

● மலை - ஸஞ்ஜீ பர்வதம்;

★ வனம் - அசோகவனம்;

* பட்டணம் - லங்காபுரி.

மனஸ் கொஞ்சங்கூடச் சலிக்காதவர்; ஸ்ரீ ராமனின் பாதார விந்தத்தை விட்டு இந்தண்டை, அந்தண்டை துளிக்கூட ஆடாமல் ஓடாமல் மனஸை நிறுத்தியிருந்தவர். ஆனால் உடம்பால் அவரைப்போல ஓடி ஆடித் தொண்டு செய்த இன்னொருத்தர் இல்லை. ராம த்யானத்திலே அசையாத மனஸு; ராம கார்யத்திலே 'இதைவிட வேகமில்லை' என்னும் படியாக ஓடியாடுகிற உடம்பு!

ரொம்ப வேகமாக ஓடுவது எது?

'வாயுவேகம், மனோவேகம்' என்பார்கள்.

காற்றுதான் ஸ்தூலத்திலே பஹுவேகமாகச் செல்வது, ஸுக்ஷ்மத்திலே மனஸின் ஓட்டத்துக்கு மிஞ்சி எதுவுமில்லை.

'காற்று மாதிரி இந்த மனஸு கிடந்து பறக்கிறதே! காற்றைப் பிடித்து வைத்து அடக்க முடியாத மாதிரியே அல்லவா இந்த மனஸையும் கட்டுப்படுத்தி வைக்க முடியவில்லை?' என்று அர்ஜுனன் முறையிடுகிறான்

சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண... வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம்
(கீதை 6-34)

பகவானும் ஆடாமல் அசையாமல் நிறுத்தப்பட்ட யோகியின் மனஸைக் கொஞ்சங்கூடக் காற்றேயில்லாத இடத்தில் 'ஸ்டெடி'யாக ஜ்வலிக்கிற தீபத்தோடு உவமித்துத்தான் சொல்லியிருக்கிறார்:

யதா தீபோ நிவாதஸ்தோ நேங்கதே ஸோபமா...
(கீதை 6-19)

'நிவாதம்' என்றால் 'காற்று இல்லாமல்' என்று அர்த்தம். வாதம் என்றால் காற்று. வாதம், வாயு இரண்டும் ஒன்றுதான். 'வாயுப் பிடிப்பு' என்றும் 'வாத ரேகம்' என்றும் ஒன்றையே தான் சொல்கிறோம்?

ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமி யார்?

சஞ்சலத்துக்கே பேர்போன கபி இனத்தில் பிறந்த அவர்

ஸதாகாலமும் சஞ்சலித்துக் கொண்டேயிருக்கும் வாயுவுக்குப் புத்ரர்! வாயு குமாரர். 'வாதாத்மஜர்' என்றும் சொல்வார்கள். 'வாத' என்றாலும் வாயுதானே? 'ஆத்மஜன்' என்றால் புத்ரன். வாத - ஆத்மஜன் என்றால் வாயு புத்ரன்.

வாதாத்மஜம் வாநர - யூத - முக்யம்
ஸ்ரீராமதாதம் சிரஸா நமாமி

'யூதம்' என்றால் கூட்டம், ஸேனை. வானரப்படையில் முக்யஸ்தர் இவரே. ஆனபடியால் 'வாநர-யூத-முக்யர்'.

இது ச்லோகத்தின் பின் பாதி. முன் பாதி என்ன? அதிலே என்ன சொல்லியிருக்கிறது?

வாயுவேகம், மனோவேகம் என்று இரண்டு சொன்னேனே, அந்த இரண்டு வேகமும் படைத்தவர் இவர் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆனால் மன்ஸ், இந்த்ரியங்கள் ஆகியவற்றின் சலனத்தில் அல்ல. சரீரத்தாலே செய்கிற கார்யத்தில்தான் வாயுவேக, மனோவேகக்காரராக இருக்கிறவர்.

மனோ - ஜவம் மாருத - துல்ய - வேகம்
ஜிதேந்த்ரியம் புத்திமதாம் வரிஷ்டம்

'மனோ - ஜவம்' - மனஸைப் போன்ற வேகம் கொண்டவர். 'ஜவம்' என்றால் வேகம்.

'மாருத - துல்ய - வேகம்' - காற்றுக்கு ஸமமான வேகமுடையவர். 'மாருதம்' என்றாலும் காற்றுதான். 'மந்த் மாருதம்' என்கிறோமல்லவா? மாருதத்தின் புத்ரர் என்பதால்தான் அவருக்கு 'மாருதி' என்று பெயர். 'வீர மாருதி கம்பீர மாருதி' என்று (பஜனையில்) பாடுவார்கள்.

ஓயாமல் சலிக்கிற மனஸைப் போல 'மனோஜவர்': அப்படியே, ஓயாமல் சலித்துக் கொண்டிருக்கிற வாயுவைப் போல 'மாருத - துல்ய - வேகர்'; அவரே வாயுவின் பிள்ளைதான் - 'வாதாத்மஜர்'; சஞ்சல ஸ்வபாவத்துக்கே பேர் போன கபிகுல முக்யஸ்தராக இருப்பவர் வேறே - 'வாநர - யூத - முக்யர்!'

இப்படியெல்லாம் இருக்கிறவருடைய ஆச்சர்யமான

மஹிமை என்ன என்றால், இவரையே ச்லோகம்,

ஜிதேந்த்ரியம் புத்திமதாம் வரிஷ்டம்

என்று ஸ்தோத்ரிக்கும்படியாவும் இருக்கிறார்!

புலன்களை வென்றவர் இவர்: 'ஜிதேந்த்ரியர்' - ஜித இந்த்ரியர்: ஜயிக்கப்பட்ட இந்த்ரியத்தை உடையவர். மனஸ்தான் அத்தனை இந்த்ரிய கார்யத்துக்கும் மூலம். ஆகையால் அதை ஜயிப்பவர்தான் ஜிதேந்த்ரியர். மஹா சஞ்சலம் வாய்ந்த மனஸை ஜயித்த ஜிதேந்த்ரியர் இவர்.

அதனாலேதான் புத்திமான்களுக்கெல்லாம் உச்சியிலுள்ள 'புத்திமதாம் வரிஷ்ட'ராகி யிருக்கிறார். மனஸை நல்லதிலேயே 'ஸ்டெடி'யாக நிறுத்தி வைப்பதுதான் புத்தி. ஆகையினாலே ஜிதேந்த்ரியாக மனோ நிக்ரஹம் செய்துள்ள ஆஞ்ஜநேய ஸ்வாமி 'புத்திமதாம் வரிஷ்ட'ராயிருக்கிறார்.

'புத்திமான்' என்று சொன்னாலே உச்சத்திதான். அதைவிட உச்சத்தி 'புத்திமதாம் வர' என்று சொல்லியிருந்தால். அப்படிச் சொல்லியிருந்தால் 'புத்திமான்களில் சிறந்தவர்' என்று அர்த்தம் கொடுக்கும். அதையும்விட உச்சத்தி, 'புத்தி மதாம் வரீய' என்று சொல்லியிருந்தால். சிறப்புப் பொருந்தியவர்களிலேயே ஒருத்தரை மற்றவரோடு ஒப்பிட்டு, 'கம்பேரடிவ்' - ஆக அவர் மற்றவரைவிட உயர்வு பொருந்தியவராக இருக்கும் போது 'வரீய' என்பார்கள். ஆனால், ஆஞ்ஜநேயரை இப்படிச் சொன்னால்கூடப் போதாது! இதையும்விட உச்சத்தியாக, 'இதற்கு மேலே உச்சத்தியில்லை; இவரோடுகூட 'கம்பேரிஸ'னுக்கும் இடமில்லை; இவர்தான் புத்திக்கு 'ஸூபர்லேடிவ்'; புத்தி மான்கள் அத்தனை பேருக்கும் உச்சத்தில் இவரைத்தான் வைக்கணும்' என்றே (ச்லோகத்தில்) 'புத்திமதாம் வரிஷ்ட' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'வரிஷ்ட'தான் சிறப்பின் உச்சஸ்தானம். அதற்கு மேலேயும் இல்லை, ஸமதையும் இல்லை, அதற்கு அடுத்தபடியாக 'கம்பேர்' பண்ணக்கூட இன்னொன்று இல்லை.

ஞானிகளில்கூட இப்படி ப்ரஹ்மவித், ப்ரஹ்மவித்வரன், ப்ரஹ்மவித்வரீயன், ப்ரஹ்மவித்வரிஷ்டன் என்று உயர்த்திக்

கொண்டே போவதுண்டு. மாருதி புத்திமதாம் வரிஷ்டர்.

ஆனால் இந்த இந்திரிய ஜயம், புத்திச் சிறப்பு எல்லாவற்றையும்விடப் பெரிய அவருடைய பெருமை என்ன என்றால் அவர் ராமதாஸனாக இருந்து, 'பகவானுக்கு இவரைப் போலப் பணி புரிந்தவரில்லை' என்று அக்ர ஸ்தானம் (முதலிடம்) பெற்றிருக்கிறாரே, அதுதான். புத்திமான்களைப் போலவே பக்திமான்களுக்கும் வரிஷ்டராயிருக்கிறாரே, அதுதான். தேஹ சக்தியோடு, புத்தி நுட்பத்தையும் ரொம்பவும் காட்டிச் செய்ய வேண்டிய பணி தூது போவது. அந்தத் தூதுப் பணியை ரொம்பவும் சிறப்பாகச் செய்து, ஸாக்ஷாத் ஸீதா - ராமர்களுக்கே துக்கத்தைப் போக்கிப் பெரிய நம்பிக்கையையும் உத்ஸாஹத்தையும் ஊட்டினாரே, அதற்காகத்தான் முக்யமாக அவரைத் தலைவணங்கிப் பணிய வேண்டும். 'ஸ்ரீ ராமதூதம் சிரஸா நமாமி' என்று பாதத்தில் விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ண வேண்டும்.

மநோஜயம் மாருத - துல்ய - வேகம்
ஜிதேந்திரியம் புத்திமதாம் வரிஷ்டம் I
வாதாத்மஜம் வானர - யூத - முக்யம்
ஸ்ரீராமதூதம் சிரஸா நமாமி II

தேவரும் தொழும் தெய்வம்

காரிய நிறைவு
கரிமுகனாலேயே

புது வருஷம் பிறக்கும்போது பஞ்சாங்கம் படிப்பது வழக்கம். அப்போது முதலில் ஒரு ச்லோகம் சொல்லப்படுகிறது:

வாகீசாத்யாஸ் - ஸுமநஸஸ் - ஸர்வார்த்தாநாம் உப்க்ரமே I
யம் நத்வா க்ருதக்ருத்யாஸ்யு: தம் நமாமி கஜாநநம் II

‘கஜானன்’ என்று முடித்ததால், ச்லோகம் பிள்ளையாரைப் பற்றியது என்று எல்லாருக்கும் புரிந்திருக்கும். அவரைப் பற்றி இங்கே என்ன சொல்லியிருக்கிறது? ‘ப்ரம்மாதி தேவர்களும் கூட எந்தக் கார்யத்தின் ஆரம்பத்திலும் எவரை நமஸ்கரித்தே எடுத்த கார்யத்தை முடித்தவர்களாகிறார்களோ அந்த கஜானனரை - யானை முகரை - நானும் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன்’ என்று சொல்லியிருக்கிறது.

‘அல்ப சக்தர்களாக உள்ள மனுஷ்யர்கள்தான் என்றில்லை, நிரம்ப சக்தி படைத்த தேவர்கள்கூடப் பிள்ளையாரை வணங்குகிறார்கள். எப்போதாவது, முக்யமான ஸமயங்களில், பிள்ளையார் சதுர்த்தி மாதிரியான தினங்களில்தான் வணங்குகிறார்கள் என்றில்லை. எப்போது பார்த்தாலும், எந்தக் காரியத்தை ஆரம்பித்தாலும் வணங்குகிறார்கள்’ என்று ச்லோகம்

தெரிவிக்கிறது.

அது மட்டுமில்லை. வணங்கியதன் பயனைப் பூர்ணமாகப் பெற்றுவிடுகிறார்களென்றும் தெரிவித்துவிடுகிறது. அவர்கள் நமஸ்காரம் பண்ணினார்கள், இவர் அதை வெறுமனே வாங்கிக்கொண்டார் என்று முடிந்துபோகவில்லை. அவர்கள் எந்தக் கார்யத்தின் ஆரம்பத்தில் அவரை நமஸ்காரம் பண்ணினார்களோ அந்தக் கார்யத்தைப் பலிதமாக்கி, நிறைவேற்றிக் கொடுத்துவிடுகிறார். அவர்களை எடுத்த கார்யத்தை வெற்றிகரமாக முடித்தவர்களாக, அதாவது ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி 'க்ருத க்ருத்யர்'களாக, ஆக்கிவிடுகிறார்.

தேவர்கள்கூடப் பிள்ளையாரை நமஸ்கரிக்கிறார்கள் என்பதற்கு ச்லோகத்தில் 'வாகீசாத்யா: ஸுமநஸ:' என்று சொல்லியிருக்கிறது. 'வாகீசன் முதலான தேவர்கள்' என்று அர்த்தம்.

'ஸுமநஸ்' என்றால் தேவர்.

'ஸுமநஸ்' 'என்றால் நேர் அர்த்தம் 'நல்ல மனம்'. நல்ல மன விசேஷம்தான் தேவ சக்தி. துஷ்ட மனஸ்தான் அஸுர சக்தி. புஷ்பத்துக்கும் ஸுமநஸ் என்று பேர் உண்டு. ஒரு செடி அல்லது கொடியின் நல்ல மனம் மாதிரி இருப்பது அதன் புஷ்பம். நல்ல மனஸுக்கு அடையாளம் என்ன? அதில் அன்பு ஊறிக்கொண்டிருப்பதுதான். இம்மாதிரி ஒரு செடியிலோ கொடியிலோ மாதூர்யத்தின் ஸாரமான தேன் ஊறிக் கொண்டிருப்பது அதன் புஷ்பத்தில்தானே? அதன் பழத்தை விடவும் தித்திப்பு தேன்தான். கசப்பாகக் கசக்கும் காய், பழம் கொண்ட தாவரவகைகள் எத்தனையோ உண்டு. ஆனால் அவற்றிலும் புஷ்பத்திலே ஊறுகிற தேன் கசப்பாக இருப்பதாக எங்குமே கிடையாது. ஒரு செடி அல்லது கொடியில் பார்க்கவும் ரொம்ப அழகானது, ஸபர்சத்துக்கும் ரொம்ப மென்மையானது, வாஸனையும் அதிகம் கொண்டது, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அதனுடைய பரம மாதூர்ய ஸாரத்தைத் தருவது அதன் புஷ்பந்தான். இப்படிச் சொன்னதால் ஐம்புலன்களில் கண், சர்மம், மூக்கு, நாக்கு ஆகிய நான்குக்கும் ஒரு புஷ்பம் இன்பம் ஊட்டுவதாகத் தெரிகிறது. கண்ணுக்கு ரொம்பவும் அழகான ரூபம் பூவுக்கு இருக்கிறது. சர்மத்துக்கு ஸுகமாக அதன் மார்த்தவம் (ம்ருதுத்தன்மை). மூக்குக்கு நல்ல ஸுகந்தம்.

நாக்குக்கு ருசியான தேன். பாக்கி இருப்பது காது. அந்தக் காதுக்கு இன்பமான வண்டுகளின் ரீங்காரத்தையும் ஒரு புஷ்பம் தன் தேனைக்கொண்டு வரவழைத்துவிடுகிறது!

ஸுமநஸ் என்றால் அழகானது என்றும் அர்த்தம்.

இப்படி நல்ல மனம், அழகு, தேவர்கள், புஷ்பம் ஆகிய நாலுக்கும் 'ஸுமனஸ்' என்று பெயரிருப்பதை வைத்துச் சிலேடை செய்து பல ச்லோகங்கள் உண்டு. (ஸ்ரீ அனந்தராம) தீஷிதர் பிராபல்யப் படுத்திவரும் மஹிஷாஸுர மர்த்தினி ஸ்தோத்ரத்தில்கூட இப்படி 'ஸுமநஸ் - ஸுமநஸ்' என்று மூன்று நாலு தரம் அடுக்கிக் கொண்டு போயிருக்கிறது. 'நல்ல மனம் கொண்ட தேவர்கள் அர்ச்சனை பண்ணுகிற அழகான புஷ்பங்களின் நிரம்பவும் மனோஹரமான காந்தியுடன் கூடியவளே!' என்று ஸ்தோத்ரிக்கும்போது, 'நல்ல மனம்', 'தேவர்கள்', 'அழகு', 'புஷ்பம்', 'நிரம்பவும் மனோஹரமான' என்கிற ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு 'ஸுமந'வைப் போட்டு அழகாக ச்லோகம் அமைந்திருக்கிறது.

தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்படுபவர் பிள்ளையார் என்று சொல்லும்போதே நல்ல மனம்கொண்ட எவரானாலும் அவரைப் பூஜை பண்ணித்தான் பண்ணிவிடுகிறார்கள் என்றும் தெரிவித்துவிடுகிற மாதிரி 'வாகீசாத்யா: ஸுமநஸ:' என்று, தேவர்களைக் குறிப்பாக இந்த ஸுமனஸ் என்ற பெயரால் சொல்லியிருக்கிறது.

நல்ல மனமுள்ளவரெல்லாம் ஒருத்தரைப் பூஜை பண்ணுகிறார்களென்றால், அப்படிப் பூஜிக்கப்படுபவரும் ரொம்ப நல்ல மனஸ் படைத்தவராகத்தான் இருக்க வேண்டும்?

பிள்ளையாருடைய மனஸ் எத்தனை நல்லது என்பதற்கு ஒன்று சொல்லிவிட்டால் போதும். ஒருத்தரின் கிட்டேயே கோபம் நெருங்க முடியாது: மஹா கோபிஷ்டர்கூட அவருக்கு முன்னால் தானாகவே சாந்தமாகிவிடுவாரென்றால் அப்படிப் பட்டவர் வெகு நல்ல மனம், உயர்ந்த அன்புள்ளம் படைத்தவராகத்தானே இருக்க வேண்டும்? இப்படி ஒரு உதாஹரணம் பிள்ளையார் விஷயமாக இருக்கிறது. நம் எல்லோரிடமும், ஈ

எறும்பிலிருந்து ஆரம்பித்து அத்தனை ஜீவராசிகளிடமும் பரம கிருபையோடு இருக்கக்கூடிய ஒருவர் யார்? ஸாக்ஷாத் அம்பாள் தான். இத்தனை ஜீவராசிகளுக்கும் தாயாக இருக்கப்பட்ட அகிலாண்ட ஜனனி அவள்தானே? அப்படிப்பட்ட அந்த அகிலாண்டேசுவரியே ஒரு ஸமயம் உக்ர ரூபம் கொண்டிருந்தாள். ஜம்புகேசுவரத்தில் (திருவனைக்காவில்) இருக்கப்பட்ட அகிலாண்டேசுவரி கலிகாலத்தில் ஜனங்கள் போகிற போக்கைப் பார்த்து இப்படி உக்ரக் கோலமாக ஆகிவிட்டாள். ஸகல சக்தியும் அவள்தானாகையால் அன்பில் பரம ஸௌம்யமான லலிதாம்பாளாக இருக்கப்பட்ட அவளே கோபம் வந்தால் அதன் உச்சியில் காளியாயிருப்பாள். இப்போது அப்படித்தான் ஆகியிருந்தாள்.

கலியைக் கட்டுப்படுத்தி வைப்பதற்காக அவதாரம் செய்திருந்த நம்முடைய ஆசார்யாள் அங்கே வந்தார். பரமேசுவராவதாரமானதால் அவரால் உக்ரகோலத்திலிருக்கிற அம்பாளிடமும் போக முடியும். ஆனாலும் அவர் இந்த ஸந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு பிள்ளையாரின் அன்பு மனப் பெருமையை உலகத்துக்குத் தெரிவிக்க நினைத்தார். அதனால் அம்பாளுக்கு நேர் எதிரே, கோயில் முடிந்து மதில் வந்துவிடுகிற அவ்வளவு தூரத்திலே, பெரிசாக ஒரு பிள்ளையாரைப் ப்ரதிஷ்டை பண்ணிவிட்டார்!

அவ்வளவுதான்! செல்லப்பிள்ளை எதிரே இருக்கிறான் என்றதும் அம்பாளுடைய அத்தனை உக்ரமும் போன இடம் தெரியாமல் போய்விட்டது! அனேக விநாயக மூர்த்தங்களில் ஒன்றுக்கு 'செல்லப் பிள்ளையார்' என்றே பெயர்! அப்படிப்பட்ட பிள்ளையின் அன்பு மன விசேஷத்தால் அம்பாளுக்கும் கோபம் போய் வாத்ஸல்யம் பிறந்தது!

அப்போது அம்பாளை விட்டுப் போயிருந்த கோபம் மறுபடியும் ஒருபோதும் அவளிடம் திரும்பிவிடக் கூடா தென்று ஆசார்யாள் நினைத்தார். அதனால் அந்த உக்ர கலைகளை அப்படியே யந்த்ராகாரமான இரண்டு தாடங்கங்களில் ஆகர்ஷித்து சமனம் செய்தார் (அடக்கினார்). அந்தத் தாடங்கங்களை அம்பாளின் காதுகளிலேயே அணிவித்தார்.

தாடங்கம் ஸௌமங்கல்யத்துக்கு (ஸுமங்கலித்தன்மைக்கு)ச் சின்னம். அமிருதத்தைச் சாப்பிட்டவர்களாயிருந்தபோதிலும் மற்ற தேவர்களெல்லாம் அழிவடைகிற மஹாப்ரளயத்திலுங்கூட, அவர்கள் அமிருதம் சாப்பிட்டபோது தான் ஒருத்தன் மட்டும் காலகூட விஷத்தைச் சாப்பிட்டானே, அந்தப் பரமேச்வரன் மட்டும் எப்படி அழியாமலிருக்கிறான் என்று ஆசார்யாள் 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் ஒரு கேள்வி எழுப்பியிருக்கிறார்.* உடனே அதற்கு ரத்னச் சுருக்கமாகப் பதிலும் சொல்லிவிடுகிறார் 'தவ ஜநநி தாடங்க மஹிமா: அம்மா! இது உன் தாடங்கத்தின் மகிமைதான்' என்கிறார்.

இப்படி அவளுடைய பாதிவ்ரத்ய (கற்பு நெறி)ப் பெருமைக்குரிய தாடங்கத்தில் உக்ரகலையை ஆகர்ஷித்ததோடு, அதற்கு முந்தியே அவளுடைய வாத்ஸல்யப் பெருமையைக் காட்டுவதாக ப்ரிய வத்ஸனான பிள்ளையாரை அவளுக்கு முன்னால் ப்ரதிஷ்டை பண்ணிவிட்டார்.

ஜம்புகேச்வரம், திரு ஆனைக்கா என்ற இரண்டு பேர்களிலுமே பிள்ளையார் ஸம்பந்தமிருக்கிறது. ஜம்பு என்பது நாவல் மரம். அந்த கேஷத்ரத்தில் வெண்ணாவல் மரம்தான் ஸ்தலவ்ருக்சும். பிள்ளையாருக்கு ரொம்பப் பிடித்தது நாவல் பழம். 'கபித்த ஜம்பூபல ஸார பக்ஷிதம்' என்று ஸ்தோத்ரம் சொல்கிறோம். பிள்ளையாரின் பரம பக்தையான ஓளவையாருக்கு ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி போட்ட சுட்ட பழமும் நாவல்தான்.

'திரு ஆனைக்கா' என்கிறபோதும் அதிலே 'ஆனை' வந்து உட்கார்ந்துகொண்டு கஜானன மூர்த்தியை ஞாபகப்படுத்துகிறது.

ஈச்வரனே ஆசார்ய ரூபத்தில் அவதாரம் செய்தபோது ஈச்வரிக்கு, அகிலாண்ட ஈச்வரிக்கு முன்னால் சிவ-சக்தி தம்பதியரின் ப்ரிய ஸுதனான பிள்ளையாரை ப்ரதிஷ்டை செய்தது விசேஷம்.

கருணாமூர்த்தியாக இருக்கப்பட்ட பராசக்திக்குமேகூடக் கோபம் ஏற்பட்டாலும், அது போய் அவள் குளிர்ந்த மனஸோடு லோகத்துக்கு அனுக்ரஹம் பண்ணும்படியாக

மாற்றிவிடும் சக்தி பிள்ளையாருக்கு இருக்கிறது. 'சக்தி' என்றால் அவர் ஏதோ பெரிசாக மந்த்ரம் போட்டோ, அல்லது வேறே ஏதாவது பண்ணியோ அந்தப் பராசக்தியை மாற்ற வேண்டுமென்றில்லை. இவர் அவள் கண்ணிலே பட்டு விட்டால் அதுவே போதும். அன்பே வடிவமான விநாயக ரூபத்தைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் அம்பாளின் கண் வாத்ஸல்ய வர்ஷம் பொழியத் தொடங்கிவிடும்.

அத்தனை நல்ல மனஸ் அவருக்கு! ஸுமனஸாகிய அவரை வாசீசாதி ஸுமனஸர்கள் நமஸ்கரித்தே ஸகல கார்ய ஸித்தி பெறுகிறார்கள்.

வாசீசர் என்பது யார்? திருநாவுக்கரசு ஸ்வாமிகளுக்கு அப்படிப் பேர் என்பது தெரிந்திருக்கலாம். மருள்நீக்கியார் என்பதே அவருக்கு இயற்பெயர். பிற்பாடு அவர் சமண மதத்தில் சேர்ந்து அதிலே ஒரு முக்ய புருஷரானபோது தர்மஸேனார் என்று பெயர் வைத்துக் கொண்டார். அதற்கும் பிற்பாடு அவர் மறுபடியும் நம்முடைய மதத்துக்கே திரும்பித் திருவதிகையில் தம்முடைய முதலாவது தேவாரத் திருப்பதிகம் பாடியவுடன் பரமேச்வரனின் வாக்கே அசரீரியாக எழுந்து அவருக்கு 'நாவுக்கரசு' என்ற பெயரைச் சூட்டியது. 'நாவுக்கு அரசு' என்பதற்கு ஸம்ஸ்கிருதம் 'வாசீசர்'. வாக்-சொல், ஈசர் - அரசர். நாவுக்கு அரசர் என்பது சொல்லுக்கு அரசர் என்பதால் தானே? இதற்கும் அப்புறம் திருஞானஸம்பந்தர் அவரை 'அப்பரே!' என்று அழைத்ததால் அப்பர் என்றும் அவருக்கு ஒரு பெயர் ஏற்பட்டுவிட்டது.

ஆனால் இங்கே (பிள்ளையார் ச்லோகத்தில்) சொல்லும் வாசீசர் என்பது அப்பர் ஸ்வாமிகளல்ல. வாசீசர் முதலான தேவர்களைப் பற்றியல்லவா இங்கே சொல்லியிருக்கிறது. தேவஜாதியில் வாசீசர் என்பது யார்?

இரண்டு தேவர்களுக்கு அந்தப் பெயருண்டு. ஒருவர் ப்ருஹஸ்பதி. மற்றவர் ப்ரம்மா.

'ப்ருஹஸ்பதியோ?' என்று கேட்கிற அளவுக்கு விசேஷமான புத்தி ப்ரகாசம் பெற்ற தேவகுரு, வியாழன் என்று சொல்கிறோமே, அவர் ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் மஹா கெட்டிக்

காரரானதால் வாசீசர் எனப்படுபவர். பேச்சில் வல்ல வாசீசர் அவர். வாசீசர் என்றே அர்த்தம் கொடுப்பதான 'கீஷ்பதி' என்ற பெயரும் அவருக்கு உண்டு. ப்ருஹஸ்பதியை ப்ரஹ்மணஸ்பதி என்றும் வேதம் சொல்லும். அறிவும் வித்வத்தும் உருவமான அவருக்குப் பிள்ளையார் ஸம்பந்தம் விசேஷமாக உண்டு. 'வேதகால ப்ரஹ்மணஸ்பதிதான் புராணகால விக்நேச்வரர்' என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் சொல்வார்கள். விநாயக மூர்த்தியின் ஆவாஹனத்தில் பிரஸித்தமாக வழங்கும் வேத ரிக்கே ப்ரஹ்மணஸ்பதிக்கானதுதான்.

தேவர்கள் விதிப்படி குருமுகமாகப் பிள்ளையார் வணக்கம் செய்கிறார்களென்று காட்டுவதற்காக 'வாசீசாத்யா: ஸுமநஸ:' என்று சொல்லியிருக்கிறதென்று உள்ளர்த்தம் செய்துகொள்ளலாம். தேவகுருவே பிள்ளையாருக்கு நமஸ்காரம் பண்ணிச் சீடர்களான தேவர்களுக்கெல்லாம் வழிகாட்டுகிறார் என்று தொனிக்கிறது.

வாக்தேவியான ஸரஸ்வதியின் பதியான ப்ரஹ்மாவுக்கும் வாசீசர் என்ற பெயருண்டு. 'வாக்' என்றாலே ஸரஸ்வதி. ஸரஸ்வதி காந்தர் வாசீசர்.

பொதுவாக 'ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள்' என்று சொல்வதே வழக்கமாதலால் இங்கே 'வாசீசாதி ஸுமனஸர்கள்' என்று வருவதைக் கொண்டு, வாசீசர் என்பது ப்ரம்மாவைக் குறிக்கும் என்றே வைத்துக் கொள்ளலாம். ப்ரம்மாவுக்கு உள்ள பல பெயர்களில் 'வாசீச' என்பதைச் சொல்லியிருப்பதால் பிள்ளையார் அறிவுக்கும் வித்வத்துக்கும் தெய்வம் என்று உணர்த்தப்படுகிறது. வாக்தேவியான ஸரஸ்வதியின் பதி அவர் என்றால், அவள்தானே அறிவுக்கும் வித்யைக்கும் அதிதேவதையாயிருப்பவள்?

ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா. ஸ்ருஷ்டி என்றவுடன் காலம் என்ற தத்வத்தைத்தான் முதலில் நினைக்கிறோம். காலத்தை அளப்பதற்குத்தான் வருஷம் என்ற அளவுகோலை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகையால் வருஷப்பிறப்பில் பஞ்சாங்கப் படனம் பண்ணும்போது ப்ரம்மாவை முதலில் சொல்லி, அப்பேர்ப்பட்ட ப்ரம்மா முதலான தேவர்கள் நமஸ்காரம்

பண்ணும் விக்நேச்வரருக்கு வந்தனம் செலுத்துவது பொருத்தமாக இருக்கிறது.

ப்ரம்மாவை வாசீசர் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருப்பதால் வாக்கு ஸம்பந்தமாக, அதாவது வாக்கு குறிப்பிடும் அறிவு, வித்வத், வித்யை, இலக்கியம் முதலானவற்றில் மேற்கொள்ளும் எல்லா முயற்சியையும் நிர்விக்னமாக நிறைவேற்றித் தர விக்நேச்வர பூஜை அவசியம் என்று தெரிகிறது. தொன்றுதொட்டு இந்த நம்பிக்கைப்படிதான் ஒரு சுவடி எழுதத் தொடங்கும்போது, அது எந்த விஷயம் பற்றிய சுவடியாயிருந்தாலும் ஸரி, ஆரம்பத்தில் 'ஸ்ரீ கணாதிபதயே நம:' என்று போடும் வழக்கம் அனுஸரிக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது.*

கால தத்வத்தை ஸ்ருஷ்டிகர்த்தர் என்ற முறையில் ப்ரம்மா ஞாபகப்படுத்துவதால் அவரால் வழிபடப்பெறும் பிள்ளையாரை வருஷம் தொடங்கும்போது நமஸ்காரம் பண்ண வேண்டுமென்பது போலவே, அவர் (ப்ரம்மா) வாசீசர் என்ற ஸரஸ்வதிகாந்தனாயிருப்பதால், அவர் வழிபடும் பிள்ளையாரை எந்தப் புஸ்தகத் தொடக்கத்திலும் நமஸ்கரிக்க வேண்டுமென்றாகிறது!

இதனால்தான் இந்த ('வாசீசாத்யா: ஸுமநஸ:' என்ற) ச்லோகத்தையே ஆதிகாவ்யமான ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணத்தைப் பாராயணம் பண்ணும்போதும் மங்கள ச்லோகமாக முதலில் சொல்கிறோம். அதற்கப்புறம்தான் ஸரஸ்வதியைக் குறித்ததான 'தோர்பிர்யுக்தா' ச்லோகம் சொல்வது.

இதிஹாஸ காவ்யம் ஒன்று என்றால் அதன் ஆரம்பத்தில் வாக்கேவியாயும் வித்யாதிதேவதையாகவும் இருக்கப்பட்டவளை ஸ்தோத்ரிப்பதே பொருத்தம். அதுவே போதும் என்று தோன்றலாம். ஆனால் அவளுக்கும் முந்திப் பிள்ளையாரை ஸ்தோத்ரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஏன் இப்படி?

அவளை நாம் ஸ்தோத்ரிப்பதற்கே ஏதாவது விக்னம்

* அருள் உரை 39-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள எழுத்துப் பணியில் விநாயகர் தொடர்பு என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

ஏற்பட்டுவிட்டால் என்ன பண்ணுவது? அதனால் முதலில் விக்னங்களைப் போக்கடிக்கும் விக்நேச்வரரை ஸ்தோத்ரிக்க வேண்டியதாகிறது!

இதைவிடவும் முக்யமான இன்னொரு காரணமும் உண்டு. நாம் ஸ்தோத்ரிக்க முடியாமல் நமக்குத்தான் விக்னம் ஏற்படுமென்றில்லை. நாம் ஸ்தோத்ரிக்கும் தேவதை நமக்கு அனுக்ரஹம் பண்ணமுடியாமல் அந்தத் தேவதைக்கும் ஏதாவது விக்னம் ஏற்படலாம். புராணங்களைப் பார்த்தால் தெரியும். ஸாஷாத் பார்வதி பரமேச்வரர்கள், மஹாவிஷ்ணு, அவருடைய அவதாரங்கள், ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி முதலானவர்களுக்குக்கூடச் சில ஸந்தர்ப்பங்களில் எடுத்த கார்யத்தை முடிக்க முடியாமல் விக்னங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அப்போது அந்தத் தெய்வங்களும் விக்நேச்வரருடைய ஸஹாயத்தைக் கோரிப்பெற்று, அவருடைய அருளாலேயே விக்னத்திலிருந்து நிவாரணம் பெற்றிருக்கிறார்கள்.* ப்ரம்மாதி தேவர்களும் இவரை நமஸ்கரித்தே க்ருத க்ருத்யர்களாவார்களென்றுதானே (ஆரம்பத்தில் சொன்ன) ச்லோகத்திலும் பார்த்தோம்? அதனாலேயே இவருடைய துணை அவர்களுக்கு இல்லாவிட்டால் அவர்களுடைய கார்யங்களும் நிறைவேறாமல் விக்னம் ஏற்படுமென்று தெரிகிறதல்லவா? ஆகையினால்தான் ஒரு காவ்ய ஸ்ருஷ்டியாயிருந்து. அதன் ஆரம்பத்தில் ஸரஸ்வதியை ஸ்துதிப்பதானாலும், இதே மாதிரி, தனலாபத்துக்காக லக்ஷ்மியை ஸ்துதிப்பதானாலும், நோய் நொடி தீருவதற்காக ஸூர்ய நாராயணனை ஸ்துதிப்பதானாலும், இப்படியே எந்த லக்ஷ்யத்தை முன்னிட்டு எந்த ஸ்வாமியை ஸ்துதிப்பதானாலும், அந்த ஸ்வாமியின் கார்யத்துக்கும் விக்னம் ஏற்படாமல் ரக்ஷிக்கும் பிள்ளையாரைத்தான் முதலில் ஸ்துதிக்க வேண்டுமென்று ஏற்பட்டிருக்கிறது!

ருத்ராபிஷேகமாக இருக்கட்டும், சண்டி ஹோமமாக இருக்கட்டும், வேங்கடரமண ஸ்வாமி ஸமாராதனையாக இருக்கட்டும், எந்தச் சடங்காகத்தான் இருக்கட்டும், பிள்ளையாருக்கு 'சுக்லாம்பரதரம்' குட்டிக்கொள்ளாமல் எதுவும் தொடங்கு

* அருள் உரை 60-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள மரியாதைக்ஞரிய குழந்தை உரையிலிருந்து ராமபிரானும் விநாயகரும் வரையிலான உரைகளைப் பார்க்கவும்.

வதில்லை! பிரம்மாதி தேவதைகளில் யாரானாலும் தங்கள் காரிய நிறைவேற்றத்துக்காக அவர்களும் இவரை நமஸ்கரித்தாக வேண்டியிருக்கிறது என்பதாலேயே அவர்களிடம் நாம் ஒரு கார்யத்தை எதிர்பார்த்துப் போய் வழிபாடு நடத்தும் போது, அவர்களுக்கும் முந்தி இவரை வழிபடவேண்டுமென்று விதி ஏற்பட்டுவிடுகிறது.

கொஞ்சம் வேடிக்கை கலந்த மாதிரி இந்த விஷயத்தைப் பற்றி ஒரு பெரியவர் ச்லோகம் பண்ணியிருக்கிறார். 'பெரியவர்' என்றேன். அவரைப் 'பெரியவா(ள்)' என்றே தான், பெயரைச் சொல்லாமல், மரியாதையாகக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். என் மாதிரி ஒரு மடாதிபதியாக இருப்பவரைப் 'பெரியவா' என்பதில் விசேஷமில்லை. ஸ்வயமான யோக்யதா இல்லாவிட்டாலுங்கூட, ஸ்தானத்தினாலேயே எங்களுக்குப் 'பெரியவா' பட்டம் கிடைத்துவிடும். நான் சொல்கிற பெரியவர் மடாதிபதி இல்லை. அதற்கடுத்தபடியாக லோக கௌரவத்தைத் தன்னுடைய ஆச்ரமத்தினாலேயே ஸம் பாதித்துவிடுகிற (மடாதிபதியாக இல்லாத) ஸன்னியாஸிகூட இல்லை. க்ருஹஸ்தராகவே வாழ்க்கை நடத்தியவர். ஆனால் 'குலபதி' என்று புகழக்கூடிய அளவுக்கு ஏராளமான சிஷ்யர்களுக்கு குருகுலம் நடத்திப் பல மஹாவித்வான்களை உருவாக்கிய மஹா மஹோபாத்யாயராக இருந்தவர். ஸன்னியாஸிகளுங்கூட வந்து பாடம் கேட்டுக்கொண்டு போகும்படியான அப்பேர்ப்பட்ட பாண்டித்யத்தோடு கூடியிருந்தவர். மஹாப் பண்டிதர் என்பது மட்டும் அவர் பெருமையல்ல. உசந்த குணவானாகவும் இருந்தார். சிவபக்தியில் சிறந்தவர். பரம ஆசார அனுஷ்டானத்தோடுகூட ரொம்பவும் சீலராக வாழ்ந்த பெருமையும் அவருக்கு உண்டு. ஞானம், சீலம் இரண்டிலும் பெரியவராக இருந்த அவரைத்தான் 'பெரியவாள்' என்றே லோகம் சொல்லிற்று. அடையாளம் தெரிவதற்காக, அவர் வாழ்ந்துவந்த ஊரின் பெயரைச் சேர்த்து 'மன்னார்குடிப் பெரியவாள்' என்று சொல்வார்கள். உயர்ந்த அறிவு, சிறந்த ஒழுக்கம் இரண்டும் கூடிய அவர் 19-ம் நூற்றாண்டு ஆரம்பத்திலிருந்து இருபதாம் நூற்றாண்டு ஆரம்பம் வரை ஸுமார் தொண்ணூறு வயசு ஜீவ்யவந்தராக இருந்து 'ஞான-சீல-வயோ வ்ருத்தர்' என்கிற புகழ்ச் சொல்லுக்கு முற்றிலும் உரியவராக இருந்தார். மஹானாகிய

அப்பைய தீக்ஷிதரின் வம்சத்தில் வந்த அவருடைய சர்மன் ★ த்யாகராஜர் என்பது. அவர் யாகங்கள் செய்ததால் 'த்யாகராஜ மகி' என்று தம்முடைய நூல்களில் தம்மைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். 'மகம்' என்றால் யாகம். சின்ன வயஸில் அவரை வீட்டிலே பெரியவர்கள் கூப்பிட்ட பேர் ராஜு. அதனால் ராஜு சாஸ்திரிகள் என்றும் சொல்வதுண்டு. ஆனால் பேச்சு வழக்கில் 'மன்னார்குடிப் பெரியவா'தான். ஊர் உலகமெல்லாம் பெரியவா என்று அழைத்தாலும் ரொம்பவும் அடக்கத்தோடு எளிமையாக இருந்தவரவர். அவருடைய குருமார்களில் கோபாலாசாரியாரின் புத்திரர் மன்னார்குடிப் பெரியவாளிடம் படித்த மாணவர்களில் ஒருவரானார். இவர் பெரியவாளைவிட வயஸில் சிறியவர். அதோடு சிஷ்யர். அப்படியிருந்தும், குரு புத்ரனுக்கு மரியாதை காட்ட வேண்டும் என்ற வழக்கை அனுஸரித்து இவர் வகுப்புக்கு வரும்போது இவருக்கு குருவான மன்னார்குடிப் பெரியவாளே எழுந்திருந்து நிற்பாராம்! பக்தி ச்ரத்தை, ஆசாரம், ஸத்குணங்கள், அபாரமான வித்வத் இத்தனையும் பெற்று, ஸன்னியாஸிகளுக்கும் பாடம் சொன்னவரானாலும் அவர் கடைசி மட்டும் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. 'நமக்கு ஏது அவ்வளவு யோக்யதை?' என்றே சொல்வாராம். அத்தனை அடக்க ஸம்பத்து!

அவருக்கு மஹாமஹோபாத்யாயப் பட்டம் சூட்டியதிலேயே இப்படி (அவரது அடக்க குணத்தைக் காட்டுவதாக) ஒரு விஷயம் உண்டு. (1887-ல்) விக்டோரியா பட்டமேறிய கோல்டன் ஜூபிலி கொண்டாடியபோது, இந்தியாவின் பழைய வழக்கத்தை அனுஸரித்து இனிமேல் வெள்ளைக்கார ராஜாங்கமும் பண்டிதோத்தமர்களுக்கு 'மஹா மஹோபாத்யாய' பட்டம் கொடுக்க வேண்டுமென்று தீர்மானம் பண்ணினார்கள். அதன் பிரகாரம் முதல் வருஷமே வடக்கத்தி வித்வான் ஒருவருக்கும், தெற்கத்தி வித்வான் ஒருவருக்கும் டைட்டில் தருவது என்று தேர்ந்தெடுத்தபோது அவர்களில் ஒருவராக இருந்த தெற்கத்திக்காரர் நம்முடைய மன்னார்குடிப் பெரியவாள்தான். ஆனாலும் அவருக்கு இந்த விஷயம் தெரிவிக்கப்பட்டபோது, 'பூர்வ காலத்தில் மஹாப்பெரிய

★ ஓர் அத்தணுக்கு சாஸ்திரோக்தமாக நாமகரணமிடப்படும் பெயர்.

வித்வான்களுக்கே கொடுத்து வந்த இந்தப் பட்டம் எனக்கா? அவ்வளவு யோக்கியதை இல்லவே இல்லை' என்று சொல்லிச் சும்மா இருந்துவிட்டாராம். பட்டம் வாங்கிக்கொள்ள அவர் டில்லி தர்பாருக்குப் போகவேயில்லை! விஷயத்தை மறந்து விட்டுத் தம்பாட்டுக்குப் பாடம் சொல்வது, சிவ பூஜை பண்ணுவது என்று இருந்து கொண்டிருந்தார். ராஜாங்கத்தில் இவருக்காகக் காத்துக் காத்துப் பார்த்தார்கள். டில்லிக்குப் போகாவிட்டாலும் கிட்டத்தில் இருக்கிற தஞ்சாவூருக்காவது போய் கலெக்டரிடமிருந்து டைட்டிலை ராஜமரியாதையோடு பெறுவாரா என்று காத்துப் பார்த்தார்கள். விநய ஸம்பன்ன ரான இவருக்கா, அந்த எண்ணமேயில்லை! அப்புறம் கலெக்டர் அந்தப் பெரிய பட்டத்துக்கான ஸன்னதுகளை அவருடைய வீட்டுக்கே அனுப்பி வைத்தபோதுதான் மறுக்க முடியாமல் ஏற்றுக்கொண்டார்.

வித்யை இருந்தால் தலைக்கனமும் இருக்கத்தான் வேண்டும் என்றில்லாமல் நேர் வித்யாஸமாக இருந்தார். வித்யாரம்பத்திலேயே விநாயகரை வந்தனம் செய்வதாலும், எந்த சாஸ்த்ரமாயிருந்தாலும் அதற்கான புஸ்தகத் தொடக்கத்திலேயே பிள்ளையார் ஸ்துதிக்கப்படுவதாலும் உண்மையான வித்வானொருவன் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்று காட்டிய அந்தப் பெரியவரைப் பற்றிச் சொல்வதெல்லாமும் விக்நேச்வர ப்ரீதிதான். நாம் எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்தை விட்டு எங்கோ போய்விட்டதாக ஆகாது.

அந்தப் பெரியவர் பண்ணியிருக்கும் க்ரந்தங்களில் 'ந்யாயேந்து சேகரம்' என்பது ஒன்று. அது அத்வைத வேதாந்தம், தர்க்க சாஸ்த்ரம் ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்த புஸ்தகம். தர்க்க சாஸ்த்ரம் என்று பொதுவாகச் சொல்வதற்கு 'ந்யாய சாஸ்த்ரம்' என்றே பெயர். அதனால்தான் அந்த சாஸ்த்ரத்தை ஸம்பந்தப்படுத்தி எழுதப்பட்ட இந்த நூலுக்கு 'ந்யாயேந்து சேகரம்' என்று பேர்.

'ந்யாய பாஸ்கரம்' என்று ஒரு புஸ்தகம் இருக்கிறது. அது அனந்தார்யர் என்பவர் எழுதியது. அத்வைத வேதாந்த க்ரந்தங்கள் சிலவற்றில் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் தர்க்கவாதங்கள் சரியானவையெனில் என்று கண்டனம் செய்து

தர்க்க ரீதியாக எழுதப்பட்ட புஸ்தகமே 'ந்யாய பாஸ்கரம்'. அதில் சொல்லியிருக்கும் வாதங்கள்தான் சரியில்லை என்றும், அத்வைத க்ரந்தங்களின் வாதங்கள் சரியானவையே என்றும் நன்றாக அலசி மன்னார்குடிப் பெரியவர் எழுதிய மறுப்பு நூல் தான் 'ந்யாயேந்து சேகரம்'. ந்யாய சாஸ்திரத்தில் தம்முடைய புஸ்தகம் ஸூர்யன் மாதிரி ப்ரகாசிப்பது என்று பொருள்பட அனந்தார்யர் ந்யாய பாஸ்கரம் என்று பெயர் வைத்தார். ஸூர்யன் அஸ்தமித்தபின் குளுகுளுவென்று நிலாவைக் கொடுத்துத் தாபசாந்தி செய்வது சந்திரன். சந்திரனுக்கு இந்து என்றும் பெயர். ந்யாய பாஸ்கரத்தின் வாதங்களை அஸ்தமிக் கப் பண்ணி ஸஹ்ருதயர்கள் மனஸுக்குச் சந்திரிகை மாதிரி ஜிலுஜிலுவென்றிருப்பது தம்முடைய மறுப்பு நூல் என்று காட்டும் விதத்தில் நம்முடைய பெரியவர் தம் புஸ்தகத்துக்குப் பெயர் வைக்க எண்ணினார். ஆகையால் இதற்கு அவர் 'ந்யாயேந்து' என்று பேர் வைத்திருந்தாலே போதும். ஆனால் அடக்க குணமுள்ள அவர் தாம் ஸ்வயமாக இப்படி ஒரு பெரிய நூல் எழுதியதாக நினைக்காமல் ஈச்வர ப்ரஸாதமாகவே எழுதியதாகத்தான் நினைத்தார். அதனால் தாம் வைக்கும் பேர் ஈச்வரனையும் ஞாபகப்படுத்துவதாக இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தார். சந்திரன், சிவன் இருவரையுமே ஞாபகப்படுத்துவ தாக 'சந்திர சேகர' என்ற பெயர் இருக்கிறதல்லவா? இதையே 'இந்து சேகர' என்றும் சொல்வார்கள். அதனால்தான் 'ந்யாய இந்து சேகரம்', 'ந்யாயேந்து சேகரம்' என்று தம்முடைய புஸ்தகத்துக்குப் பெயர் வைத்துவிட்டார். தலையாக, உச்சி யாக விளங்குவது 'சேகரம்'. அத்வைத ஸித்தாந்தத்தை நிலை நாட்டி அந்த, ஸம்பிரதாயப் புஸ்தகங்களில் கூறியுள்ள வாதங் கள் தர்க்க சாஸ்த்ர ரீதியாக ஸரியானவையே என்று அழுத்த மாக நிரூபிக்கும் தலைசிறந்த நூலாக 'ந்யாயேந்து சேகரம்' விளங்குகிறது.

கும்பகோணத்தில் நமது மடத்துப் பரம குரு ஸ்வாமிகள் அத்வைதப் பிரசாரத்துக்காக அத்வைத ஸபா என்று ஆரம்பித்து வைத்து*, அது நம்முடைய ஸித்தாந்தத்துக்காக நல்ல ஸேவை செய்துவருகிறது. அதில் வருஷா வருஷம் நடத்

* ஸ்ரீசரணர்களுடைய குருவின் குருவான ஆறாவது சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதி ஸ்வாமிகள் 1894-ல் அத்வைத ஸபையைத் தொடங்கினார்.

தும் பரீசைகளில் 'ந்யாயேந்து சேகரம்' குறித்தும் ஒரு பரீசை இருக்கிறது. இதில் சிறப்பாகத் தேறி முதல் பரிசு வாங்குவதுதான் ஸபையின் தலைசிறந்த ஸம்மானமாகக் கருதப்படுகிறது என்பதிலிருந்து நூலின் சிறப்பு புரியும் (அத்வைத ஸபாவின் ஆரம்ப வருஷங்களில் நம்முடைய சாஸ்திரிகள் அதில் முக்யமான அங்கம் வஹித்திருக்கிறார்!).

ஸரி, தர்க்க சாஸ்த்ரத்துக்கும் பிள்ளையாருக்கும் என்ன ஸம்பந்தம்?

தர்க்க சாஸ்த்ரத்தில் 'இதனால் இது இப்படி' என்று காரண - காரியங்களை அறிவு ரீதியில் இசைத்துக் காட்டி வகுத்துள்ள விதிகளுக்கு 'ந்யாயம்' என்று பெயர். அதனால்தான் அந்த சாஸ்த்ரத்துக்கே 'ந்யாயம்' என்று விசேஷப் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. உவமைகளைக் கொண்டும் நமக்குப் புரியுமாறு பல 'ந்யாய'ங்களை வகுத்துத் தந்திருக்கிறது. ந்யாய சாஸ்த்ர நூல்களில் சொல்லியிருப்பவற்றோடு ஆன்றோர் வசனத்திலும் பொது வழக்கிலும் பிறந்த இப்படிப்பட்ட அனேக ந்யாயங்களும் உள்ளன. உதாஹரணமாக: உத்தேசமில்லாமல் தற்செயலாக ஒன்றை அடுத்து இன்னொன்று நடக்கும்போது 'காக்கை உட்காரப் பனம் பழம் விழுந்தது' என்கிறோமல்லவா? இதற்குக் 'காக - தாளீய ந்யாயம்' என்று பெயர். 'தாளி' என்றால் பனை. 'தாலி'கூட அதிலிருந்து வந்ததுதான். ஸம்ஸ்கருதத்தில் 'ல'வுக்கும் 'ள'வுக்கும் பேதம் கிடையாது.

ஸ்திரீகளின் ஸௌமங்கல்யத்துக்கு முக்கியமான சின்னங்கள் காதுத் தோடும், கழுத்திலுள்ள மங்களஸூத்ரப் பதக்கமும் தான். ஆதியில் ரொம்பவும் எளிமையாக நம் பெரியோர்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுத்திருந்தபோது இந்தக் காதணி, கழுத்தணி இரண்டுமே பனையோலையால் ஆனதாகத்தான் இருந்தன. அதனால்தான் வைரத் தோடானால்கூட அதைப் பிற்காலத்திலும் வைர ஓலை என்று சொல்லும் வழக்கம் ஏற்பட்டது. 'ச்யாமளா நவரத்னமாலை'யில் அம்பாளையே 'தாளி பலாச தாடங்காம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. அம்பிகையே பன ஓலையைத்தான் தாடங்கமாகச் சுருட்டிப் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறாளாம். கழுத்தின் மங்கள் ஸூத்ரப் பதக்கமாகவும் அந்த ஓலை நறுக்கே இருந்திருப்பதால்தான் அதற்குத் தாலி என்று பேர் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

பிள்ளையாரை விட்டு விஷயம் எங்கேயோ போய்விட்டது!

அவைத வேதாந்தம், ந்யாய ஸித்தாந்தம் ஆகியவற்றைப் பற்றிய 'ந்யாயேந்து சேகர'த்தில் பிள்ளையாரைப் பற்றி இருப்பதைச் சொல்லவந்தேன்.

'இன்ன அடிப்படையினால் இது இப்படி நிரூபிக்கப்படுகிறது' என்று காட்டுவனவாக ந்யாயங்கள் என்று பல உண்டு என்று சொன்னேனல்லவா? ஒரு புஸ்தகம் என்றிருந்தால் அதில் முதலில் 'மங்கள ச்லோகம்' என்று இருக்கும். 'பாயிரம்', 'கடவுள் வணக்கம்' என்றெல்லாம் சொல்வது இதைத்தான். சற்றுமுன் சொன்னாற்போல், இப்படிப்பட்ட மங்கள ச்லோகங்களில் எடுத்த எடுப்பில் உள்ளது பிள்ளையாரைப் பற்றியதாகத் தானிருக்கும். 'ந்யாய ஸம்பந்தமாக நாம் எழுதுகிற இந்தப் புஸ்தகத்தில் ஆரம்ப ச்லோகமாயிருக்க வேண்டிய பிள்ளையார் ஸ்துதியிலேயே ஏதாவதொரு ந்யாயத்துக்கு எடுத்துக்காட்டு கொடுத்துவிட்டால் எவ்வளவு பொருத்தமாக இருக்கும்?' என்று ராஜு சாஸ்திரிகள் (மன்னார்குடி பெரியவர்கள்) நினைத்தார். மஹா பண்டிதரானதால் நினைத்தபடியே ச்லோகம் பண்ணிவிட்டார். பிள்ளையாரை அதுதான் தர்க்க சாஸ்தரத்தோடு ஸம்பந்தப்படுத்திவிடுகிறது.

அப்யந்யாமரம் ஆரிராதயிஷதாம் யத் பாத பங்கேருஹ.

த்வந்த்வாராதநம் அந்தராயஹதயே கார்யம் த்வவச்யம்

விது:I

தத்-ஹேதோரிதி நீ திவித்து பஜதே தேவம் யம் ஏகம் பரம்

ஸர்வார்த்தப்ரதிபாதநைக சதுரோ த்வைமாமதுரோ

(அ)வ்யாத் ஸந:II

இதுதான் 'ந்யாயேந்து சேகர'த்தின் மங்கள ச்லோகம்.

இதற்கு என்ன அர்த்தமென்றால்: 'வேறே ஏதோ ஒரு தெய்வத்தை, அதாவது விக்நேச்வரர் அல்லாத இன்னொரு தெய்வத்தை, பூஜை பண்ண விரும்புகிறவர்கள்கூட தங்களுடைய பூஜையில் ஏற்படக்கூடிய விக்னம் நீங்குவதற்காக விக்நேச்வரருடைய இரண்டு பாதக் கமலங்களை அவசியம்

பூஜிக்கத்தான் வேண்டுமென்று அறிந்திருக்கிறார்கள். பூஜை செய்கிறவன் 'தத்-ஹேது ந்யாயம்' தெரிந்தவனாயிருந்தாலோ (வேறே தெய்வத்தைப் பூஜை பண்ணவேண்டுமென்றே நினைக்காமல்) ஏகப் பரம்பொருளான விக்நேச்வரர் ஒருவரை மாத்திரம் பூஜிப்பதோடு முடித்துவிடுகிறான். இப்படி ஸகல கார்யத்தையும் தாமே பூர்த்தி செய்துதர வல்லவராக உள்ள அந்த விக்நேச்வரர் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டும்' என்பதாகும்.

'தத்-ஹேது' நியாயம்

ந்யாயங்களில் ஒன்றான தத்-ஹேது ந்யாயத்துக்கு இங்கே எடுத்துக்காட்டுக் கொடுத்துவிடுகிறார். 'தத்-ஹேது: இதி நீதி' என்று (ச்லோகத்தில்) வருவதற்கு 'தத்-ஹேது என்னும் நியாயம்' என்று அர்த்தம். நீதி, நியாயம் இரண்டும் ஒன்றுதான். பேச்சு வழக்கில்கூட நீதிபதி - ந்யாயாதிபதி, நீதிமன்றம் - ந்யாய ஸ்தலம் என்று இரண்டு விதமாகவும் சொல்கிறோமல்லவா?

இந்த தத்-ஹேது ந்யாயத்தைக் கொஞ்சம் புரிய வைக்கப் பார்க்கிறேன்.

'ஹேது' என்றால் காரணம். 'ஏது' என்று தமிழில் சொல் வார்கள். 'ஓய'ரைத் தொட்டால் ஆபத்துக்கு ஏதுவாகும் என்று சொல்கிற இடத்தில் 'ஏது' என்பது காரணம் என்றுதானே அர்த்தம் கொடுக்கிறது? ஹேதுவுக்கு 'ஆப்போஸிட்' அஹேது. அது பெயரெச்சமாக வரும்போது 'அஹேதுக' என்று ஆகும். பகவான் காரணமே இல்லாமல் காட்டுகிற கருணையை 'அஹேதுக க்ருபா' என்பார்கள். இதேமாதிரி ஒரு ஞானி காரணமேயில்லாமல் காட்டுகிற பக்தியை 'அஹேதுகி பக்தி' என்று பாகவதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. பக்தி மார்க்கத்தி லேயே போகிற பக்தன் பகவானை அடைய வேண்டும் என்ற

காரணத்துக்காகப் பக்தி பண்ணுகிறான். ஞானியோ பகவானின் நிற்குண ஸ்வரூபத்தைத் தன்னிலேயே பெற்றுவிட்டவனாதலால், இனிமேல்தான் பகவானை அடைய வேண்டுமென்றில்லை. ஆனாலும் காரணமேயில்லாமல் பரம ஞானிகளும் தன்னியல்பாக உருகி உருகிப் பக்தி பண்ணியிருக்கிறார்கள். இதைத்தான் பாகவதம் 'அஹைதுகீ பக்தி' என்கிறது...

'தத்-ஹேது ந்யாய'த்தில் ஹேது என்றால் காரணம், அதாவது உபாயம். 'தத்' என்றால் 'அது'. எது? காரணத்தால், உபாயத்தால் அடையும் லக்ஷ்யம், அல்லது பலன். ஒரு பலனை ('தத்'தை) அடையப் பல உபாயங்கள் (ஹேது'க்கள்) இருப்பதாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனாலும் இவை தாங்களே நேராகப் பலன் தர முடியாமல், நேர்ப் பலன் தருவதாக உள்ள இன்னொரு உபாயத்தின் ஸஹாயம் பெற்றே பலன் கொடுக்க முடியும் என்றும் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அப்போது, இந்த உபாயங்களில் ஒன்றை நாம் கைக்கொண்டால், முதலில் நேர் உபாயத்தை இதற்கு ஸஹாயமாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். அதாவது, இது பலன் கொடுக்கக்கூடியதாக ஆவதற்கு உபாயமாக நேர் உபாயத்தை ப்ரயோஜனப்படுத்திக் கொள்ளணும். அப்புறம் இதைக் கொண்டு பலனைப் பெற வேண்டும். அதாவது, முக்ய லக்ஷ்யம் (தத்) என்று ஒன்று, அதை அடைய நாம் கைக்கொள்ளும் உபாயம் (ஹேது) என்று ஒன்று என்பவற்றோடு நிற்காமல், இந்த உபாயத்தைப் பலனளிக்கத் தக்கதாக்க வேண்டும் என்ற இன்னொரு லக்ஷ்யமும் ('தத்'தும்) - இந்த இன்னொரு லக்ஷ்யத்தை உபலக்ஷ்யம் என்று சொல்லலாம்; இப்படியொரு உபலக்ஷ்யமும் - இந்த உபலக்ஷ்யத்தை நிறைவேற்றித் தருவதாக, இன்னொரு ஹேதுவும் (இந்த இரண்டாவது ஹேதுவை உபஹேது என்று சொல்லலாம்; இப்படியொரு உபஹேதுவும்) வேறு சேர்கின்றன. ஆனால் எதற்காக இப்படிச் சுற்றி வளைக்கணும்? உபலக்ஷ்யத்தை அடைவிக்கும் உபஹேதுவேதான் முக்ய லக்ஷ்யத்திற்கும் நேர் ஹேதுவாக இருக்கிறதென்று பார்த்தோமே? ஆகையால் அந்த நேர் ஹேதுவைக்கொண்டே 'டைரக்ட்' நம்முடைய முக்ய லக்ஷ்யத்தை அடைந்துவிட்டுப் போக வேண்டியதுதானே? வேறே ஒரு ஹேதுவைக் கொண்டு வருவானேன்? நேர் ஹேதுவைக் கொண்டு அந்த இன்னொரு ஹேது பலிக்கும்படிச் செய்வது என்ற இன்னொரு லக்ஷ்யத்தை ('தத்'தை) வேறே

இழுத்துவிட்டுக் கொள்வானேன்?

இதைத்தான் 'தத்-ஹேது ந்யாயம்' என்று கேள்வி ரூபத்தில் சொல்வது. 'தத்-ஹேதோரேவ தத்-ஹேதுத்வே மத்யே கிம் தேந?' என்பதுதான் அந்தக் கேள்வி. இதில் இரண்டு 'தத்' வருகிறது. 'தேந' என்று முடிவதும் 'தத்'தின் மூன்றாவது வேற்றுமைதான். (அதற்கு) 'தத்'தினால் என்று அர்த்தம். இந்த வாக்யத்திற்கு என்ன அர்த்தமென்றால் 'தத்'துக்கு ஹேதுவாயிருப்பதே 'தத்'துக்கு ஹேதுவாயிருக்கும்போது நடுவாந்தரத்தில் 'தத்'தினால் ஆவதென்ன?

புரியவில்லையா? யோசித்துப் பார்த்தால் புரிந்துவிடும். முதல் 'தத்' என்பது உபலக்ஷ்யம். இரண்டாவது 'தத்' முக்யலக்ஷ்யம். மூன்றாவதாக 'தேந' என்று குறிப்பிடும் 'தத்'தும் உபலக்ஷ்யம்தான். இப்படிப் புரிந்துகொண்டால் அந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம், 'உபலக்ஷ்யத்துக்கு உபாயமாயிருப்பதே முக்யலக்ஷ்யத்துக்கு உபாயமாக இருக்கும்போது நடுவில் உபலக்ஷ்யம் என்ற ஒன்றினால் ஆவதென்ன - உபலக்ஷ்யம் என்று ஒன்றை நடுவில் கொண்டு வருவானேன்?' என்பது.

த்ருஷ்டாந்தம் காட்டினால் தெளிவாகப் புரியும்; அரிசி மூட்டை வாங்கணும். அதுதான் லக்ஷ்யம் - தத். 'கிராமத்தில் பண்ணையாரிடம் மூட்டை இருக்கும், அவரிடம் போய் வாங்கலாம்' என்று நினைக்கிறோம். பண்ணையார் ஹேது. ஆனால் அவர் நம்மூர்ப் பலசரக்குக் கடைக்காரர் சிபாரிசு பண்ணினால்தான் மூட்டை போடுவார். இப்படிப் பலசரக்குக் காரர் மூலம்தான் நாம் பண்ணையாரைப் பிடிக்க வேண்டுமென்னும்போது, முன்னே ஹேதுவாகச் சொன்ன பண்ணையாரே பலசரக்குக்காரரை கொண்டு நாம் அடைய வேண்டிய (உப)லக்ஷ்யம் ('தத்')ஆகிறார். இதற்குப் பலசரக்குக்காரர் ஹேதுவாகிறார். (உபஹேது.) வேடிக்கை என்னவென்றால், பலசரக்குக்காரரிடமே அரிசியும் இருக்கிறது. வேறே யாருடைய சிபார்சும் இல்லாமல் அவரே நமக்கு அதை விற்கவும் விற்பார். அதாவது அவரே நம்முடைய முக்ய லக்ஷ்யத்திற்கு நேர் ஹேதுவாக இருக்கிறார். இப்படியிருக்கும்போது இவரிடமே அரிசி வாங்கி வியாபாரத்தை ஈனியாக முடித்து விட வேண்டியதுதானே? நடுவாந்தரத்தில் பண்ணையாரை

இழுத்துவிட்டுக்கொண்டு, இந்தப் பலசரக்குக்காரர் மூலமே அவரை அரிசி விற்கும்படிப் பண்ணுவது என்ற கார்யத்தை (இன்னொரு லக்ஷயத்தை - 'தத்'தை) வேறே உண்டாக்கிக் கொள்வானேன்?

இதோ இந்தக் குத்துவிளக்கில் இந்த (கிழக்கு) முகத்தை ஏற்றவேண்டுமானால் என்ன செய்யணும்? ஒரு வத்திக்குச்சியைக் கிழித்து இந்த (கிழக்கு முக)த் திரியை ஏற்றணும். அவ்வளவுதான் பண்ணவேண்டியது. யாராவது, 'முதலிலே அந்தப் பக்க (மேற்கு முகத்) திரியை ஏற்றுங்கள். அப்புறம் அந்தத் திரியினால் இந்தத் திரியை ஏற்றுங்கள்' என்றால்... (சிரிக்கிறார்கள்.) நேரே இந்தத் திரியையே ஏற்றலாமாயிருக்க, மத்தியிலே இன்னொரு திரி எதற்கு? 'தத்-ஹேதோ ரேவ தத்—ஹேதுத்வே மத்யேகிம் தேந்?'

'ந்யாயேந்து சேகர' ச்லோகத்தில் இதைப் பிள்ளையாருக்கு எப்படிப் பொருத்தியிருக்கிறது?

(ச்லோக) ஆரம்பத்தில் ஸாதாரண ஜனங்கள் பண்ணுவதைச் சொல்லியிருக்கிறது. படிப்பு வர ஸ்ரஸ்வதி பூஜை, பணம் வரணுமென்று லக்ஷ்மி பூஜை, நேத்ரரோகம் ஸரியாவதற்காக ஸூர்ய நமஸ்காரம் என்றெல்லாம் செய்கிறோம். அதாவது பல பயன்களைப் பெறுவதற்கு ஹேதுவாகப் பல தெய்வங்களுக்கு வழிபாடு செய்கிறோம். எந்த வழிபாடானாலும் அதற்கு விக்னம் ஏற்படாமலிருக்க ஆரம்பத்தில் மஞ்சள் பிள்ளையார் பிடித்துவைத்து மஹா கணபதிக்கு முதல் பூஜையைப் பண்ணிவிடுகிறோம். இதைத்தான் முதல் பாதியில் சொல்லியிருக்கிறது.

'அப்யந்யாமரம் ஆரிராதயிஷதாம்': இதர தேவதையை, பிள்ளையாருக்கு அன்னியமான ஒரு தெய்வத்தை, ஆராதிக்க விரும்புகிறவர்கள்கூட...

அமரர் என்றால் தேவர். மரணமில்லாதவர் அமரர்.

'அபி அந்ய அமரம்' என்பதாக ஆரம்பத்திலேயே உட்கார்ந்திருக்கும் 'அபி'க்குக் 'கூட' என்று அர்த்தம்.

யாரோ 'கூட' எதையோ செய்கிறார்கள் என்றால் அவர்கள் செய்கிற கார்யம் நமக்கு ஆச்சர்யம் தருவதாக இருக்கும். எடுத்தவுடனே 'அபி' போட்டுவிட்டால் ஆச்சர்யம் தருவதாகப் பின்னாடி ஸமாசாரம் வரப்போகிறது என்று ஏற்பட்டுவிடும். படிப்பவர்களுக்கு ஆர்வம் உண்டாக்குவதற்காக 'அபி' போட்டு ச்லோகத்தை ஆரம்பிப்பதுண்டு.

வேறு தேவதைகளை ஆரதிக்க விரும்புகிறவர்கள்கூட என்ன செய்கிறார்கள்? அந்த ஆராதனைக்கு ஏற்படக்கூடிய விக்னம் போவதற்காக யாரோ ஒருவருடைய இணையடிக்கமலங்களை ஆரதிப்பது கட்டாயம் செய்யவேண்டிய காரியமென்று அறிந்திருக்கிறார்கள். 'யத் பாத பங்கேருஹ த்வந்த்வா ராதனம் அந்த்ராய ஹதயே கார்யம் து அவச்யம் விது:' என்பதற்கு இதுதான் அர்த்தம்.

'பாத பங்கேருஹ த்வந்த்வம்:' - இணையடித் தாமரை. த்வந்த்வம் என்றால் இரட்டை. இரண்டு பேர் சேரும்போது உறவு ஏற்படுவதால் அதைத் 'தொந்தம்' என்று சொல்வது த்வந்த்வத்திலிருந்துதான். உறவை ஸொந்தம், பந்தம், தொந்தம் என்று மூன்று பேரில் சொல்கிறோம். 'ஸ்வ' என்றால் 'தான்'. தன்னைச் சேர்ந்தது ஸ்வந்தம், அதாவது சொந்தம். பந்தம் என்றால் கட்டு. அன்பினாலே நம்மோடு கட்டுண்டிருப்பதால் உறவுக்காரர்களை பந்தம் என்கிறோம். 'ஆள்கட்டு' என்றுகூடச் சொல்கிறோமல்லவா? இது நல்ல அர்த்தம். இன்னொரு அர்த்தமும் உண்டு. ஸம்ஸாரத்தைத்தானே ஜீவனுக்குப் பெரிய கட்டு என்கிறோம்? ஸம்ஸார பந்தம் என்கிறோம்? அந்த பந்தத்தில் கட்டிப்போடுவதில் முக்கியமாக இருப்பதாலும் உறவுக்காரர்களை பந்தம் என்கிறார்கள். 'பந்தத்திலிருந்து வந்தது தான் 'பந்து'. இவர்களுக்குள்ளே ஒருத்தனை ஸம்ஸாரத்தில் ரொம்பவும் கட்டிப்போடுவது பெண்டாட்டிதான் என்று நினைத்துத்தான் அவளையே ஸம்ஸாரம் என்று சொல்லும் வழக்கம் வந்திருக்கிறது! 'இந்த அம்மாள் இன்னாருடைய ஸம்ஸாரம்' என்கிறோம்! தொந்தம் என்றாலும் உறவுதான்.

இரண்டு பேர் உறவாகச் சேர்ந்திருப்பதை த்வந்த்வம் என்பது போலவே இரண்டு பேர் பகையாகிச் சண்டை போட்டுக்கொள்வதையும் 'த்வந்த்வ யுத்தம்' என்கிறோம்.

‘பாத பங்கேருஹ த்வந்த்வம்’: தாமரை போன்ற பாத இரட்டை. ‘பங்கேருஹம்’ என்றாலும் ‘பங்கஜம்’ என்றாலும் ஒரே அர்த்தந்தான். பங்கம் என்றால் சேறு. சேற்றில் முளைப் பது பங்கஜம் அல்லது பங்கேருஹம். அழக்கேயில்லாமல் பரம நிர்மலமாக, அழகாக உள்ள தாமரை அழுக்கான சேற்றில் பிறக்கிறது. எங்கே பிறந்தாலும் உயர்வாக, சிரேஷ்டமாக உருவாகலாம் என்று ஞாபகப்படுத்துவதற்காக அழகான தாமரைக்குச் ‘சேற்றில் பிறந்தது’ என்று பேர் வைத்திருக்கிறார்கள். நீரில், நீர்நிலையில் பிறப்பதால் நீரஜம், அம்போருஹம், ஸரஸிஜம். குட்டையைக் குழப்பி உண்டான சேற்றில் உண்டாவதால் பங்கேருஹம். குழம்பிக்கிடக்கிற நம் மனஸிலும் மலர்ந்திருப்பது பகவானின் பாதத் தாமரை.

அன்னிய தேவதைகளை ஆராதிக்க விரும்புகிறவர்கள்கூட இந்த யாரோ ஒருவருடைய பாதக் கமலங்களை நிச்சயம் ஆராதித்தாலே தங்களுடைய தேவதாராதனத்துக்கு இடையூறு இல்லாமல் பண்ணிக்கொள்ளலாமென்று அறிந்திருக்கிறார்கள் - என்று ச்லோகத்தில் சொல்லியிருப்பதற்கு, இப்படி அறிந்திருப்பதால் அதற்கேற்ப இந்த யாரோ ஒருத்தருக்கு அவர்கள் பாதபூஜை பண்ணுகிறார்களென்றே அர்த்தம். ‘அந்தராயம்’ என்றால் விக்னம், இடையூறு. ‘அந்தராய ஹதயே’: விக்ன நிவாரணத்துக்காக. அதற்காக இந்த ஒருத்தரைப் பூஜை பண்ணியே தீரவேண்டுமென்று அவர்கள் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பண்ணினால் நல்லது என்று மட்டுமில்லை; பண்ணியே தீரணும், இது அவச்யம் செய்ய வேண்டிய கார்யம் என்று தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்: கார்யம் து அவச்யம் (த்வச்யம்’ என்று ஸந்தியில் வரும்) விது:.

யார் இப்படி அவசியம் பூஜிக்கப்பட வேண்டியவரென்று இங்கே சொல்லிவிடவில்லை. ‘அபி’(கூட) என்பதை முதலில் போட்டு அப்புறம் விஷயத்தைச் சொல்கிறது போல், முதலிலேயே ஒருத்தரை இன்னாரென்று சொல்லிவிடாமல் எவரோ ஒருத்தர் என்று சொல்லிப் பிற்பாடு ‘அந்த அவர்’ என்று வெளிப்படுத்திச் சொல்வதும் ஸ்வாரஸ்யத்துக்காகக் கவிகள் கையாளுகிற ஒரு யுக்தி. அதை அனுஸரித்து இங்கே இன்னாருக்குப் பாதபூஜை பண்ணுவதாகச் சொல்லாமல்,

‘எவருக்குப் பாத பூஜை பண்ணுகிறார்களோ’ என்று ‘யத்’ போட்டுச் சொல்லியிருக்கிறது. ‘யத் பாத பங்கேருஹ....’.

எவரை நேராக ஆராதிக்க வேண்டுமென்று உத்தேசிக்காமல், வேறு தெய்வத்தை ஆராதிக்க விரும்புவார்கள் ‘கூட’ - என்று ‘கூட’ப் போட்டுச் சொன்னதில் இந்த எவரோ ஒருவருடைய பெருமை தெரிகிறது. இவரை ஆராதிப்பது அவர்களுடைய முக்யமான நோக்கமில்லை. ஆனாலும் ‘கூட’ அவச்யம் இவரை ஆராதித்தாக வேண்டுமென்று கருதுகிறார்கள் என்றால், இவருக்கு அது ரொம்பப் பெருமைதானே? அந்தப் பாத பூஜைக்கார ஸ்வாமி யாராக இருந்தாலும் அவருக்கு இப்படிப்பட்ட பெரிய பெருமை இருக்கிறது.

இதர தேவதாராதனத்தில் இடையூறு வந்தால் அதைத் தீர்க்க அந்த தேவதைகளுக்குச் சக்தி இல்லை, இவரொருத்தருக்குத்தான் உள்ளது. இல்லாவிட்டால் இவருக்கு எதற்கு அன்னிய தேவதா உபாஸகர்களும் பூஜை செய்ய வேண்டும்? எந்தத் தேவதைதான் அவர்களுக்கு இஷ்டமூர்த்தியாக இருக்கட்டும், அதனுடைய பாரம்யத்தை (பரத்வத்தை, அந்த தேவதையே எல்லாவற்றையும்விட உசந்தது என்ற அபிப்ராயத்தை) அவர்கள் எத்தனைதான் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாலும், அந்த மூர்த்திக்கு அவர்கள் செய்கிற பூஜைக்கே ஒரு ‘விக்னம்’ வருமானால் அதை நிவிருத்தி செய்வதற்கு அதற்குப் ‘பவர்’ இல்லை என்றும், இவருக்குத்தான் ‘பவர்’ இருக்கிற தென்றும் ஒப்புக்கொள்வதால்தான் அவச்யம் இவர் காலைப் பிடிக்கணுமென்று கருதுகிறார்கள்.

‘எவருக்கு இப்படிப் பாதபூஜை பண்ணியாகணுமென்று கருதுகிறார்களோ’ என்று (சீலோகத்தின் இரண்டாவது வரியில்) சொன்னதையடுத்து, (மூன்றாம் வரியில்) ‘எவரை தத்ஹேது ந்யாயம் அறிந்தவர் இவரே ஏகப் பரம் பொருளான தெய்வம் என்று உபாஸிக்கிறாரோ’ என்று சொல்லியிருக்கிறது.

இங்கேயும் இன்னார் என்று உடைத்து ஆஸாமியைச் சொல்லவில்லை. ‘எவரை’ (‘யம்’ என்றே குறிப்பிட்டிருக்கிறது. ‘யம் ஏகம் பரம்’, ‘தேவம் யம் ஏகம் பரம்’ என்று

சொல்லியிருக்கிறது. இதில் குறிப்பாக எந்த ஒரு ஸ்வாமியின் பெயரும் இல்லை. இவர் தெய்வம் என்பதால் 'தேவம்'. அத்தனை தெய்வங்களுக்கும் மூலம் ஒன்றேயான ப்ரஹ்மம் தானே? அதைத்தான் 'ஏகம் பரம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்த எவரோ ஒரு மூர்த்தியை அத்விதீயமான பரவஸ்துவாகச் சொல்லியிருப்பது ஸ்தோத்ரம் பண்ணிய பெரியவரின் அபிப் ராயமாகவே ச்லோக அமைப்பில் த்வனிக்கக் கூடுமானாலும் அது தத்ஹேது நியாயமறிந்து அது காரணமாக இவரை - இவரை மாத்திரமே - உபாஸிக்கிறவரின் அபிப்ராயமும் ஆகும் என்பது ஆலோசித்துப் பார்த்தால் புரியும்.

பெயரைச் சொல்லாமலே ச்லோகத்தில் கொண்டு போயி ருந்தாலும் ஆஸாமி யார் என்று நமக்குத் தெரியாமலில்லை. வேறு ஒரு ஸ்வாமிக்கான பூஜையானாலும் அதில் விக்னம் ஏற்படாமலிருப்பதற்காகப் பூஜிக்கப்படும் ஸ்வாமி இவர் என்ப தால் விக்நேச்வரரைத்தான் ச்லோகம் குறிப்பிடுகிறது என்று புரிகிறது. விக்ன நிவ்ருத்திக்கே ஏற்பட்ட அந்த மஹாசக்தரைத் தான் தமிழில் குழந்தை ஸ்வாமியாகப் 'பிள்ளையார்' என்கி றோம். குழந்தை என்பதால் பிள்ளை. அதே ஸமயம் ஸ்வாமி யாயும் இருப்பதால் 'யார்' போட்டுப் 'பிள்ளையார்' என்கிறோம்.

இந்த வரியில்தான் தத்ஹேது ந்யாயத்தைப் பிள்ளையா ரோடு பொருத்தியிருக்கிறது.

எந்தப் பலனை விரும்பி, அதற்காக எந்தத் தெய்வத்தை உபாஸிக்கிறவனானாலும் சரி, அவன் இந்த உபாஸனைக்கே ஏதாவது உபத்ரவம் வந்து விடப்போகிறதே என்று கவலைப் படுகிறான். 'இப்படிப் படலாமா? இது அந்தத் தெய்வத்திடம் இவனுடைய விச்வாஸக் குறைவு மாதிரியல்லவா இருக்கிறது? இவன் ஆரம்பிப்பது ஒரு தெய்வ உபாஸனை. அப்படியிருக்க அந்தத் தெய்வம் இவன் அதற்குச் செய்யும் உபாஸனைக்கே உபத்ரவம், விக்னம் வரப் பார்த்துக்கொண்டிருக்குமா?' என்று கேட்கலாம். ஆனால் வாஸ்தவத்தில் இவன் கவலைப்படுவ தற்கு நியாயமிருக்கவே செய்கிறது. சாஸ்த்ர புராணங்களில் சொல்லியிருப்பதைப் பார்த்துவிட்டுத்தான் இவன் இப்படிக் கவலைப்படுகிறான். இவனுடைய உபாஸனாமூர்த்தி, இன்னும்

மற்ற தெய்வ மூர்த்திகள் ஆகிய எல்லாருங்கூட லோகானுக்ரஹ மாக பெரிய காரியங்களை ஆரம்பிக்கும்போது அவர்களுக்கே ஒவ்வொரு ஸந்தர்ப்பத்தில் விக்னம் ஏற்பட்டிருப்பதை இவன் புராணங்களில் பார்த்திருக்கிறான். அப்போது அவர்கள் பிள்ளையாரைப் பூஜை பண்ணித்தான் விக்னம் நிவ்ருத்தி பெற்றிருக்கிறார்களென்றும் புராணங்களில் படித்திருக்கிறான். 'அப்படிப்பட்ட தெய்வங்களுக்கே விக்னம் வந்ததென்றால் நாம் எம்மாத்திரம்?' என்று இவன் கவலைப்படுவது நியாயந்தானே? ஒன்று, தான் உபாஸனைக்கு வேண்டிய திரவியங்கள் ஸம்பாதிப்பதிலோ, அல்லது மனஸை அதில் நிறுத்தி உபாஸிப்பதிலோ இடையூறு ஏற்படலாம். வீட்டிலே, ஊரிலே ஏதாவது நடந்து விக்னம் விளைவிக்கலாம். இது தனக்கு ஏற்படும் விக்னம். இப்படியில்லாமல், தன்னுடைய உபாஸனைக்கு உரிய தெய்வத்துக்கே ஏதாவது விக்னம் ஏற்பட்டு அது தனக்கு அனுக்ரஹம் செய்ய முடியாதபடியும் ஆகலாம். புராணங்களில் இப்படித்தானே (தெய்வங்களுக்கே விக்னம் உண்டாவதைப்) பார்க்கிறோம்? ஆனபடியால், எந்த விதமான விக்னமாக இருந்தாலும் ஸரி, அது விலகுவதற்காக அந்தத் தெய்வங்களும் பூஜித்தவரை நாமும் முதலில் பூஜித்துவிடுவோம் என்று முடிவு பண்ணுகிறான்.

ஸாதாரண மனுஷ்யனாக இருந்தால் இப்படி முடிவு பண்ணிப் பிள்ளையாருக்கு ஆரம்ப பூஜை பண்ணிவிட்டு அப்புறம் தான் எந்தத் தெய்வத்தை உபாஸிக்க வேண்டுமென்று உத்தேசித்திருந்தானோ அதைப் பூஜிப்பான்.

நம்முடைய ச்லோகத்தில் வரும் உபாஸகர் அப்படிப்பட்ட ஸாதாரண மனுஷ்யன் இல்லை. அவரை 'தத்ஹோதோ ரிதி நீதிவித்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது, அவர் தத்ஹேது எனப்பட்ட ந்யாயத்தை அறிந்தவர். அந்த ந்யாயம் அறிந்தவரென்றால் தர்க்க சாஸ்த்ரம் தெரிந்த புத்திமான் என்றே அர்த்தம். எனவே அவர் நன்றாக யோசனை பண்ணி முடிவெடுப்பார். பிள்ளையார் விஷயத்தில் அவர் அப்படி நினைத்து என்ன முடிவு பண்ணுவாரென்றால்...

'ஸகல தேவதைகளும் பிள்ளையாரைப் பூஜிக்கின்றன; அப்போதுதான் அவற்றால் நிர்விக்னமாக ஒரு கார்யத்தை

முடிக்க முடியும்; பூஜிக்காத தேவதை எதுவாயிருந்தாலும் அதன் கார்யம் நடக்க முடியாதபடி இவரால் விக்னம் செய்ய முடியும் - என்றால் இவர் அவை எல்லாவற்றையும் விடச் சக்தி வாய்ந்தவராக இருக்க வேண்டும். அதனால்தான் இவர் தயவை அவை யாவும் நாடியே ஆக வேண்டியிருக்கிறது. அவற்றின் தயவை இவர் நாடியதாக எங்கேயும் சொல்லி யிருக்கவில்லை. அதனால் இவர் ஸர்வ சக்தரென்று தெரிகிறது. ஆனபடியால் அவர்கள் அளிக்கக்கூடிய பலன்களையும் ஸர்வ சக்தரான இவரே அளிப்பதற்கு வல்லவராக இருக்க வேண்டும். கணேச மூர்த்தங்களில் அனேகம் சொல்லி, அது ஒவ்வொன்றுக் கும் வைத்திருக்கிற பெயர்களைப் பார்த்தாலே இது வாஸ்தவந் தானென்று தெரிகிறது. லக்ஷ்மி கணபதி, வித்யா கணபதி, விஜய கணபதி என்றெல்லாம் பெயரிருப்பதைப் பார்க்கும் போது லக்ஷ்மி மாதிரி இவரே ஸம்பத்து அனுக்ரஹிப்பார், ஸரஸ்வதி மாதிரி கல்வியை அனுக்ரஹிப்பார், அம்பாள் - துர்கை மாதிரி வெற்றியை அனுக்ரஹிப்பார் என்றெல்லாம் தெரிகிறது. எந்தவிதமான பலனையும் அவர் அனுக்ரஹிப்பா ரென்று காட்டுவதாக, 'ஸர்வஸித்திப்ரத கணபதி' என்றே ஒரு பெயரிலும் அவருக்கு மூர்த்தியிருக்கிறது! 'ஸித்தி விநாயகர்', 'வர ஸித்தி விநாயகர்' என்ற பெயரில் அவருக்குப் பல கோயில்கள் ஏற்பட்டிருப்பதற்கும் இதுதான் காரணம். மற்ற ஸ்வாமிகளுக்கு 'ஸித்தி' என்று இப்படிப் பெயரோடு சேர்ப்ப தாகக் காணோம்!

'இப்படி இவர் இருப்பதால் இவர் ஸகல தேவதைகளுக்கும் மூலமான ஏகப் பரம்பொருளே என்று தெளிவாகிறது.'

- இவ்வாறு 'ஏகம் பரம் தேவம்' என்று பிள்ளையாரைத் தர்க்க சாஸ்த்ர அறிவாளி தெரிந்துகொள்கிறார்.

அப்புறம் தத்-ஹேது ந்யாயத்தை இவருடைய வழிபாட் டில் 'அப்னை' பண்ணிப் பார்க்கிறார்.

அவர் நினைக்கிறார்: 'ஒவ்வொரு பலனைத் தரும் ஒவ்வொரு தேவதையும் அரிசி வியாபாரி, பருப்பு வியாபாரி, மிளகாய் வியாபாரி மாதிரி. ஆனால் அவர்களில் எவரும் பிள்ளையாரின் சிபார்சில்லாமல் சரக்குப் போடமுடியாது. அதனால் முதலில் இவரைப் பிடித்துச் சிபார்சு வாங்கிவிட்டே

அவர்களிடம் போய்ச் சரக்கு வாங்க வேண்டியதாகிறது. இவரோ எவர் சிபார்கும் இல்லாமல் தாமே அரிசி, பருப்பு, மிளகாய் முதலிய அத்தனையும் விற்கும் பலசரக்குக் கடைக்காரராக இருக்கிறார்! ('ஸர்வ ஸித்திப்ரதர்' என்பது இதுதானே?) அப்படியானால், இவரொருவரைப் பிடித்தே நமக்கு எது வேண்டுமானாலும் வாங்கி விடலாமே! வேறு வ்யாபாரிகளிடம் (தேவதைகளிடம்) எதற்காகப் போக வேண்டும்?

'ஓர் உபாயத்தால் நேராக ஒரு பலனை அடைய முடியும் போது அந்த உபாயத்தை மட்டும் கொண்டே பலனைப் பெற்றுவிட வேண்டியதுதானே? அதை விட்டுவிட்டு, வேறே ஏதோ உபாயத்தை எடுத்துக்கொண்டு, அது பலன் தருவதற்காக முதலில் சொன்ன உபாயத்தைப் பிடித்து, அப்புறம் இரண்டாவது உபாயத்தினால் பலனடைவது என்பது அசட்டுத்தனமாகச் சுற்றி வளைப்பதுதானே?

'இதர தேவதா உபாஸனை பலன் தரத் தக்கதாக வேண்டும் என்ற உத்தேசத்துக்கு ('தத்'துக்கு) ஹேதுவாக நாம் உபாஸிக்க வேண்டியிருக்கும் பிள்ளையார் தாமே அந்தப் பலனை (மூலமான 'தத்'தையும் தரமுடியும்' என்னும்போது இவரை உபாஸிப்பது மாத்ரமே போதுமே! இதர தேவதோபாஸனை எதற்கு? தத்ஹேதோரேவ தத்ஹேதுத்வே மத்யே கிம் தேந?

எப்படியும் இவரைப் பூஜிக்காமலென்னவோ நாம் எந்தத் தெய்வ வழிபாடும் செய்ய முடியாது. முதலில் இவருக்கு 'சுக்லாம்பரதரம்' குட்டிக்கொண்டுதான் ஆக வேண்டும். இப்படியிருக்க, அப்புறம் மட்டும் இன்னொரு தேவதாராதனம் எதற்கு? விக்ன நிவாரண மூர்த்தியான இவர் வழிவிடாமல் மற்ற தேவதைகள் நமக்கு அனுக்ரஹிப்பதற்கில்லை என்கிற போது, அதோடு கூட இவரே எந்தத் தேவதை செய்யக்கூடிய அருளையும் தாமே செய்வாரென்னும்போது, நாம் விரும்புகிற பலன் எதுவானாலும் சரி, அதைப் பெற இவரை மாத்ரம் வழிபட்டாலே போதும்.'

தத்ஹேது ந்யாயம் தெரிந்தவர் இப்படி நிச்சயித்து இவரே ஏகப் பரம்பொருள் என்று பூஜிப்பதோடு முடித்து விடுகிறார்: தத்ஹேதோரிதி நீதிவித்து பஜதே தேவம் யம் ஏகம் பரம்.

ஆரம்ப பூஜை மட்டும் இவருக்கு, அப்புறம் இன்னொருத் தருக்கு விஸ்தாரமான பூஜை என்றில்லாமல், 'இவருக்கே முழுப் பூஜையும்' என்று முடித்துவிடுகிறார்!

எல்லாப் பலன்களும் அளிக்காதவராயினும்...

கொஞ்சம் வேறே தினுஸாகவும் சொல்லலாம். அதாவது, வெவ்வேறு பலன்களைத் தருவதற்கு வெவ்வேறு தெய்வங்கள் இருப்பது வாஸ்தவந்தான். விக்நேச்வரர் ஸர்வ சக்தரானாலுங் கூட எல்லாப் பலன்களையும் தானே அளிப்பது என்று வைத்துக்கொள்ளர்மல் விக்னத்தைப் போக்குவது என்ற ஒரு பலனை மட்டுமே தாம் அளிப்பவராக இருந்து கொண்டு, மற்ற தெய்வங்கள் அததற்கென்று விதித்திருக்கிற பலன்களைக் கொடுக்கும்படியாக விட்டுவிடுகிறாரென்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம்.

ஏனென்றால், இவருக்குச் சொன்னது மற்ற தெய்வங்களில் சிலருக்கும் பொருந்துவதுதான். அதாவது, அந்தத் தெய்வம் ஒவ்வொன்றைக் குறித்த புராணத்திலும், ஆகம தந்த்ரங்களிலும் அந்தத் தெய்வத்தையே ஸர்வ சக்தி வாய்ந்த ஏகம், பரம் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இது ஸத்யந்தான். இருக்கிற ஒரே பரமாத்மாதான் இப்படிப் பல தெய்வங்களாகியிருக்கிறது. அதுவேதான் நாமெல்லாராகவுங்கூட ஆகியிருக்கிறது. ஆனால் நமக்கு ஸர்வசக்தி வாய்ந்த அதுதான் நாம் என்ற ஞானம் கொஞ்சங்கூட இல்லாதபடி நம்மை அதுவே மாயையால் மயக்கியிருக்கிறது. ஆனால் அது தெய்வங்களாகி இருக்கிறபோதோ அவற்றில் ப்ரதான தெய்வங்களுக்குத் தாங்கள் பரமாத்ம வஸ்துவே என்ற ஞானம் நன்றாக இருக்கும்.

எல்லாத் தெய்வங்களையும் இப்படிச் சொல்ல முடியாது, அவற்றில் பூர்ண பரமாத்ம சக்தியோடு இருப்பவை, அப்படி இல்லாமல் ஓரளவு சக்தி மட்டும் உள்ளவை என்று இரண்டு

பிரிவு உண்டு என்று அபிப்ராயமிருக்கிறது. அந்த வித்யாஸங்கள் இங்கே வேண்டாம். ஏனென்றால், பரிபூர்ண பிரம்ம சக்தி வாய்ந்த 'ரத்ன த்ரயம்' என்று அப்பைய தீக்ஷிதர் காரணம் காட்டி நிலைநாட்டியுள்ள சிவன், அம்பாள், மஹாவிஷ்ணு ஆகியவர்களுக்காக நாம் பூஜை பண்ணினாலுங்கூட ஆரம்பத்தில் விக்நேச்வர பூஜை பண்ணத்தானே செய்கிறோம்?

ஆக, பொதுவழக்கு என்னவென்றால் எந்த ஒரு தெய்வத்துக்கும் தான் பரமாத்ம வஸ்துவே என்று தெரிந்தாலும்கூட அது ஸர்வ சக்தியையும் காட்டாமல், அதாவது ஸகலவிதமான பலன்களையும்தானே வழங்காமல், தனக்கென்று குறிப்பாக விதிக்கப்பட்டுள்ள பலனை மாத்திரந்தான் தரும். ஏகமான பரமாத்மா இந்த மாதிரி பல தெய்வரூபங்களைக் கொண்டதே ஒவ்வொன்றும் ஒரு பலன் தரவேண்டும் என்பதற்குத்தானே? இந்த நம்முடைய ஸனாதன தர்மத்திலே ஜனங்கள் இப்படி ஒரு pantheon (தெய்வங்களின்கூட்டம்) வைத்துக் கொண்டு விதவிதமான அலங்காரம், ஆராதனா பத்ததிகள், நைவேத்யங்கள் என்று பண்ண வேண்டுமென்று பரமேச்வரனுடைய 'ப்ளானி'ல் தானே ஏற்பட்டிருக்கிறது? லோக வியாபாரத்தில் தினுஸு தினுஸாகக் கூத்தடிக்கணுமென்று ஈச்வரனுக்கு இருக்கிற ஆசையிலேதான் இப்படிப் பல தேவதா ரூபங்களை எடுத்துக்கொண்டு, ஒவ்வொரு பலனுக்கு ஒவ்வொரு தெய்வமென்று அவன் நம் ரிஷிகளுக்குக் காட்டி, அவர்கள் மூலம் ஒவ்வொன்றுக்கும், மந்த்ரம், தந்த்ரம் என்று பிரித்து ஆராதனா க்ரமங்களைக் கொடுத்திருப்பது.

இப்படிக் கொடுத்திருப்பதில் விக்ன நிவாரணத்துக்கென்று விக்நேச்வரரை வைத்திருக்கிறான். அதாவது அவனேதான் அப்படியும் ஒரு ரூபம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஆகையினாலே அவர் அவருக்குக் கொடுத்திருக்கிற அந்த போர்ட் ஃபோலியோ (இலாகா)ப்படி மாத்திரந்தான் அதிகாரம் வஹிப்பார்; வித்யை, ஸம்பத், விஜயம் முதலானவற்றை அவர் நேரே தாமாகவே தரமாட்டார்; அததற்கான தெய்வம் அந்தந்தப் பலனைக் கொடுத்துவிட்டுப் போகட்டும் என்றே விட்டு விடுவார் - என்றும் வைத்துக் கொள்ளலாம். இப்போது தத்ஹேது ந்யாயம் 'அப்னை' ஆகுமா?

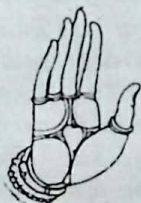
. ராஜாங்கத்தில் ஒரு 'மினிஸ்ட்ரி' அமைக்கிறபோது ஒருத்தர் ஃபைனான்ஸ், ஒருத்தர் மராமத்து, ஒருத்தர் போலீஸ் என்றெல்லாம் பொறுப்புக் கொடுக்கிறார்கள். எவருக்கும் எந்த இலாகாவும் வஹிக்கிற யோக்க்யதை இருக்கலாம். அல்லது ஜனநாயக ஸெட் - அப்பிலே எதிலுமே இல்லாவிட்டாலும், எதுவானாலும் தெரிந்த மாதிரி எடுத்துக்கொண்டு ஒரு மாதிரி ஒப்பேற்றி விடலாம்! எப்படியானாலும் அவருக்கு என்று ஓர் இலாகா இருக்கும்போது இன்னொன்றில் ஒரு மந்திரி பிரவேசித்து உத்தரவு போட முடியாது. ஒருத்தரே இன்றைக்கு ஓர் இலாகா மந்திரியாயிருந்துவிட்டு நாளைக்கு வேறு இலாகாவுக்கு மாற்றப்படுகிறார், அல்லது இன்றுவரை இரண்டு இலாகாக்களுக்கு மந்திரியாயிருந்துவிட்டு நாளைக்கு ஒன்று அவரிடமிருந்து எடுபட்டுப் போகிறது என்றால், நாளையிலிருந்து எந்த இலாகாவில் மாத்திரந்தான் தனக்குப் பொறுப்போ அதிலே தானே அவர் அதிகாரம் வஹிக்க முடியும்? 'நேற்றைக்கு நான் அந்த போர்ட்டிப்போலியோ பார்த்தேனே, அதிலே இன்றைக்குச் சட்டம் போடுவேன்' என்று அவர் பண்ண முடியாதோல்லியோ?

லோக நிர்வாஹம் நடத்துகிற தெய்வ ராஜாங்கத்திலும் இப்படியே தேவதைகள் அவாளவாளுக்கு பொறுப்புத் தந்துள்ள பலன்களைக் கொடுத்து அனுக்ரஹிப்பதுதான் பொது வழக்கு.

'பொது வழக்கு' என்று எப்போது சொல்கிறேனோ அப்போதே இதற்கு 'அபூர்வ விலக்கு'ம் உண்டு என்பது தொக்கி நிற்கும்.

ஒரு தெய்வம் - அது விக்நேச்வரராகவும் இருக்கலாம், வேறு எந்தத் தெய்வமாகவும் இருக்கலாம் - ஏதோ ஒரு தெய்வம், தனக்குள்ளேயும் ஸர்வசக்தரான் பரமாத்மாவே இருக்கிறாரென்ற உசந்த ஸ்வானுபூதியிலிருந்து கொண்டு அனுக்ரஹிக்கிறபோது, குறிப்பாக ஒருவித பலனைத்தான் என்றில்லாமல், பரமாத்மா போலவே ஸகலவிதமான பலன்களையும் கொடுத்துவிடுவதுண்டு. 'நீதான் என் ஒரே தெய்வம். உன்னையன்றி ஒருவரிடமும் போகமாட்டேன்' என்று ஒரு பக்தர் ஒரு தெய்வத்தையே இஷ்டமூர்த்தியாகக் கொண்டு

சரணாகதி பண்ணிவிடும்போது, அந்தத் தெய்வமும் பரமாத்ம பாவத்தில் உள்ளுறத் தன் வரைக்கும் இருப்பதோடு மட்டுமில்லாமல், கார்யத்திலும் பரமாத்மாவாகவே ஸகல பலன்களையும் அனுக்ரஹிக்கும். அது பரமாத்ம ஸ்வானுபூதி பெறாத குட்டி தேவதையாக, அல்லது மானுஷமான ஸாதாரண மாதா, பிதா, குரு, பதி - இப்படி ஒருவராக இருந்தால்கூட, இவர்களிடம் ஒருத்தர் ஹ்ருதயத்தை அர்ப்பணம் செய்து சரணாகதி பண்ணிவிட்டால், ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவே அந்தச் சரணாகதனின் பக்தியை மெச்சி அந்தக் குட்டி தேவதை அல்லது மனுஷ்யர் மூலம் ஸகல பலன்களையும் அனுக்ரஹித்துவிடுவார். ஆனால் இப்படிப்பட்ட சரணாகதி, இஷ்டதெய்வம் என்று ஒன்றிடமே பற்று என்பதெல்லாம் அபூர்வமாகவே இருக்கப் பட்டவை.

பல தெய்வங்கள் ஏன்?

ஐன ஸமுஹத்துக்குப் பொதுவாக அனுபவங்களை நானா விதமான ருசி பேதங்களில் நுகர்வதுதான் -இயற்கை குணம். ஆஹாரம் பல சுவைகளில் இருக்கணும். ஒன்றே இருந்தால் திகட்டிப் போகிறது. கதை, நாடகம் என்றாலும் பல ரஸங்கள் இருக்கணும். பாட்டு என்றால் பல ராகங்களில், தாளங்களில் இருக்கணும்; விறுவிறுப்பாகவும் வேணும், விளம்பமாகவும் வேணும். உபாஸனை என்று வரும்போதும் இப்படி நானா தினுஸாக உள்ள வைசித்ரியம் (விசித்ரத்தன்மை) வேண்டும். முடிவிலே ஸமாதி யோகம், வேறே கலப்பேயில்லாமல் ஒரே ஓர் உணர்வாக, 'ஏகப் பேருணர்வாக' என்பார்கள், அப்படி மனஸின் ஆட்டமே இல்லாமல் ஆகவேண்டுமென்றாலும், அது எங்கேயோ எப்போதோ எவருக்கோதான் லபிக்கிற ஸ்திதி. அந்த ஸ்திதிக்குப் போவதற்கே, அலை பாய்கிற இந்த மனஸை வைத்துக்கொண்டுதான் உபாஸனையை ஆரம்பிக்கும் போது அலை அலையாகப் பாய்ந்தாலும், பாய்கிறதெல்லாம்

நம்மை ஸம்ஸாரத்தில் முழுக்கடிக்கிற அலைகளாக இல்லாமல், ஏதோ ஒரு தினுஸில், ஏதோ ஓர் அளவில் ஈசுவர ஸ்மரணத்தில் நனைப்பதாக இருக்கட்டும் என்றுதான் வைசிட்ரிய ருசி கொண்ட மனஸுக்குப் பிடித்த மாதிரியே ஏக பரமேசுவரன் பல திவ்ய ரூபங்கள் எடுத்துக்கொண்டு பல விதமான பலன் தருவது; பூஜா பத்ததியையும் பல விதமாகக் கொடுத்து, ஒன்றுக்கு வெல்லச் சீடை, ஒன்றுக்குக் கொழுக்கட்டை என்று வைத்திருப்பது எல்லாம். இதுதான் பெரும்பாலான ஜனங்களுக்கு. அதாவது 'வழக்கு' என்பது.

ஈசுவரனின் விளையாட்டில் இதற்கு 'விலக்கு'ம் கொஞ்சம் கொஞ்சம் உண்டு. சிலபேருக்கு இஷ்ட தெய்வம் என்று ஒன்று, அதனிடமே அத்யந்தமான பக்தி என்று ஏற்படுகிறது. விதவிதமாக தெய்வ பேதங்களைப் பூஜிக்க வேண்டுமென்று தோன்றாமல் இவர்களுக்கு இஷ்ட தெய்வத்திடமே முழு பக்தியுமாக இருக்கிறது. இன்னொன்றைப் பூஜிப்பதில்லை என்ற அனன்ய பக்தியோடு, ஏகாந்த பக்தியோடு ஒன்றை மட்டுமே பிடித்துக் கொண்டு ஆரதிக்கிறார்கள். இவர்கள் ஏகமான பரமாத்ம சைதன்யத்தின் பரிபூர்ண விலாஸமாகவும் தங்கள் இஷ்ட தெய்வமே இருக்கிறது, அதுவே முழுமுதற்கடவுள் என்று கொண்டு எல்லாவிதமான பலன்களையும் அதனிடமே கோருகிறார்கள். அதை ஏதோ ஒரு குறிப்பிட்ட பலன் தருவதாக மட்டும் நிறுத்திவிடுவதில்லை. இப்படி முருக பக்தர்கள், தேவி பக்தர்கள், விஷ்ணு பக்தர்கள், அந்த விஷ்ணுவிலும் ஏதோ ஓர் அவதாரமான ராமனை மட்டும்தான் பக்தி பண்ணுபவர்கள், க்ருஷ்ணனை மட்டும்தான் பக்தி பண்ணுகிறவர்கள் என்று ஒரே மூர்த்தியை பிடித்துக் கொண்டிருப்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். பூர்ண ப்ரஹ்ம சக்தியான பரமாத்மாவும் அந்த ஒரு மூர்த்தியின் மூலமே இந்த பக்தர்களுக்கு ஸகல விதமான பலன்களையும் அனுக்ரஹிக்கிறது.

ஆனால் இப்படி சிவோபாஸனைதான், அம்பாள் உபாஸனைதான், ராமனோ க்ருஷ்ணனோ எவரோ ஒருத்தருக்குத்தான் மனஸைப் பூர்ணமாகக் கொடுத்து பக்தி பண்ணுவது என்று இருக்கிறவர்கள்கூடப் பிள்ளையாரை மட்டும் தள்ளிவிட முடிவதில்லை. 'சுக்லாம்பரதரம்' குட்டிக் கொள்ளாமல் அவர்களும் இஷ்டதெய்வ உபாஸனை பண்ண முடிவதில்லை. இஷ்ட

தெய்வத்தைத் தவிர ஏனைய தெய்வங்களில் எதுவும் வேண்டா மென்று மற்ற தெய்வங்களை விட்டு விட்டாலும் பிள்ளையாரை மாத்திரம் அப்படி விடமுடிவதில்லை.

இப்படிப்பட்ட அனன்ய பக்திக்காரர்கள் குறைச்சல்தான். பொதுவாகப் பல்வேறு தெய்வங்களையும் அது அது தருகிற பலன்களுக்காக வழிபடுவதாகத்தான் காணப்படுகிறது. ஒரு கோயிலுக்குப் போனால் எத்தனை ஸன்னிதி? ஒவ்வொரு ஸன்னிதிக்கும் தான் போய் தர்சனம் பண்ணி வணங்குகிறோம். சிவன் கோயிலில் உள்ள ஸன்னிதிகள் பெருமாள் கோயிலில் இருக்காது; அதே மாதிரி அங்கேயிருக்கிற ஸன்னிதிகள் இங்கே இருக்காது. நாம் என்ன பண்ணுகிறோமென்றால் ஈசுவரன் கோயிலுக்குப் போய் தரிசனம் பண்ணினபிறகு பெருமாள் கோயிலுக்கும் போகிறோம். காஞ்சீபுரம் மாதிரிப் பல தெய்வங்களில் ஒவ்வொன்றையும் மூல மூர்த்தியாக வைத்துப் பல ஆலயங்கள் உள்ள ஊர்களில் நாம் காமாக்ஷி, ஏகாம்ரேச் வரர், வரதராஜா ஆகிய ஒவ்வொருவருடைய கோயில்களுக்கும், இன்னும் ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமிக்கான குமரக் கோட்டம் - சித்ரகுப்தனுக்குக் கோயிலிருக்கிறதா? ஸரி, அதற்கும் போய் - இப்படி எல்லாத் தெய்வங்களையும் தர்சிக்கிறோம். எந்தக் கோயிலுக்குப் போனாலும் அங்கே இந்த விக்நேச்வரர் மட்டும் இல்லாமலிருக்கமாட்டார் பெருமாள் கோயிலானாலும் விஷ்ணுவுக்கேனா என்ற பெயரில் நாமத்தைப் போட்டுக்கொண்டு வந்து நிற்பார்! நம்முடைய நமஸ்காரத்தை வாங்கிக்கொண்டு விடுவார்!

சொல்ல வந்தது, விக்நேச்வரரை ஸகல பலதாதாவாக 'ஏகம் பரம் தேவம்' என்று கொள்ளாமல், தனித்தனிப் பலன்களைக் கொடுக்க ஏற்பட்ட பல தெய்வங்களில் ஒருத்தர்தான் இவரும் என்று வைத்து, அவரை அவருக்கென்று குறிப்பாக ஏற்பட்ட விக்ன நிவாரணத்தோடேயே நிறுத்திவிட்டால் 'தத்ஹேது ந்யாயம்' என்னவாகும் என்ற விசாரணைதான். இப்போதுங்கூட ஒரு விதத்தில் அந்த ந்யாயம் அவருக்கு 'அப்னை' ஆகத்தான் செய்யும். இது விக்நேச்வரர் ஒருவருக்கே உரிய விசேஷமான பெருமை. அதாவது எல்லாப் பலன்களையும் இவரே நேராக அளிக்காதபோதுகூட இவரைக் காரணமாகக் கொண்டே எந்தப் பலனையும் அடைந்துவிடலாம்.

இன்னொரு ஸ்வாமியைப் பூஜிக்கவேண்டுமென்பதில்லை.

அதெப்படி?

இவர் தருகிற பலன் என்ன? விக்ன நிவாரணம். இடையூற்றின் நீக்கம். இவருடைய அருள் இல்லாவிட்டால் நாம் எந்தத் தெய்வத்துக்குச் செய்கிற பூஜையும் இடையூறில்லாமல் நடக்க முடியாது. இதைவிட முக்யமாகச் சொல்ல வேண்டியது, இவருடைய அருள் இல்லாவிட்டால் எந்தத் தெய்வமும் அது விரும்புகிறபடி நமக்குப் பலன் தரவும் முடியாது. அந்தத் தெய்வங்களின் அனுக்ரஹ கார்யத்துக்கே இடையூறு ஏற்படலாம். அதைப் போக்க விக்நேச்வரரால்தான் முடியும்.

லோகத்துக்கெல்லாம் அனுக்ரஹம் பண்ணவேண்டுமென்று ஈச்வரன் த்ரிபுர ஸம்ஹாரம் செய்யப் புறப்படுகிறார். ஆனால் அவர் காரியத்துக்கே விக்னம் உண்டாகிறது. ரதத்தின் அச்சமுறிகிறது. அப்புறம் அவர் பிள்ளையானாலும் விக்நேச்வரைத் தாம் வழிபடாவிட்டால், தாம் உத்தேசித்த லோக அனுக்ரஹ கார்யம்கூட நடக்காது என்று புரிந்துகொண்டு இவரைப் பூஜிக்கிறார். இவர் ப்ரீதி அடைந்து இடையூறுகளை நீக்குகிறார். அப்புறந்தான் தகப்பனார்க்காரரால் த்ரிபுர ஸம்ஹாரம் செய்ய முடிகிறது. இப்படி ஒவ்வொரு தெய்வமும் இவரை வழிபட்டு விக்ன நிவாரணம் பெற்றே தங்களுடைய கார்யத்தைச் செய்ய முடிந்திருக்கிறது என்று கதைகள் இருக்கின்றன.

அதனால்தான் இவரொருத்தரை மாத்திரம் எந்த தெய்வத்தின் பூஜையிலும் முதலில் வணங்கியே ஆகவேண்டியிருக்கிறது. 'விக்ன நிவாரணம்' என்பதாக இவருக்குப் பிரத்யேகமாக ஏற்பட்டுள்ள போர்ட்டிப்போலியோவின் விசேஷச் சிறப்பு இது! மற்ற ஸ்வாமிகள் நமக்கு வேண்டிய பலனைத் தருவதற்கு இஷ்டப்பட்டாலும், அந்த இஷ்டம் நிர்விக்னமாகக் கார்ய ரூபத்தில் முடிவதற்கு அவையும் இவரைத்தான் 'டிபென்ட்' பண்ண வேண்டியிருக்கிறது!

ஆரோக்யத்துக்காக ஸூர்யனைப் பூஜிக்கிறோம், படிப்புக்கு ஸரஸ்வதியை, பணத்துக்கு லக்ஷ்மியை என்று இப்படி ஒவ்வொரு பலனுக்காக ஒரு மூர்த்தியைப் பூஜை பண்ணுகிறோ

மென்று வைத்துக்கொள்ளுங்கள். இந்த மூர்த்திகளில் ஒன்றுக்கு மற்றதன் தயவு வேண்டாம். ஸூர்யனுக்கு லக்ஷ்மி, ஸரஸ்வதிகளின் தயவு வேண்டியதில்லை. அவர்களுக்கும் அதே மாதிரி தான். அவரவர் தாங்கள் தரவேண்டிய பலனைத் தந்துவிட்டுப் போவார்கள்.

ஆனால் அப்படித் தரமுடியாமல் விக்னம் ஏற்பட்டுவிட்டால்? ஸூர்ய பகவானுக்குத் தன் ஆரோக்ய அனுக்ரஹ கார்யத்தைச் செய்ய ஸரஸ்வதி தரும் படிப்போ, லக்ஷ்மி தரும் பணமோ வேண்டியதில்லைதான். ஆனால் அந்தக் கார்யத்துக்கே இடையூறு ஏற்பட்டால் பரவாயில்லை என்று அவர் இருக்க முடியுமா?

எந்தத் தெய்வமானாலும் தாங்கள் கொடுக்க விரும்பும் பலனுக்கு விக்னம் வந்தால் வந்துவிட்டுப் போகட்டுமென்று இருக்க முடியாதல்லவா? அதனால்தான் விக்ன 'நிவாரண போர்ட்'ஃபோலியோக்காரரான கணபதியின் தயவு மாத்திரம் எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் வேண்டியிருக்கிறது! இவர் தயவில் லாமல் அவர்கள் தங்கள் அனுக்ரஹ கார்யத்தைப் பண்ண முடியாது!

லௌகிக பலனாக இல்லாமல் ஞானம் வேண்டும், நிஜமான பக்தி வேண்டும். என்றெல்லாம் ஈச்வரனை, அம்பாளை, விஷ்ணுவைப் பூஜை பண்ணும்போதுகூட அதற்கும் நம் பக்ஷத்திலோ, நமக்கு அனுக்ரஹிக்கவேண்டிய உபாஸ்யமூர்த்தியின் பக்ஷத்திலோ விக்னம் ஏற்படாமலிருப்பதற்குக் கணபதியின் தயவு வேண்டியிருக்கிறது!

ஆனபடியால் அவரை ஸகல பலதாதாவாக வைக்காமல், நாம் பலனுக்காக வேறொரு மூர்த்தியைப் பூஜித்தாலுங்கூட முதலில் இவர் தயவை நாடி ஆரம்ப பூஜை இவருக்குச் செய்து தானாக வேண்டியிருக்கிறது.

இங்கேதான் தத்-ஹேது நியாயமறிந்தவன் ஆலோசனை பண்ணிப் பார்க்கிறான்: 'சரி, விக்நேச்வரர் தாமே எல்லாவிதப் பலன்களையும் தராமல் விக்ன நிவ்ருத்தி செய்பவராக மட்டுமே இருந்தாலும் இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். இப்படி மட்டும் இவர் இருக்கும்போதுகூட எந்தத் தெய்வமானாலும்

இவரைப் பூஜித்து இவருடைய தயவைப் பெற்றுத்தான் நம்முடைய கார்யத்தை நடத்திக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. விக்னம் ஏற்படாமலிருப்பதற்காக எந்தத் தெய்வமானாலும் இவரிடம் வந்து நிற்கவேண்டித்தான் இருக்கிறது. அதாவது அந்தத் தெய்வங்கள் நம் கார்யத்தை இடையூறு இல்லாமல் நடத்தித் தருவதற்குக் காரணமாக, அதாவது ஹேதுவாக, இருப்பவர் இவர்தான். இப்படி மற்ற தெய்வங்களுக்குமேல் இவருக்கு ஒரு 'பவர்' இருப்பதால் அந்த தெய்வங்களைத் தம் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்குமாறு செய்ய இவருக்கு சக்தி இருக்கும். அதனால், எந்தப் பலனைத் தருகிற எந்தத் தேவதையானாலும் அதனிடம் அவர் 'இன்ன பக்தனுக்கு இன்ன அருளைப் பண்ணுங்கள்' என்று சிபார்சு பண்ணினால், அந்தத் தேவதை அந்த சிபார்சை உத்தரவு போலவே எடுத்துக் கொண்டு அதன்படிப் பண்ணிவிடும். அந்தத் தேவதையின் போர்ட்டிப்போலியோவை இவர் தாமே எடுத்துக்கொண்டு அது தரும் பலனைத் தரவேண்டுமென்றில்லை. பரமேஸ்வரனின் ராஜாங்கத்தில் யாருக்கு எந்த இலாகாவோ அது அப்படியே இருக்கலாம். ஆனால் எந்தத் தெய்வமானாலும் அதனிடம் இவர் 'இன்னாருக்கு நீ அருள் பண்ணு' என்று சொல்லிவிட்டால் அது பண்ணிவிடும். இல்லாவிட்டால் ஏதாவது காரியத்தில் அந்தத் தெய்வம் ஈடுபடும்போது விக்னம் ஏற்பட்டுக் கஷ்டப்படும்படி ஆகிவிடும்.

'இதனால் என்ன ஏற்படுகிறதென்றால், நமக்கு எந்தத் தெய்வத்தின் மூலம் எந்தப் பலன் கிட்டவேண்டுமானாலும் ஸரி, விக்நேச்வரரொருத்தரைப் பூஜை பண்ணிவிட்டாலே போதும், அவர் தம்முடைய இன்ஃப்ளூயென்ஸைக் கொண்டு எந்தத் தெய்வமானாலும் அதனிடம் சொல்லி நமக்கு வேண்டிய அருளைப் பண்ணும்படிச் செய்துவிடுவார்!

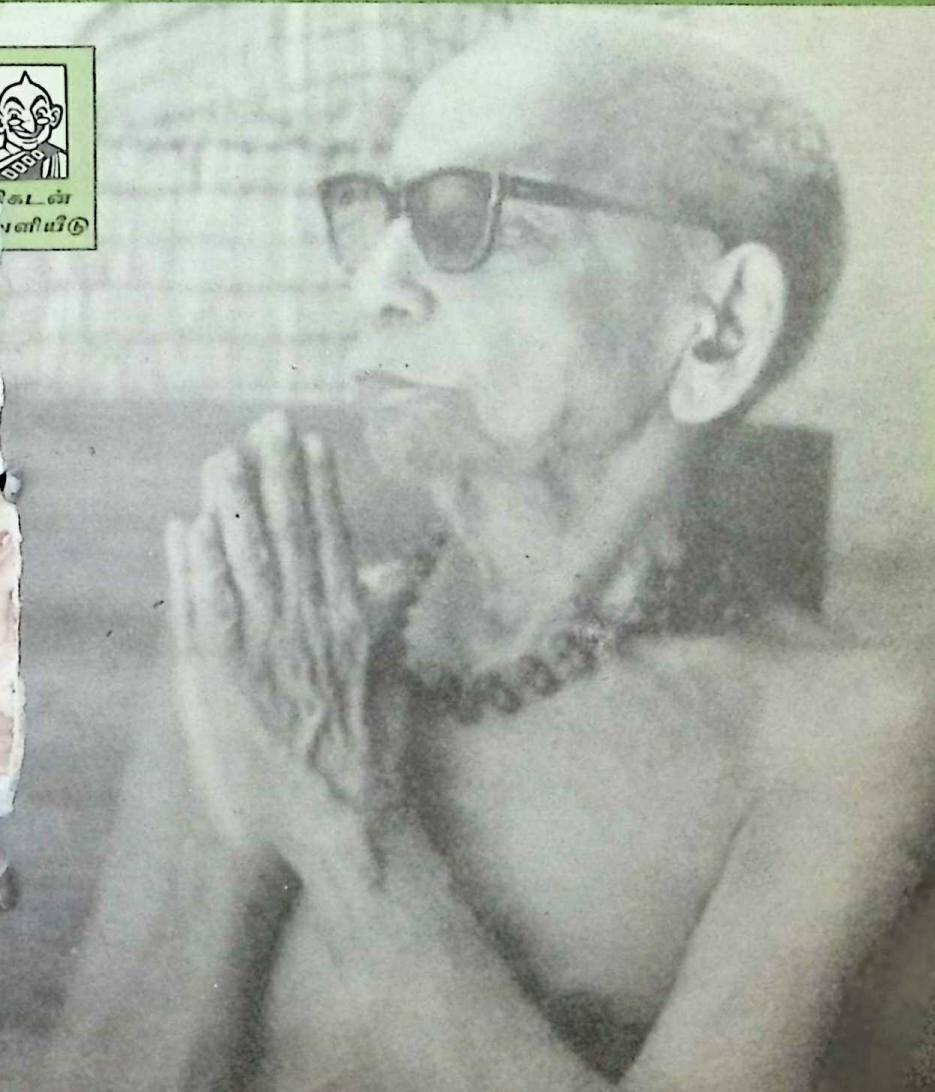
அடுத்த புத்தகத்தில்...

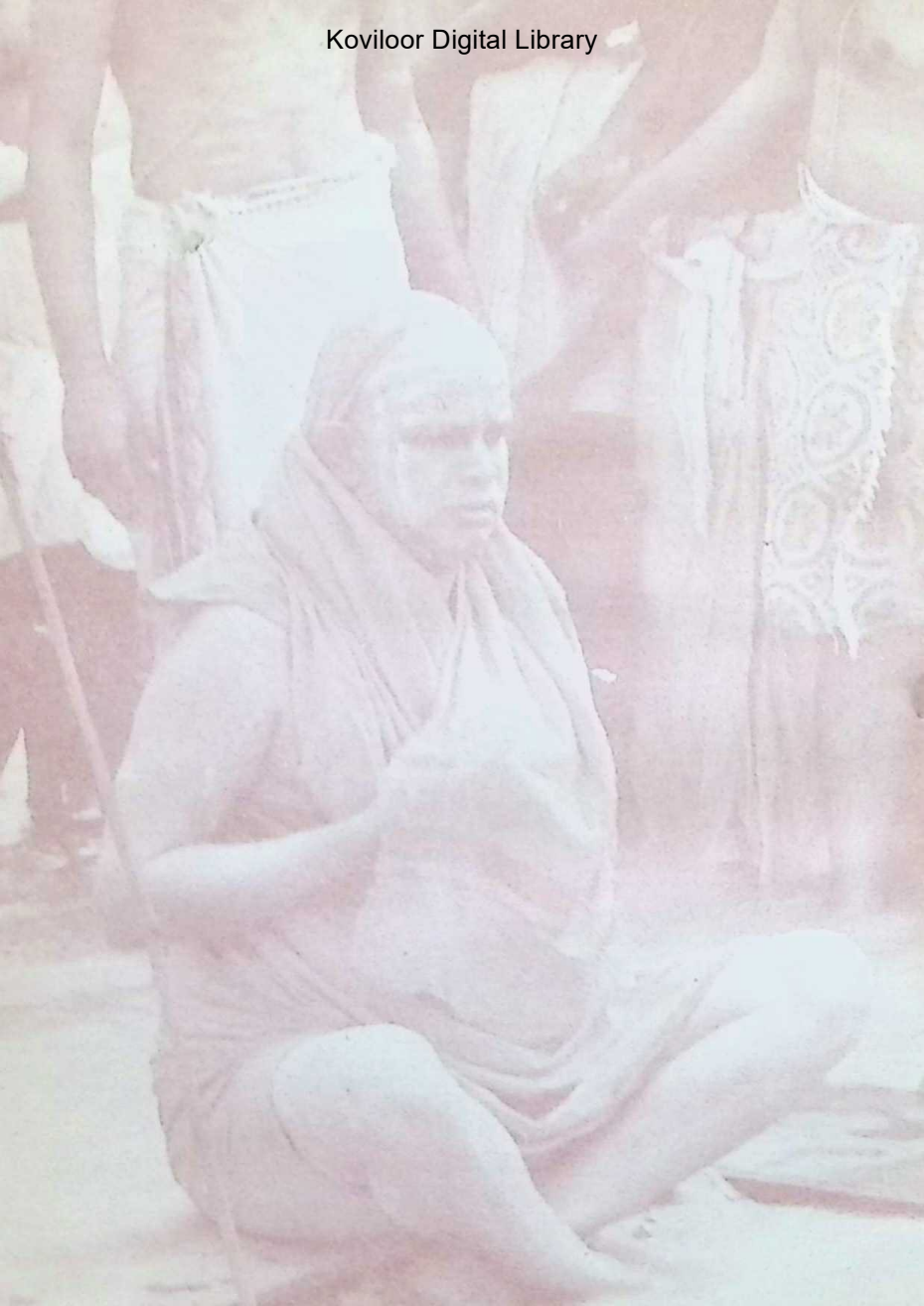
தேவரும் தொழும் தெய்வம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்வதுடன் குரு என்கிற தலைப்பின் கீழும் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன.

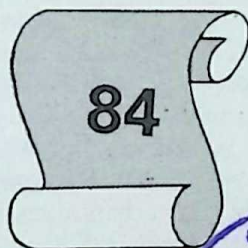
அருள் உரை

ஐகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: பிப்ரவரி, 1994.

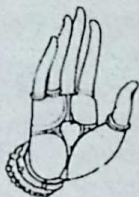
பின் அட்டை ஓவியம்: சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வாணி பதிப்பகம்) ஐந்தாம் பருதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

தேவரும் தொழும் தெய்வம்

**பல தெய்வங்கள்
ஏன்?**

தத்ஹேது நியாயமறிந்தவன் இப்படி யோசித்து, 'விக்நேச் வரரின் இன்ஃப்ளயென்ஸை ஹேதுவாகக் கொண்டே எந்தத் தெய்வத்திடமிருந்தும் அது கொடுக்கக்கூடிய பலனை அடைய முடியும் என்னும்போது, இவருக்கு மாத்திரம் பூஜை பண்ணுவ தோடு நிறுத்திக் கொண்டு விடலாமே! பலதாதா என்பதாக இன்னொரு தெய்வத்துக்கு வேறு ஏன் பூஜை செய்யணும்? இவராலேயே நாம் மற்ற தெய்வங்களிடம் காரியம் ஸாதித்துக் கொள்ள முடியுமென்னும்போது இவருக்குப் பூஜை பண்ணுவ தோடுகூட அவர்களுக்கும் எதற்குப் பண்ணணும்? அவர்களைப் பூஜை பண்ணி நமக்கு ஆகவேண்டியது என்ன? தத்ஹேதோரேவ தத்ஹேதுத்வே என்று நினைக்கிறான். ஆரம்ப பூஜை இவருக்கு, அப்புறம் முக்ய பூஜை இன்னொருத்தருக்கு என்று இல்லாமல் இவரையே முக்கியமாய் வைத்து முழுப் பூஜையும் இவருக்கே பண்ணிவிட்டுத் திருப்தியாகிவிடுகிறான். தனக்கு வேண்டிய எந்தவிதமான பலனையும் விக்நேச்வர - த்வாரா (விக்நேச்வரரின் வழியாகப்) பெற்றுவிடுகிறான்.

தத் ஹேதோரிதி நீதிவித்து பஜதே தேவம் யம் ஏகம் பரம்

'நீதிவித்து' என்பதற்கு 'தத்ஹேது நீதி அறிந்தவனோ என்றால்' என்று அர்த்தம். மற்ற ஸாதாரண ஜனங்கள் பிள்ளையாருக்கு ஆரம்பத்தில் ஒரு குட்டி பூஜை, அப்புறம் இன்னொரு தெய்வத்துக்குப் பெரிசான முக்ய பூஜை என்று

செய்தாலும், தத்ஹேது ந்யாயம் தெரிந்தவனோவென்றால் இவரைக் காரணமாகக் கொண்டே இதர தேவதா ப்ரஸாதங்களுக்கும் பெற்றுவிட முடியுமென்பதால் இவருக்கே முழு பூஜையும் செய்து முடித்துவிடுகிறான் என்ற இவ்வளவு அர்த்தம் 'தத்ஹேதோரிதி நிதிவித்து பஜதே' என்பதில் அடங்கி இருக்கிறது.

இப்படி நான் சொன்னதற்காக - நானாகச் சொல்லவில்லை, அந்த மன்னார்குடிப் பெரியவர் சொன்னதை எடுத்துச் சொன்னதற்காக - நீங்கள் பிள்ளையாரைத் தவிர எல்லா தெய்வங்களையும் மூட்டை கட்டி வைத்துவிட்டு அவரொருத்தரைத்தான் வழிபட வேண்டுமென்று அர்த்தமில்லை. சற்று முன்னே சொன்னாற்போல பகவானுக்கு தினுஸு தினுஸாக லீலை பண்ணியே இந்த த்வைத ப்ரபஞ்சக் கூத்தை நடத்த வேண்டுமென்று இருப்பதாலும், அவன் இந்தக் கூத்திலே பிசைந்து போட்டிருக்கிற மனுஷ்ய ஜீவனுக்கும் ஜெனரலாக எந்தவொரு அனுபோகமானாலும் அதிலே தினுஸு தினுஸான வைசித்ரிய ருசி வேண்டியிருப்பதாலும்தான் இத்தனை தெய்வ ரூபங்களை அவன் தரித்துக் கொண்டிருப்பது. ஆகையால், அவாளவாளுடைய மனப்பான்மைப்படி ஒவ்வொருத்தரை ஒவ்வொரு ரூபம்தான் 'இஷ்ட தெய்வம்' என்னும்படியாக ஆகர்ஷிக்கும். அதே மாதிரி, சாஸ்த்ராதிகளிலும் ஸம்ப்ரதாயப் படியும் ஸம்பத்துக்கு லக்ஷ்மி, வித்யைக்கு ஸரஸ்வதி, ஆரோக்யத்துக்கு ஸூர்யன், இன்னும் இந்த இந்த க்ரஹபீடை போக ராஹு - கேது, இன்ன நாளில் இன்னாருக்கு உத்ஸவம் என்று எப்படியெப்படி பூஜிக்கச் சொல்லியிருக்கிறதோ அப்படி அந்தந்தத் தெய்வத்துக்கு வழிபாடு நடத்தினால்தான் பலன் என்றே பொதுவாக ஜனங்களுக்கு நம்பிக்கையும், பிடிப்பும் இருக்கும். சனிப்பெயர்ச்சி என்றால் லக்ஷம் ஜனங்கள் திருநள்ளாறில் கூடுகிறார்கள், மகரவிளக்கு என்று சபரிமலையில் பத்து லக்ஷம் ஜனங்கள் கூடுகிறார்கள் என்றால் இதுதான் காரணம். அத்வைத ஸாதனையில் நன்றாக முன்னேறிப் போகிற அபூர்வமான சிலரைத் தவிர இந்த த்வைத ப்ரபஞ்சத்திலேயே பக்தி, ஏதோ கொஞ்சம் ஞானம் என்று போகிற எல்லாருக்கும் ஒண்ணே ஒண்ணு என்று பிடித்துக் கொள்வது கஷ்டம்தான். 'வெரைட்டி'தான் லோக வாழ்க்கைக்கே ஸாரமாயிருப்பது! இஷ்ட தேவதை என்று ஏதோ ஒன்றை ஓரளவு கெட்டியாகப்

பிடித்துக் கொண்டாலுங்கூட அப்போதும் அதற்கே தினுஸு தினுஸாக வேஷம் போட்டு அலங்காரம் பண்ணிப் பார்க்கத் தோன்றுகிறது! இன்றைக்கு உத்ஸவத்தில் கைலாஸ வாஹனம் என்று ராஜாதி ராஜனாக அலங்காரம் பண்ணிப் பார்க்கிறவனையே நாளைக்கு பிஷாண்டி என்று எல்லாவற்றையும் வழித்துவிட்டு நிறுத்திப் பார்த்து ஸந்தோஷிக்கத் தோன்றுகிறது.

மனஸ் கவடு விட்டுக்கொண்டு நானாவித ருசி பேதங்களில் போனாலும், அதன் இயற்கையிலேயே அதை விட்டுப் பிடித்துக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வழிக்குக் கொண்டுவந்து ஒன்றிலேயே நிற்பதற்குப் பக்குவப்படுத்தத்தான் மதம் ஏற்பட்டிருக்கிறதேயொழிய, எடுத்த எடுப்பிலேயே மனஸை ஒன்றிலேயே அழுக்கிப் போடுவதற்கில்லை. இப்படி வற்புறுத்திப் பண்ணினால் மனஸின் இயற்கைப்படி அது ஈடுகொடுக்க முடியாமல் திணறி, திமிறிக் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டு முடிவிலே ஜடம் மாதிரியோ, இல்லாவிட்டால் எதிர்த்திசையில் வெறித்தனமாக வோதான் போகும். அதனால், நமது மதம் செய்கிற முதல்காரியம் நானாவிதமான லௌகிக ருசிகளிலேயே ஸந்தோஷிக்கிற மனஸை நானாவிதமான தெய்விக ருசிகளைக் காட்டி ஸந்தோஷப்படுத்தி, அந்த மனஸின் அழுக்கை எடுத்துத் தெளிவு பண்ணுவதுதான். இப்படி நன்றாக அழுக்குப் போய் தெளிந்த தெளிவாக ஆகிப் பக்குவப்பட்ட அப்புறம், முடிவில் தான், நானா தினுஸு என்கிற த்வைத அனுபவங்களை விட்டு ஒன்றேயான அத்வைதம் என்று கொண்டு போவது.

அதனால் பிள்ளையார், ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி, அம்பாள், சிவன், விஷ்ணு, ராமன், க்ருஷ்ணன், நவக்ரஹம், ஐயனார் என்று எல்லாவற்றையும் வைத்துக்கொண்டே விதவிதமாக அலங்காரம் பண்ணி, உபசாரம் பண்ணி, நைவேத்தியம் பண்ணி, ஒவ்வொன்றுக்கும் அததற்கான நியமங்களை அனுஷ்டானம் பண்ணி ருசி பேதத்திலேயே நிறைவு காண்கிற மனஸுக்கு ஸந்தோஷம் கொடுத்துக் கொடுத்து, தத் - த்வாராவே (இதன் மூலமே) அதைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மேலே உசத்திக்கொண்டு போவோம். லௌகிகத்திலேயே அழுந்திக் கிடக்கிற மனஸை எப்படியோ ஓர் அப்படி தெய்வ விஷயமாகக் கொஞ்சம் தொட்டுக்கொண்டு அதிலே ஒரு

ஸந்தோஷம் அடையும்படிப் பண்ண இது (பல தெய்வ வழிபாடு) ஒத்தாசை பண்ணுகிறதா இல்லையா?

குழந்தைகளுக்கு ஒரே வர்ணத்திலுள்ள ஒரு பொருளைக் காட்டிலும் கலர் கலராகக் காட்டினால் ஒரே உத்ஸாஹம், குஷி பிறந்து சிரித்துக் கூத்தாடும். அத்யாத்ம ரீதியில் நாமும் அந்தக் குழந்தை மாதிரிதான். அதனால் அத்தனை 'ஹிண்டு பாந்தி ய'னையும் வெட்கப்படாமல் வைத்துக்கொண்டு, ஒரே மூர்த்தி தான் என்னும்போது ஏற்படக்கூடிய சலிப்பு இல்லாமல், (சிரித்துக் கொண்டு) 'போர்' அடிக்காமல், ஏதோ தெரிந்த மட்டும் வழிபாடு பண்ணி, ஏதோ நமக்குக் கிடைக்கிற மட்டும் கொஞ்சம் பக்தி ருசியை அனுபவிப்போம். ஏக ரஸம் எல்லாம் அப்புறம்தான், இப்போது அவியல்தான்!

எடுத்துக் கொண்ட விஷயத்தின் உயர்வை விசேஷப்படுத்திக் காட்டுவதற்காகத்தான் தத்தேஹது ந்யாயப்படி விக்நேச்வர உபாஸனை ஒன்று மாத்திரமே போதும் என்று காட்டியிருக்கிறதே தவிர, இதனால் நடைமுறையில் அப்படியே எல்லாரும் பண்ணிவிட வேண்டும், மற்ற ஸ்வாமியையெல்லாம் மூட்டை கட்டி வைத்துவிட வேண்டுமென்று அர்த்தமில்லை. இந்த ச்லோகத்தைப் பண்ணினவரே எல்லா ஸ்வாமியையும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணினவர்தான். விக்நேச்வர பூஜையே போது மென்றில்லாமல் விசேஷமாக சிவாராதனம் பண்ணினவர்தான்.

ந்யாய ரீதியாக புத்தி மட்டத்தில் ஒன்றை நிலைநாட்டிவிட்டால் போதுமா? மனஸ், மனஸ் என்று ஒன்று, அதுதானே புத்திக்கு மேலே நம்மைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டி வைக்கிறதா? பக்தி என்று வந்துவிட்டால் அங்கே புத்தியையே கொண்டுவரக் கூடாது என்றுகூடச் சொல்கிறார்களே!

ஆனபடியால் புத்தி லெவலில் ந்யாயம் சொல்வது அப்படியே இருக்கட்டும், நம்முடைய ஸ்டேஜில் நமக்கு அது நிறைவு தரவில்லை என்றால், ஸகல தேவதாராதனம், இஷ்ட தெய்வ ஆராதனம் என்று எதில் ஸந்துஷ்டியோ அதன்படி செய்வோம். இப்படியும் அப்படியுமாகக் கலந்து கலந்து வேண்டுமானாலும் செய்வோம்.

அதே ஸமயத்தில், புத்தி ரீதியில் ஆராய்ந்து பார்த்தால்

இப்படி ஸர்வ தேவதோபாஸனா பலன்களையும் விக்நேச்வரர் ஒருத்தரின் மூலமே, அவரொருவரை மட்டும் வழிபடுவதனாலேயே அடைய முடியும் என்பதான ஒரு பெரிய சிறப்பு அவருக்கு நிச்சயமாக இருக்கிறது என்பதையும் புரிந்து கொள்வோம். நாம் பல பேரை வழிபடுகிறபோது, முதலில் அவரிடம் வந்து குட்டிக் கொள்ளும்போது, புத்தி ரீதியில் நாம் தெரிந்துகொண்ட இந்த ந்யாயமே நம்முடைய ஹ்ருதயத்திலும் பளிச்சென்று நினைவுக்கு வந்து அவரிடம் நாம் செய்கிற பக்திக்கு ஒரு ஜீவனை ஊட்டிவிடும்.

இக - பர பலன்கள்

ஸகல தேவதோபாஸனா பலன்களையும் கொடுக்க வல்லவராகப் பிள்ளையார் இருக்கிறார் என்பதால்தான் ச்லோகத்தின் கடைசி வரியில் 'ஸர்வார்த்த ப்ரதிபாதநைக சதுரோ த்வைமாதுரோ (அ)வ்யாத் ஸ:ந' என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஏக பர தெய்வமாக இருந்துகொண்டு அதனால் பிள்ளையாரே ஸர்வ சக்தியுடன் டைரக்டாக எந்தப் பலனை வேண்டுமானாலும் தரலாம்; அல்லது மற்ற தேவர்களுக்கும் விக்ந நிவ்ருத்தி அருளுகிற சக்தி பெற்றவர் என்பதாலேயே அவர்கள் மீது தமக்குள்ள செல்வாக்கைக் கொண்டு நாம் விரும்பும் பலனை அவர்கள் கொடுக்கும்படி அவர் சிபாரிசு செய்யலாம். எப்படியானாலும் நமக்கு எல்லாவிதமான பலன்களையும் அடைவிக் கப் பண்ணுவதில் அவர் வல்லவர். 'ஸர்வார்த்த ப்ரதிபாதநைக சதுரர்'. 'ஸர்வார்த்தம்' என்றால் நாம் விரும்பும் எல்லாப் பொருள்களையும், பலன்களையும் என்று அர்த்தம். மனுஷ்ய வாழ்வின் லக்ஷயங்களாக நாலு சொல்வார்கள், 'சதுர்வித புருஷார்த்தம்' என்று. தர்மார்த்த (தர்ம-அர்த்த) - காம - மோக்ஷம் அல்லது அறம் - பொருள் - இன்பம் - வீடு என்பது இதுதான். இந்த நாலு புருஷார்த்தங்களையும் தர வல்லவர் பிள்ளையார் என்றும் ('ஸர்வார்த்த ப்ரதிபாதநைக சதுர'

என்பதற்கு) அர்த்தம் செய்துகொள்ளலாம். காமம், மோக்ஷம் என்பதுதான் முறையே இஹம், பரம். இவ்விரண்டையும் தருகிறார் என்றால் அதில் அடங்காதது எதுவுமே இல்லை!

இஹத்துக்கு ஆதாரமாக இருக்கப்பட்ட காமம் நம்மை இதிலேயே புதைத்து பரத்தின் பக்கமே போக முடியாமல் தடுத்துவிட்டால் நாம் பிறவி எடுத்து என்ன புண்ணியம்? அதனால்தான் அதை முதலில் நெறிப்படுத்தித் தருவதற்காக தர்மத்தை முதல் புருஷார்த்தமாக வைத்திருக்கிறது.

காமம் - அதாவது, ஆசை என்பது மனஸிலே இருக்கிற விஷயம். அதன் நிறைவேற்றத்துக்குப் பல வஸ்துக்கள் வேண்டும். இந்த வஸ்துக்களைப் பெற நமக்கு வசதி இருந்தால்தான் ஆசைகள் பூர்த்தியாகும். இந்த வசதியைத் தருவதுதான் இரண்டாவது புருஷார்த்தமான 'அர்த்தம்' என்கிற பொருட் செல்வம். இந்தப் பொருட்செல்வத்தை நம்முடைய சொந்த ஆசைகளுக்காக இல்லாமல் பரநலமாகச் செலவிடவும் இடமிருக்கிறது. இப்படிப் பண்ணும்போது இரண்டாவது புருஷார்த்தமான அர்த்தமே முதல் புருஷார்த்தமான தர்மத்தை நமக்குக் கொடுக்கிறது. அனர்த்த ஹேதுக்களான அர்த்த - காமங்களுக்கு முன்னால் முதலிலே தர்மத்தின் பிடிப்பு இருந்து, அதோடு இவற்றைச் சேர்த்து அனுபவித்தால் நாளாவட்டத்தில் பக்குவம் ஏற்பட்டு நாலாம் புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தின் வழியில் கொண்டுவிடும்.

'ப்ரதிபாதன - ஏக - சதுர'; 'கொடுக்கவல்ல ஒரே ஒருவர்'. இஹ - பர நலன்கள், பலன்கள் எல்லாவற்றையும் கொடுப்பதில் சதுரர் - திறமை மிக்கவர்.

த்வைமாதூர:

இந்த ச்லோகத்தில் விக்நேச்வரருக்குச் சொல்லியிருக்கிற பேர் இது (த்வைமாதூரன் என்பது) தான். அவருடைய வேறே பெயர் எதுவும் (ச்லோகத்தில்) இல்லை. கணபதி, கணேசர், விக்நேச்வரர், விநாயகர், கஜாநநர், லம்போதரர் என்றிப்படிப் பல பேர்கள் நம் காதில் அதிகம் பட்டிருக்கிற மாதிரி படாத பேர்: த்வைமாதூரர். அப்படியென்றால் 'இரண்டு தாயார்களை உடையவர்' என்று அர்த்தம். 'த்வி மாதா' - இரண்டு

தாயார்கள். 'த்வை மாதூரர்' - இரண்டு தாயார்களை உடையவர். 'இரண்டு பெண்டாட்டிக்காரன்' என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இவரோ நாம் கேள்விப்படாத விதமாக 'இரண்டு தாயார்க்காரர்'!

யார் அந்த இரண்டு தாயார்கள்? ஒன்று, அம்பாள். இது எல்லாருக்கும் தெரிந்தது. இன்னொன்று, கங்கை. ஈசுவரனின் தலையின்மேல் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிற கங்காதேவியையும் அவருக்குப் பத்னியாகவே சொல்வது வழக்கம்.

அம்பாளுடைய நேத்ரமே ச்ருங்காரம், பீபத்ஸம், கோபம், ஆச்சர்யம், பயம், ஹாஸ்யம் முதலான எல்லா நாடக ரஸங்களையும் ஒவ்வொரு ஸந்தர்ப்பத்தில் காட்டுவதாக ஆசார்யாள் 'ஸௌந்தர்ய லஹரி'யில் ஒரு ச்லோகத்தில் வர்ணித்திருக்கிறார்*. அங்கே அம்பாளுடைய நேத்ரம் எப்போது கோபக் குறிப்பைக் காட்டுகிறது என்று சொல்லும்போது 'கங்கையைப் பார்க்கும்போது' என்றே சொல்லியிருக்கிறது: ஸ ரோஷா கங்காயாம். கங்கையைப் பார்த்தால் அம்பாளுக்கு சக்களத்திக் காய்ச்சல்! அதுதான் கோபம் கோபமாக வருகிறது!

ஆனால் அன்புருவமான பிள்ளையாரோ, 'கங்கை யார்? நம்முடைய பிதாவின் பத்னி. அதனால், அவளையும் அம்பாளைப் போலவே எனக்கு இன்னொரு அம்மாவாக வைத்துக் கொள்ளுவேன். த்வைமாதூரன் என்றே பேர் பெறுவேன்' என்று ஒற்றுமைக்கு உருவமாக இருந்து காட்டுகிறார்.

எல்லாருக்கும் தெரிந்த கதை சிவ நேத்ரத்திலிருந்து பிறந்த அக்னிப் பொறிகள் ஆறும் கங்கையிலே தங்கித்தான் அப்புறம் ஸுப்ரஹ்மண்ய மூர்த்தியாயிற்று என்பது. பொறிகள் ஆறு; கங்கையும் ஆறு! கங்கையில் தங்கி உத்பவித்ததால் ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி வெளிப்படையாகவே கங்கையின் புத்திரர். பிதாவின் பத்தினி என்ற அளவில் உபசாரமாகப் பிள்ளையார் அவளுக்கு மாத்ரு ஸ்தானம் கொடுத்தது போலில்லாமல் வ்யக்தமாக அவளுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றே ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமி தோன்றினார். அதனால்தான் (கங்கா புத்ரர் என்று பொருள்பட) அவருக்கு காங்கேயர் என்றே பெயர்.

* 'சிவே ச்ருங்காரார்த்ரா' எனத் தொடங்கும் 51-வது ச்லோகம்.

பிள்ளையாருக்குக் கங்கையுடன் நேர் ஸம்பந்தமில்லாது போனாலும் அவளுக்குக் குழந்தையாகத் தம்மைக் கருதிக் கொண்டதுதான் விசேஷம்! எல்லாரையும் அணைத்துப் போகிற அவருடைய அன்புள்ளத்துக்கு அது அடையாளம். குமாரஸ்வாமி பரமேஸ்வரனின் நேத்ராக்கினியிலிருந்து உண்டானாரென்றால், விக்நேச்வரர்தான் அம்பாள் தன் தேஹத்திலுள்ள சந்தனப் பூச்சு, வாஸனைப் பொடி, மஞ்சள், குங்குமம் இத்யாதிகளை அப்படியே தன் தலையோடு கால் வழிந்து எடுத்துத் தன்னுடைய திவ்ய ஹஸ்தத்தினாலேயே பிம்பமாகப் பிடித்து வைத்து உயிர் கொடுத்து உருவாக்கின மூர்த்தி. இப்படிப் பூர்ணமாக அம்பாள் ஸம்பந்தத்தில் உத்பவித்தும் அவர் கங்கையையும் அவளுக்கு ஸமமாக, இன்னொரு தாயாராகப் பார்ப்பது அவருடைய குணச்சிறப்பைக் காட்டுகிறது. ஸ்திரீகள் அத்தனை பேரையும் தாயாராகவே பார்த்த சுத்தப் ப்ரஹ்மசர்ய மூர்த்தியான அவர், அவர்களில் முக்யமாக ஒன்று அம்பாள், இன்னொன்று அவளுக்கு எதிரியான கங்கை என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இப்படி அவர் இருவருக்குப் பிள்ளையான த்வைமாதூரராக இருப்பவர்.

நதிகளில் உருண்டு புரண்டு விளையாடி நீச்சலடிப்பதில் யானைகளுக்கு அலாதிப் பிரியம். குதிரை, மாடு, சிங்கம், புலி முதலானவற்றுக்கு இப்படிச் சொல்ல முடியாது. மஹிஷமானால், குட்டையைக் குழப்பிக்கொண்டு சேற்றில் ஸந்தோஷப்படும். யானைக்குத்தான் நீர் விளையாட்டில் ரொம்பவும் இஷ்டம். அந்த ஒரு மிருகத்துக்குத்தானே தும்பிக்கை இருக்கிறது? அதிலே ஜலத்தை எடுத்து பீய்ச்சாங்குமூல் அடிக்கிற மாதிரி வாரி வீசிக்கொண்டு அமார்க்களப்படுத்தும். தன்னுடைய அத்தனாம் பெரிய தேஹத்தைக் கொண்டு அனாயாஸமாக நீந்தி விளையாடும். காடுகளில் கூட்டங்கூட்டமாக நதிகளுக்குப் போய் அல்லோலகல்லோலப்படுத்துவது யானையின் வழக்கம். பாகவதத்தில் கஜேந்திர மோக்ஷக் கதையில் இப்படியொரு காட்சியை ரொம்பவும் இயற்கையாக வர்ணித்திருக்கும். யானைமுகராக இருப்பதால்தானோ என்னவோ விக்நேச்வரருக்கு கங்கா நதியிடம் புத்ர வாத்ஸல்யம்!

ஸாதாரணமாக யாராவது ஈவிரக்கம், அன்பு, அருள் இல்லாமலிருந்தால், 'நீயும் ஒரு அம்மாவின் வயிற்றில் பிறந்த

வனா?' என்று கேட்கிற வழக்கம். அம்மாவைச் சொல்லிப் பிள்ளையைக் குறிப்பிட்டால் பிள்ளை அன்புள்ளம், அருளுள்ளம் உள்ளவன் என்று அர்த்தம். நம்முடைய பிள்ளையார் இரண்டு அம்மாக்காரர் என்றால் அவர் இரட்டிப்பு மடங்கு அன்பும் அருளும் நிறைந்தவர் என்று அர்த்தம்!

இவர் 'த்வைமாதூரர்' என்றால் தம்பியான குமார ஸ்வாமிக்கோ 'ஷண்மாதூரர்' என்று பெயர். அதாவது, அவருக்கு ஆறு தாயார்கள். இந்த ஆறில் அம்பாள், கங்கா தேவி இருவருமே சேர்த்தி இல்லை. க்ருத்திகா நக்ஷத்ர தேவி களான 'கார்த்திகைப் பெண்டிர்' என்று சொல்கிற ஆறு பேர் தான் ஸுப்ரஹ்மண்யருடைய ஷண்மாதாக்கள். அவர் உத்பவித்தவுடன் இவர்களே அவருக்கு ஸ்தன்ய பானம் பண்ணுவித்ததால் அவர்களைத் தாயார்களாகக் கொண்டார். க்ருத்திகா தேவதைகளின் புத்ரரானதால்தான் அவருக்குக் கார்த்திகேயர் என்று பெயர் வந்தது.

விக்நேச்வரரின் மாதாக்கள், முருகனின் மாதாக்கள் ஆகிய வர்களைப் பற்றிச் சொல்லும்போது வேடிக்கையாக ஒன்று நினைவுக்கு வருகிறது. இந்த இரண்டு பேரைப் போலவே பரமேச்வரனுக்கு மூன்றாவது குமாரராக ஒருத்தர் உண்டு. இப்போது நாளுக்கு நாள் ப்ரஸித்தி பெற்றுவரும் ஐயப்ப ஸ்வாமிதான் அவர். ஈச்வரனைப் பிதாவாகவும், மோஹினி ரூபத்தில் வந்த மஹாவிஷ்ணுவை மாதாவாகவும் கொண்டு உத்பவித்தவர் அவர். அவருடைய தாயார் உறவு விஷயமாகத் தான் வேடிக்கை. வேடிக்கை, வேடிக்கை என்று நான் சொன்னாலும் அவருக்கு ரொம்ப விசாரமளித்து வந்த ஒரு பிரச்சனையாக அது இருந்தது.

கதை என்னவென்றால் -

பதினாறாம் நூற்றாண்டில் அப்பைய தீக்ஷிதர் என்று மஹான் இருந்தார். மன்னார்குடிப் பெரியவாளின் குலகூடஸ்த ராகச் சொன்ன அந்தப் பெரியவர்தான். அவர் அத்வைதியான போதிலும் சிவ உபாஸனையை விசேஷமாக வளர்த்துக் கொடுத்தவர். அவர் காலத்தில் சிவாராதனத்தை மட்டம்

தட்டியும் சிவாராதனம் செய்து வந்தவர்களை எதிர்த்தும் விஷ்ணு உபாஸனையானது 'aggressive' என்று சொல்லக்கூடிய விதத்திலேயே பரப்பப்பட்டு வந்ததால்தான் அவர் எதிர் நடவடிக்கையாக சிவோத்தகர்ஷத்தை (சிவபெருமானின் உயர்வை) ஸ்தாபித்து நிறையப் பிரசாரம் பண்ணும்படியாயிற்று. அவருக்கு ஸம காலத்தவராகிய தாதாசாரியார் என்பவர் விஜயநகர ராயவம்சத்தின் கடைசி ராஜாக்களிடம் நிரம்பச் செல்வாக்குப் பெற்றுத் தீவிரமாக வைஷ்ணவப் பிரசாரம், மத மாற்றம் பண்ணி வந்ததுதான் சைவத்தை விசேஷமாக நிலைநாட்டும்படி தீக்ஷிதரைத் தூண்டியது. மற்றபடி, எதிராளிகளுக்கு ஒரேயடியாக சிவத்வேஷம் இருந்த மாதிரி அவருக்கு விஷ்ணு த்வேஷம் என்பது லவலேசமும் இருக்கவில்லை. சற்றுமுன் 'ரத்ன த்ரயம்' என்று சொன்னபடி ஸாக்ஷாத் பரப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமாக - ஏனைய தேவதைகளுக்கெல்லாம் உச்சியிலுள்ள மும்மணிகளில் ஒருவராக - ச்ருதி, யுக்தி ப்ராமணங்கள் காட்டி தீக்ஷிதரே ஸ்தாபித்திருக்கிறார்.

ஒரு ஸமயம் தீக்ஷிதர், தாதாசாரியார் ஆகிய இரண்டு பேருடனும் ராஜா ஒரு கோயிலுக்குப் போனார். அந்த ராஜா விஜயநகரத்து ராமராயராகவோ, வேலூர் சின்னபொம்ம நாயக்கராகவோ, தஞ்சாவூர் வீர நரஸிம்ஹ பூபாலராகவோ இருக்கலாம். ராஜா யார் என்பது கதைக்கு முக்யமில்லை. சைவம், வைஷ்ணவம் ஆகிய ஒவ்வொன்றிலும் தலைமை ஸ்தானத்தில் இருந்தவர்களான இந்த இரண்டு பேரை, இருவருமே நல்ல வித்வத் ச்ரேஷ்டர்களாக இருந்தவர்களை, ராஜா ஒரே ஸமயத்தில் தன்னோடு கோயிலுக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனதுதான் முக்யம்.

கோயிலில் ஐயப்ப சாஸ்தாவின் பிம்பம் இருந்தது. அது ஒரு புது மாதிரியான பிம்பமாக இருந்தது. சாஸ்தா மூக்கின் மேல் விரலை வைத்துக் கொண்டு ரொம்பவும் விசாரத்துடன் என்னவோ யோசிக்கிற பாவனையில் விக்ரஹம் அமைந்திருந்தது.

'இது ஏன் இப்படிப் புது மாதிரியாக இருக்கிறது?' என்று ராஜா கேட்டார்.

கோயிலைச் சேர்ந்தவர்கள், 'இது பஹு காலத்துக்கு முந்திச் செய்த விக்ரஹம். இந்த விக்ரஹம் அடித்த ஸ்தபதிக்கு ஐயப்ப சாஸ்தா ஏதோ ஒரு விஷயமாக இப்படி தீர்க்க சிந்தனையில் இருப்பதுபோலத் தர்சனம் கிடைத்ததாம். அது என்ன விஷயம் என்று அவர் (ஸ்தபதி) தெரிவிக்கவில்லை. ஆனால், தமக்கு தர்சனம் கிடைத்த பாவனையிலேயே இந்த மூர்த்தியைப் பண்ணி வைத்துவிட்டு, 'பிற்காலத்தில் ஸர்வஜ்ஞதை (அனைத்தறிவு) வாய்ந்த ஒரு பெரியவர் இங்கே வருவார். அவர் சாஸ்தாவின் விசாரம் எதைப் பற்றி என்ற ரஹ்ஸ்யத்தை வெளிப்படுத்திவிடுவார். உடனே விக்ரஹம் மூக்கின் மேலிருந்து விரலை எடுத்துவிட்டு, எல்லாக் கோயில்களிலும் இருக்கிற மாதிரி ஆகிவிடும்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டாராம். அப்புறம் எத்தனையோ பெரியவர்கள் இங்கே வந்து (சாஸ்தாவின் தீவிர யோசனைக்கு) என்னென்னவோ காரணங்கள் சொல்லிவிட்டார்கள். ஆனால் எதுவும் நிஜமான காரணமாக இல்லாததால் சாஸ்தா விரலை எடுக்காமலே இருக்கிறார்' என்று சொன்னார்கள்.

ராஜா உடனே தாதாசாரியாரைப் பார்த்தார்.

அவர் அதன் உள்ளர்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டு தாமும் ஒரு காரணம் கற்பித்து ச்லோகமாகச் சொன்னார்:

விஷ்ணோ: ஸுதோஹம் விதிநா ஸமோஹம்

தந்யஸ் - ததோஹம் ஸுரஸேவிதோஹம் I

ததாபி பூதேச ஸுதோஹம் ஏதைர்

பூதைர் - வருதச் சிந்தயதீஹ சாஸ்தா II

'சாஸ்தாவுக்கு என்ன விசாரம் என்றால் இதுதான்' என்று தாதாசாரியார், சாஸ்தா சொல்கிற மாதிரியே ச்லோகத்தை ஆரம்பித்துப் பண்ணியிருக்கிறார். சாஸ்தா என்ன சொல்கிறாராம்? 'நான் விஷ்ணுவுக்குப் பிள்ளை ஆனபடியால். பிரம்மாவுக்கு ஸமதையானவன். இதனால் நான் தன்யனாக இருக்கிறேன். தேவர்கள் எல்லோராலும் வணங்கப்படுகிறேன். ஆனாலும்...'

'ததாபி' என்று ச்லோகத்தில் வருவதற்கு 'ஆனாலும்' என்று அர்த்தம். தன்னுடைய உயர்வுகளையெல்லாம் பற்றி சாஸ்தா

சொல்லிவிட்டு 'ஆனாலும்' போடுகிறாரென்பதால் இனிமேல் அவருடைய விசாரத்தின் காரணம் வரப்போகிறது என்று புரிகிறதல்லவா? இதிலேயே தாதாசாரியாருக்கு சிவ ஸம்பந்தமான விஷயங்களில் அபிப்ராயமில்லை என்பதும் தெரியவரும்!

'ஆனாலும்' போட்ட சாஸ்தா மேலே என்ன சொல்கிறார்?

'ஆனாலும் நான் சிவனுக்கும் பிள்ளை' - 'ததாபி பூதேச ஸுதோஹம்'. சிவனுக்கு எத்தனையோ பேர். நல்ல நல்ல பேராக சிவன், ஈசுவரன், சம்பு, பகபதி, ஸாம்பன், நடராஜா, தக்ஷிணாமூர்த்தி என்று எத்தனையோ இருக்க, 'பூதேசன்' என்ற பேரே ச்லோகத்தில் கொடுத்திருக்கிறது. பூதக் கூட்டங்களின் தலைவன் என்று ஈசுவரனைச் சொல்லி, 'அப்படிப்பட்டவனின் பிள்ளையாகவும் நான் இருக்கிறேனே!' என்று ஐயப்ப ஸ்வாமி அங்கலாய்த்துக் கொள்கிற மாதிரி ச்லோக வாக்யம் போகிறது.

பூதங்களையும் அடக்கி அவற்றுக்குத் தலைவராக ஒருவர் இருக்கிறாரென்றால் உண்மையில் அதுவும் அவருடைய உயர்ந்த ப்ரபுத்வ சக்தியை, அதிகார சக்தியைக் காட்டி அவருக்குப் பெருமை தருவதுதான். பரமேச்வரன் ஸத்துக்களை பூதங்கள் ஹிம்ஸை செய்யாமல் அவற்றை அடக்கி வைத்து லோக ரக்ஷணம் செய்கிறவர்தானேயன்றி அவற்றை இஷ்டப் படி செய்யுமாறு அவிழ்த்துவிடுகிறவரில்லை. நம்மைக் கெட்ட சக்திகள் தாக்காதபடி அவர் பிடித்து வைத்துக் கொண்டு அடக்கி அதிகாரம் செய்கிறாரென்பதைத்தான் அவர் பூதேச ராக இருப்பது காட்டுகிறது.

பூதேசனாகிய பரமேச்வரனுக்கே மஹாதேவன் என்றும் பெயர். தேவர்களிலெல்லாம் பெரியவர் அவர். தன்னுடைய மூன்று பிள்ளைகளில் ஒரு பிள்ளையை, ஹுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமியை, தேவ ஸேனைகளுக்கெல்லாம் அதிபதியாக நியமித்தார். பூதப்படைகளை இரண்டாகப் பிரித்து ஒரு கணத்தின் அதிபதியாக கணபதியை வைத்தார். 'பூத கணாதி ஸேவிதம்' என்று அவரை ஸ்தோத்திரிக்கிறோம். பூத கணங்களிலேயே இன்னொரு பகுதிக்கு ஐயப்ப சாஸ்தாவை அதிபதியாக நியமித்தார். மலையாள தேசத்தில் ஐயப்பனை 'பூதநாதன்' என்றும் சொல்வார்கள்.

எளிதில் அடங்காத பூதப்படைகளை அடக்கி வைப்பது சாஸ்தாவுக்குப் பெருமை தருகிற விஷயந்தான். உக்ர குணமுடைய கூுத்ர (சில்லுண்டி) தேவதைகள் ஊருக்குள் போய் உத்பாதம் விளைவிக்காதபடி அவற்றை அடக்கித் தம்மிடம் வைத்துக்கொண்டு கிராம எல்லையில் காவல் தெய்வமாக உள்ள சாஸ்தா பெருமிதப்பட வேண்டிய லோகோபகாரம் தான் செய்கிறார். ஆனால் சிவ ஸம்பந்தமான விஷயங்களில் தாதாசாரியாருக்கு அபிப்ராயமில்லாததால் இதுதான் சாஸ்தா தீர்க்க சிந்தனையில் மூக்கில் விரலை வைத்திருப்பதற்குக் காரணம் என்று ச்லோகம் பண்ணி முடித்துவிட்டார்: 'மிகவும் உயர்வுக்குக் காரணமாக, நான் விஷ்ணு புத்ரனாயிருந்து, பிரம்மாவுக்கு ஸமானனாயிருந்தும், தேவ ஸமுஹத்தினரால் போற்றப்படுபவனாயிருந்தும் கூட பூதத் தலைவனின் ஸுதனாகவும் இருக்க நேர்ந்துவிட்டதால் எப்போதும் பூதகணங்களால் சூழப்பட்டவனாக இருக்கிறேனே!' - ஏதைர் பூதைர் வருத: என்று ச்லோகத்தில் வருவதற்கு 'இந்தப் பூதங்களால் சூழப்பட்டிருக்கிறேன்' என்று அர்த்தம். 'இப்படி இருக்கும்படியாகி விட்டதே என்றுதான் சாஸ்தா மூக்கிலே விரலை வைத்துக்கொண்டு விசாரத்துடன் சிந்திக்கிறார்: 'சிந்தயதீஹ சாஸ்தா' என்று தாதாசாரியார் முடித்துவிட்டார்.

ஆனால் சாஸ்தா பிம்பம் அதைக் கேட்டு மூக்கின் மேல் வைத்திருந்த விரலை எடுத்துவிடவில்லை. ஏனென்றால், நாம் ஆலோசனை பண்ணிப் புரிந்துகொண்ட மாதிரி, பூதங்கள் சூழக் காவல் தெய்வமாக இருந்துகொண்டு ஒரு கிராமத்தைக் காப்பாற்றிக் கொடுப்பது சாஸ்தாவின் பெருமைக்குத்தான் காரணமே தவிர, விசார யோசனைக்குக் காரணமாகாது.

சாஸ்தா விக்ரஹம் தாதாசாரியார் சொன்ன காரணத்துக்கு விரலை எடுக்காமலிருந்தவுடன் ராஜா அப்பைய தீக்ஷிதரைப் பார்த்தார். அவருக்குக் காரணம் ஸ்புரித்தது. உடனே ச்லோக ரூபமாக அதைத் தெரிவித்தார். தாதாசாரியார் சொன்ன மாதிரியே இவரும் சாஸ்தாவின் வசனமாகவே ஆரம்பித்துச் சொன்னார்:

அம்பேதி கௌரீம் அஹம் ஆஹ்வயாமி

பத்நய பிதூர் - மாதர ஏவ ஸர்வா: I

கதம் நு லக்ஷ்மீம் இதி சிந்தயந்தம்

சாஸ்தாரம் ஈடே ஸகலார்த்த ஸித்த்யை II

சாஸ்தா விசாரப்பட்டுக் கொண்டு, 'இதென்னடா, இதற்கு வழிகாண முடியாமலிருக்கிறதே!' என்று மூக்கிலே விரலை வைத்து யோசித்துக் கொண்டு என்ன சொன்னதாக தீக்ஷிதர் சொல்கிறார்?

'கௌரியான சிவ பத்னியை நான் அம்மா என்று கூப்பிடுகிறேன். 'அம்பேதி', 'அம்பா இதி' - அம்மா என்று. 'ஆஹ்வயாமி' அழைக்கிறேன். விஷ்ணு போட்டுக் கொண்ட மோஹினி ரூபம்தான் வாஸ்தவத்தில் என்னைப் பெற்றெடுத்த தாயாரானாலும், தகப்பனாருக்கு எத்தனை பத்னிகள் இருந்தாலும் அத்தனை பேரும் மாத்ரு ஸ்தானம் என்பதால் என் தகப்பனரான ஈச்வரனுக்குப் பத்னியான பராசக்தியையும் நான் தாயாராகக் கொள்ளுகிறேன்.' விக்நேச்வரர் இப்படித்தானே கங்கையைத் தாயாராகக் கருதினார்!

'ஈச்வரனை அப்பாவாகவும், மஹாவிஷ்ணுவை அம்மாவாகவும் கொண்ட எனக்குப் பராசக்தி என்ன உறவுமுறை என்று யோசித்துக் குழம்ப வேண்டிய அவசியமில்லை. 'பத்ந்ய பிதூர் மாதர ஏவ ஸர்வா' - பிதாவின் பத்னிகள் எல்லாருமே தாயார்கள்தான். அதனால் பராசக்தியிடம் அம்மா என்று உறவு பாராட்டுகிறேன்: அம்பேதி கௌரீம் அஹம் ஆஹ்வயாமி.

'ஆனால் என்ன உறவுமுறை சொல்வது என்று புரியாமல் யோசித்துக் குழம்பும்படியாக இன்னொன்று இருக்கிறது. அது என்ன? யாருக்கு உறவுமுறை வகுத்துக் கூற முடியவில்லை?'

'லக்ஷ்மீம்.'

'லக்ஷ்மிக்குத்தான்.'

'லக்ஷ்மியை எப்படி அழைப்பேன்? கதம் நு லக்ஷ்மீம்?'

இதுதான் சாஸ்தாவின் விசாரம் மூக்கில் விரலை வைத்துக் கொண்டு, 'இதற்கு எப்படியடா 'ஆன்ஸர்' கண்டுபிடிப்பது?'

என்று அவர் யோசிப்பது எதற்கென்றால், தாம் லக்ஷ்மியை என்ன உறவுமுறை சொல்லிக் கூப்பிடுவது என்பது புரியாத தால்தான்!

நமக்கும் புரியத்தானே இல்லை?

ஏன்?

லக்ஷ்மி யார்? மஹாவிஷ்ணுவின் பத்னி. மஹாவிஷ்ணு யார்? அவர் சாஸ்தாவுக்கு என்ன ஆகணும்? அம்மா ஆகணும். ஸாக்ஷாத் மஹாவிஷ்ணுதான் மோஹினியாகிப் பரமேச்வரனிடத்தில் இவரைப் பெற்றார். அதனால்தானே இவருக்கு ஹரிஹரபுத்ரன் என்று பேர்? ஸரி, அப்படியானால் லக்ஷ்மி இவருக்கு என்ன ஆகணும்?

அம்மாவின் பத்னி ஆகணும்.

வேடிக்கை என்றேனே அது இதுதான். அப்பாவின் பத்னி, சித்தப்பாவின் பத்னி, மாமாவின் பத்னி, அண்ணாவின் பத்னி என்றெல்லாந்தான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இவர்களை அம்மா, சித்தி, மாமி, மன்னி என்பது போல உறவு சொல்லிக் கூப்பிடுகிறோம். அம்மாவின் பத்னி என்று எங்கேயாவது யாருக்காவது ஓர் உறவைக் கேள்விப்பட்டதுண்டா? இந்த சாஸ்தா ஒருத்தருக்குத்தான் இப்படி உலகத்திலேயே இல்லாத விசித்ரமாக அம்மாவுக்குப் பத்னி என்று லக்ஷ்மி இருக்கிறாள்! அவளை இவர் என்ன உறவு சொல்லிக் கூப்பிடுவார்?

‘கதம் நு லக்ஷ்மீம்?’ - லக்ஷ்மியை என்னவென்று கூப்பிடுவேன்? ‘நு’ போட்டால் ஸந்தேஹக் குறி.

‘இதி சிந்தயந்தம் சாஸ்தாரம்’ என்றிப்படி விசாரப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற ஐயப்ப சாஸ்தாவை; ‘ஈடே’ - போற்றி வழிபடுகிறேன்.

‘ஸகலார்த்த ஸித்தயை சாஸ்தாரம் ஈடே’ என்று முன்பின் னாகச் சேர்த்து அர்த்தம் செய்துகொள்ள வேண்டும். ‘எல்லா விதமான புருஷார்த்தங்களும் ஸித்திப்பதற்காக சாஸ்தாவைப் போற்றி வழிபடுகிறேன்’ என்று தீக்ஷிதர் முடித்தார்.

பிள்ளையார் ஸமாசாரத்தில் ஏகமாக ஐயப்பனை இழுத்து விட்டுவிட்டோமே என்று பார்த்தால், 'எல்லாம் அதற்கும் இதற்கும் ரொம்ப ஸம்பந்தந்தான்' என்று ஸமாதானம் பண்ணுகிற மாதிரி, பிள்ளையார் ச்லோகத்தில் 'ஸ்ர்வார்த்த ப்ரதிபாதன சதுர'ராக அவரைச் சொல்லியிருக்கிறதென்றால் இங்கே சாஸ்தாவை 'ஸகலார்த்த ஸித்தி' தருபவராகச் சொல்லி இரண்டையும் சேர்த்து முடிச்சுப் போட்டிருக்கிறது. சாஸ்தா ச்லோகத்தைப் பண்ணினவருடைய வம்சத்தில் வந்தவர்தான் பிள்ளையார் ச்லோகத்தைப் பண்ணினவர்.

தீக்ஷிதர் ச்லோகத்தில் தெய்வ பேதம், அது உசத்தி - இது தாழ்த்தி என்கிற அபிப்ராயங்கள் எதுவுமில்லை. அம்பாளையும் லக்ஷ்மியையும் ஒருபோலச் சொல்லியிருக்கிறார். அதோடு தீக்ஷிதர் ச்லோகத்தில் புத்தியை மட்டும் காட்டாமல், பக்தியையும் காட்டி 'ஸகலார்த்த ஸித்திக்காக சாஸ்தாவை வழிபடுகிறேன்' என்று சொல்லியிருக்கிறார். எதற்காக மூக்கில் விரலை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாரென்று 'அர்த்தம்' தெரியாத போது, ஸகல 'அர்த்தமும்' ஸித்திப்பதற்காக அவரையே வேண்டிக் கொள்வதாகச் சொல்வது, அவர் க்ருபை இருந்தாலொழிய அவரைப் பற்றிய ரஹஸ்யத்தை நம் புத்தி சாதுர்யத்தால் மட்டும் கண்டுபிடித்துவிட முடியாது என்பதையும் பணிவோடு உணர்த்துகிறது.

இதெல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, தீக்ஷிதர் காட்டியிருக்கிற காரணம்தானே நிஜமாகவே எந்த மேதாவியாலும் கண்டு பிடிக்க முடியாத புதிராக இருக்கிறது? அம்மாவுடைய பத்னி என்பது என்ன உறவு என்று எத்தனை யோசித்துப் பார்த்தாலும் பதில் கிடைக்குமா?

வாஸ்தவத்திலும், விடையில்லாத இந்தக் கேள்வி சாஸ்தாவுக்கு எழும்பித்தான் அவர் ஒரே விசாரமாக யோசித்துக் கொண்டு மூக்கிலே விரலுடன் ஸ்தபதிக்குக் காட்சி கொடுத்து ஸ்தபதி அப்படியே சிலை அடித்திருந்தார். ஆகையால் இப்போது தீக்ஷிதர் அந்த உண்மைக் காரணத்தைக் கண்டு பிடித்துச் சொன்னாரோ இல்லையோ, பிம்பம் மூக்கின் மேலிருந்த விரலை எடுத்துவிட்டு, எல்லா ஆலய சாஸ்தா மூர்த்திகளும் இருக்கிற மாதிரி கையை வைத்துக் கொண்டு

விட்டது!

ஒரு விக்ரஹம் ச்லோகம் கேட்டு மூக்கிலிருந்து விரலை எடுத்தது என்றால், கூடியிருந்தவர்களெல்லாம், 'இப்படியும் ஓர் அதிசயமுண்டா?' என்று மூக்கின்மேல் விரலை வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்!

த்வைமாதூரர் என்று பிள்ளையாரைச் சொல்லப்போக; அவருடைய ஒரு ஸஹோதரர் ஷண்மாதூரராயிருப்பது நினைவு வந்து, அப்படியே இன்னொரு ஸஹோதரரான சாஸ்தாவுக்கு மாதாவின் பத்னி என்று ஓர் உறவு இருந்ததில் கொண்டு விட்டுவிட்டது!

பரமேச்வரனின் மூத்த புத்திரரை நினைக்கும்போது மூன்று பிள்ளைகளையுமே ஸ்மரிக்க நேர்ந்தது விசேஷம்.

ஸர்வார்த்த ப்ரதிபாதனைக சதுரோ த்வைமாதூரோ அவ்யாத் ஸ ந: என்று விக்நேச்வர ஸ்தோத்ரத்தின் மூலம் தத்ஹேது ந்யாயத்தை எடுத்துக்காட்டும் 'ந்யாயேந்து சேகர' ச்லோகம் முடிகிறது. 'த்வைமாதூரோ அவ்யாத் ஸ ந' என்றால் 'இரண்டு தாயார்களை உடையவரான விக்நேச்வரர் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டும்' என்று அர்த்தம்.

ச்லோகத்தின் முதல் மூன்று வரிகளில் அது விக்நேச்வரரைப் பற்றியது என்று பெயரைக் குறிப்பிட்டு வெளிப்படக் காட்டாமல், 'மற்ற தேவதைகளில் ஒன்றைப் பூஜிக்க விரும்புகிறவர்கள் கூட அந்தப் பூஜைக்கு ஏற்படக்கூடிய இடையூறை நீக்கிக் கொள்வதற்காக எவருடைய திருவடித் தாமரைகளைப் பூஜிக்க வேண்டியது அவச்யம் என்று கருதுகிறார்களோ, இப்படிப்பட்ட பக்தர்களில் தத்ஹேது ந்யாயமும் தெரிந்தவராக உள்ளவர்கள் மற்ற தேவதா பூஜையே வேண்டாம் என்று எவரொருத்தரையே பர் தெய்வமாகப் பூஜிப்பதோடு நிறுத்திக் கொள்கிறார்களோ' என்று சொல்லிவிட்டு, 'எவர்', 'எவர்' என்று பெயரைச் சொல்லாமல் குறிப்பிட்ட அவரை நாலாம் வரியில் 'அவர் இவர்தான், த்வைமாதூரராக இருக்கப்பட்ட விக்நேச்வரர்தான்' என்று வெளிப்படப் பெயர் சொல்லி 'இப்படியாகப்பட்டவர் நம்மை ரக்ஷிக்கட்டும்: அவ்யாத் ஸ ந:' என்று முடித்திருக்கிறது. 'யத் பாத பங்கேருஹ:' - எவருடைய

திருவடித் தாமரைகளை; 'தேவம் யம் ஏகம் பரம்:' - எவரை ஏக பர தேவதையாக - என்று சொல்லி அப்புறம் 'த்வைமாதுரோ ஸ: ந: அவ்யாத:' - த்வைமாதுரரான அவர் நம்மை ரக்ஷிப்பாராக' என்று நன்றாக அடையாளம் புரிய வைத்து முடித்திருக்கிறது.

அப்பயந்யாமரமாரிராதயிஷ தாம் யத்பாதபங்கேருஹ
த்வநத்வாராதநமந்தராய ஹதயே கார்யம்

த்வவச்யம் விது: I

தத்தேதோரிதி நீதிவித்து பஜதே தேவம் யமேகம் பரம்
ஸர்வார்த்தப்ரதிபா தநைகசதுரோ த்வை மாதுரோ

(அ)வ்யாத்ஸ ந: II

கதை சொல்வார்கள். ஒருவன் யாசகத்துக்காக நவாபின் அரண்மனைக்குப் போனானாம். 'கொஞ்சம் காத்திரு. நவாப் நமாஸ் பண்ணப் போயிருக்கிறார்' என்று ஆட்கள் சொன்னார்கள். 'அப்படியா ஸமாசாரம்? நாம் வேண்டுமானதைக் கேட்டு வாங்கிக் கொள்ள நவாபிடம் வந்தால், அவரும் தமக்கு வேண்டுமானதற்காக அல்லாவிடம் பிரார்த்திக்கத்தான் வேண்டியிருக்கா? அப்படியானால் நம்மைப் போலவே யாசகராக வுள்ள இந்த நவாபிடம் கை நீட்டாமல் நாமும் நேராக அந்த அல்லாவிடமே வேண்டிக் கொள்ளலாமே!' என்று சொல்லி விட்டு யாசகன் போய்விட்டானாம்.

ஏறக்குறைய இந்த மாதிரிதான், 'ஏனைய தேவர்களும் தங்கள் கார்யம் நிர்விக்னமாக நடக்க வேண்டுமென்பதற்காக விக்நேச்வரரை நமஸ்காரம் பண்ணுகிறார்களென்னும்போது, நாம் ஒவ்வொரு கார்யத்துக்காக இவர்களில் ஒவ்வொரு தேவதையை வேண்டுவதைவிட இந்த எல்லாக் கார்யங்களுக்கும் விக்நேச்வரர் ஒருத்தரையே வழிபட்டு விடலாம்' என்பது.

பிள்ளையாரை விஷயமாக எடுத்துக்கொண்டு அவருடைய பெருமையிலேயே மனஸைச் செலுத்தி நாமும் பெருமைப்படும் போது இப்படிச் சொன்னாலும், பொதுவாக நம் மனப்பான்மை ஒவ்வொரு விதமான பலனுக்கு அதற்கென்றே விசேஷமாக ஏற்பட்டுள்ள தேவதையைப் பிரார்த்திப்பதாகத் தான் இருக்கும். அதில் தப்பில்லை. அந்தப்படியே பண்ண

லாம். அதோடு, இஷ்ட தேவதை என்று ஒவ்வொருத்தருக்கும் தனியான பிடிப்பு இருப்பதாக ஒன்று இருக்கும். குலதேவதை என்று வம்சாவளியாக ஒன்று இருக்கும். இந்தத் தேவதைகளை அவசியம் பூஜிக்கத்தான் வேண்டும். ஆனாலும் எந்தத் தேவதையின் பூஜையானாலும் முதலில் 'சக்லாம் பரதரம்' குட்டிக் கொள்ளாமல் முடியாது. எந்த ஸ்வாமியிடம் எதற்காகப் போய் நிற்க வேண்டுமானாலும், அதற்கு முன்னாடி, அந்த ஸ்வாமியும் தான் க்ருதக்ருத்யராவதற்காக எந்த ஒரு ஸ்வாமியிடம் போய் நிற்க வேண்டியிருக்கிறதோ, அந்தப் பிள்ளையாரிடம் நாம் போய் நின்று பிரார்த்தித்து நமஸ்காரம் பண்ணித்தானாக வேண்டும்.

கண்டனத்திலும் கண்ணியம்

மன்னார்குடிப் பெரியவாள் நம்முடைய அத்வைத வித்யையைத் தர்க்க சாஸ்த்ர பூர்வமாக நிலைநாட்டப் புஸ்தகம் எழுதினபோது, ஆரம்பத்திலேயே ஒரு தர்க்க விதியை - தத்ஹேது ந்யாயத்தை - பக்தி ச்லோகத்தில் அழகாக நுழைய விட்டிருக்கிறார். தர்க்கம் மாதிரியான அறிவாராய்ச்சிகளும் தெய்வபக்திக்கு அடங்கியே போக வேண்டுமென்று காட்டுவது போல இருக்கிறது.

இந்தப் பக்தி விசேஷத்தால்தான் அவர் மஹாபுத்திமானாக இருந்தும் கொஞ்சங்கூட அஹங்காரமோ, கர்வமோ இல்லாமலிருந்தார். இதைப் பற்றி முன்னேயே சொன்னதில் குறிப்பாக ஒன்றைச் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அதாவது, ரொம்ப அறிவாளியாக இருந்து, ஏதோ ஒரு நூலுக்கு மறுப்பு நூலாக வாதப்ரதிவாதங்களை வீசி ஒருத்தர் எழுதுகிறாரென்றாலோ, அல்லது வித்வத்ஸதஸில் மற்ற வித்வான்களோடு வாதம் நடத்துகிறாரென்றாலோ, அப்போது எதிராளிகளைத் தாக்குத் தாக்கு என்று தாக்குவதிலும் தங்களுடைய புத்தி வன்மையைக் காட்டுவதே இயற்கை. குத்தலாக - பரிஹாஸமாகவும், 'பிச்சு

வாங்குவது' என்றபடி நேராகவே கண்டித்தும் எழுதுவதில் அனேக வித்வான்களுக்கு ருசி ஏற்பட்டுவிடுகிறது. இந்த அம்சத்தில் இந்தப் பெரியவர் மாதிரி எவராவது அத்தனை ஸாத்விகமாகக் கண்டனம் தெரிவிக்க முடியுமா என்றே இருக்கிறது. வாத-ப்ரதிவாதங்கள் எதற்கு என்று அவர் எங்கேயோ ஒதுங்கியிருக்கவில்லை. ஸத்யமான தத்வங்களை நன்றாக ப்ரகடனம் பண்ணத்தான் வேண்டும் என்று, 'வித்வத் ஸதஸ்களில் கலந்து கொண்டு மாற்று அபிப்ராயக்காரர்களைத் தோற்றுப்போகப் பண்ணியவர் அவர். கண்டன க்ரந்தங்களும் எழுதினவர். 'ந்யாயேந்து சேகர'மே அப்படியொன்றுதான். அப்பைய தீக்ஷிதரைப் போலவே அத்வைதம், சிவ பக்தி ஆகிய இரண்டையும் நிலைநாட்டி அவர் வாதம் செய்யவும், புஸ்தகங்கள் எழுதவும் வேண்டியிருந்தது. 'ந்யாயேந்து சேகரம்' அத்வைத விஷயமானது. 'துர்ஜநோக்தி நிராஸம்' என்று ஒரு புஸ்தகம் எழுதியிருக்கிறார். அது சிவ ஸம்பந்தமானது. அவர் காலத்திலிருந்த இன்னொரு பெரிய பண்டிதர்* - அவரும் 'மஹாமஹோபாத்யாய' பட்டம் வாங்கினவர். ஸ்மார்த்தராகப் பிறந்தபோதிலும் அத்வைதம், ஸன்னியாஸம், சிவபக்தி ஆகிய எல்லாவற்றையும் கண்டிப்பவராக இருந்தார். அவர் சிவாராதனையை ஒரே தூஷணையாக தூஷித்து எழுதினார். அப்போது பலர் நம்முடைய 'பெரியவர்'ளிடம் விஜ்ஞாபித்துக் கொண்டதன் பேரிலேயே அவர் 'துர்ஜநோக்தி நிராஸம்' எழுதி, சைவத்துக்கு விரோதமான அபிப்ராயங்களைத் தகர்த்தெறிந்தார். அப்படியிருந்தும், அந்த எதிர்க் கட்சிக்காரப் பண்டிதர் ரொம்பவும் கடுமையாக சிவாராதனத்தைத் தாக்கிப் பல பேர் மனஸைப் புண்படுத்தியிருந்துங்கூட, இவரோ புத்திரீதியில் பாயிண்டுக்கு மேல் பாயிண்டாகக் கொடுத்துக் கொண்டே போய்தான் எதிர் வாதத்தை வென்றாரே தவிர, தூஷணையாக - த்வேஷமாக ஒரு வார்த்தைகூட எழுதவில்லை. புத்திமானாக இருந்தவர் கனிந்த பக்திமானாகவும் இருந்ததன் விசேஷம்! கண்டனத்திலும் கண்ணியம் தப்பாதவர் என்று பெரிய கீர்த்தி பெற்றார்.

'ந்யாயேந்து சேகர'த்திலுள்ள மங்களச் ச்லோகம் சொன்னேன். சொல்கிறபோது இந்துசேகர ஸம்பந்தமுள்ளதாகவே

* திருவிசைநல்லூர் ராமஸுப்பா சாஸ்திரிகள்

பிள்ளையாரின் விளையாட்டை வர்ணிக்கும் இன்னொரு ச்லோகம் ஞாபகம் வந்தது.

தத்வம், தர்க்கம் பார்த்ததற்கு மாற்றாக அந்த விளையாட்டையும் சொல்கிறேன்.

‘இந்து சேகரம்’ என்றால் சந்திரன் இடம் பெற்றுள்ள சிரஸ் என்று அர்த்தம். பரமேச்வரன்தான் இப்படி இந்து சேகரனாக இருக்கிறானென்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்தது. ஞானப் பாலுண்ட குழந்தை முதல் பாட்டிலேயே ‘தூவெண்மதி சூடி’ என்று சொல்லியிருப்பது இதனால்தான். ஈசுவரன் ஐடாபாரத்திலே சூட்டிக் கொண்டிருக்கிற சந்திர கலையுடனேயே விக்நேச்வரக் குழந்தை பண்ணிய விளையாட்டைப் பற்றி ஒரு ச்லோகம் சொல்கிறேன். லோகத்துக்கெல்லாம் ஸந்தோஷம் கொடுக்கிற விளையாட்டு. ஸர்வ லோகத்துக்கும் தாய் - தந்தையராக இருக்கப்பட்ட அம்பாளும் ஈசுவரனும் ப்ரியத்திலே ஒன்று கூடினால் அதைப் போல லோகத்துக்கு ஸந்தோஷம் எதுவுண்டு? அப்படிப்பட்ட ஸந்தோஷத்தை பாலகார்டையால் (குழந்தை விளையாட்டால்) கணபதி உண்டாக்கியதாக ச்லோகம்.

காவ்ய மரபிலே சில உண்டு. நாயகனும் - நாயகியும், தமிழில் தலைவன் - தலைவி என்பார்கள் - எப்போதும் ப்ரியமாயிருந்து ஆனந்தமாகக் காலத்தைப் போக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள் என்றால் காவ்யத்தில் ரஸம் போத மாட்டேனென்கிறது. அவர்கள் நடுவிலே கொஞ்சம் பிரிந்து போனார்கள், அப்புறம் சேர்ந்தார்கள் என்றால் ரஸம் ஏற்படுகிறது. பிரிவதில் இரண்டு விதம். எவனோ ஒரு ராவணன் (நாயகியைத்) தூக்கிக் கொண்டு போகிறான், அல்லது ஒரு மாதவியிடம் மயங்கி (நாயகன்) பிரிந்து போகிறான் என்பது ஒரு விதம். இது மனஸுக்கு ரொம்பக் கஷ்டம் தருவதாக இருப்பது. இது சோக ரஸம். பிரிந்திருக்கிறோமே என்ற சோகத்தில் நாயகனோ, நாயகியோ, இரண்டு பேருமேயோ தாபப்படுவதற்கு ‘விப்ரலம்பம்’ என்று பெயர். இப்படி ஒரே சோகமாக இல்லாமல் வினோதமான ரஸக்கலவையாகப் பொய்க் கோப ரஸம், அதிலேயே கொஞ்சம் ஹாஸ்யரஸம், அங்கங்கே ஓரொரு இழை சோகரஸம், உள்ளுக்குள்ளே பார்த்தால் அதிலேயே

ச்ருங்கார ரஸம் என்றிப்படி எல்லாம் சேர்ந்து நாயக - நாயகிகள் தங்களுக்குள்ளேயே சண்டை போட்டுக் கொண்டு பிரிந்தாற் போலிருப்பதுமுண்டு. 'ப்ரணய கலஹம்' என்று இதைச் சொல்வார்கள். தமிழில் ஊடல் என்பார்கள்.

பொய்க் கோபத்தில் இப்படிப் பிரிந்துபோன பிற்பாடு இரண்டு பேருக்கும் சேரணும் என்று தாபம் உண்டாகிவிடும். ஆனால் தங்களைக் குறைத்துக் கொண்டு மானத்தை, கோபத்தை விட்டு ஸமாதானமாகப் போவதற்கும் மனஸ் இடம் கொடுக்காது. எப்படியாவது, ஏதாவது ஸந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டு ஒன்றுசேரும்படியாக ஆகாதா, ஆகாதா என்று பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். ஸாமர்த்யசாலியான கவியாக இருந்தால் ரொம்பவும் அழகாக அப்படிப்பட்ட ஸந்தர்ப்பத்தை ஜோடித்து இரண்டு பேரையும் ஒன்றுசேர்த்து விடுவார். இதிலே ரஸிக ஜனங்களுக்கும் மிகுந்த திருப்தி உண்டாகும்.

இம்மாதிரிதான் பரமேச்வரனுக்கும் அம்பாளுக்குமே ஊடல் ஏற்பட்டிருந்த ஒரு ஸமயத்தில் சந்திர மௌளியான பிதாவின் தலையிலுள்ள பிறைச் சந்திரனோடு பிள்ளையார் லீலை பண்ணப் போக, லோகத்தின் மாதா - பிதாக்கள் கோபத்தை மறந்து ஒன்றுசேரும்படி ஆயிற்று என்று ச்லோகம் இருக்கிறது.

அந்த ச்லோகம் எந்தப் புஸ்தகத்திலிருக்கிறது என்பதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லணும்.

மைஸூர் ராஜ்யத்தில் சாமராஜ நகரில் ராம சாஸ்த்ரி என்று ஒரு கவி இருந்தார். அவர் ராவணனுக்கும் ஸீதைக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணை ரூபத்தில் ஒரு சின்னக் காவ்யம் செய்திருக்கிறார். 'ஸீதா - ராவண ஸம்வாதம்' என்று அதற்குப் பேர். பேரில் 'ஸீதா' என்று முதலில் சொல்லியிருந்தாலும் அவள் ஸம்பாஷிப்பது ரொம்பக் குறைவு. ராவணன்தான் நிறையப் பேசுவது. அதோடு ராவணன்தான் ஒவ்வொரு விஷயமாக எடுத்துக்கொண்டு முதலில் பேசுவான். அப்புறந்தான் ஸீதை அவன் சொன்னதை அப்படியே நிராகரித்து ரத்னச் சுருக்கமாக பதில் கொடுப்பாள். ஒவ்வொரு ச்லோகத்திலும் இப்படி முதல் மூன்று வரி ராவணனின் பேச்சாக, கூற்றாக இருக்கும். நாலாம்

வரி மட்டுமே ஸீதை சொன்னதாக இருக்கும். ஆனாலும் தெய்விகமான பாத்ரங்களுக்கே அக்ரஸ்தானம் (முதலிடம்) தரவேண்டும் என்ற முறைப்படி அவள் பெயரை முதலில் வைத்து, 'ஸீதா ராவண ஸம்வாதம்' என்று புஸ்தகத்துக்குத் தலைப்புக் கொடுத்திருக்கிறது. 'ஸீதா ராவண ஸம்வாத ஜர்' என்று ஒரு 'ஜர்' சேர்த்துச் சொல்வார்கள். 'ஜர்' என்றால் அருவி. ச்லோகங்கள் அருவிபோல - சொற்பொழிவு என்று சொல்கிறார்களே, அதுபோல பெருகி வருவதால் காவ்யத் துக்கு 'ஜர்' என்று அடைமொழி.

ப்ரதி ச்லோகத்திலும் முதல் மூன்று வரியில் ராவணன், ஒன்று தன்னைப் பற்றி 'ஓஹோ' என்று உசத்தி ப்ரகடனம் பண்ணிக் கொள்வான்; அல்லது ராமரை மட்டந்தட்டி ஏதாவது சொல்வான்.

நாலாம் வரியில் ஸீதை அதை அப்படியே நிராகரணம் செய்துவிடுவாள் என்றேனே, அவள் சொல்கிற அந்த வாக்யத்தில்தான் இந்தக் காவ்யத்தின் தனிச் சிறப்பே இருக்கிறது. கவியின் ஸாமர்த்யம் அந்த ஈற்றடியில்தான் இருக்கிறது.

ராவணன் ஒன்று சொல்ல, ஸீதைபாட்டுக்கு அதை ஆகேஷ் பித்து வேறே என்னவோ தன் வசனமாகச் சொல்ல மாட்டாள். கவி இதை அந்த மாதிரிப் பண்ணவில்லை. பின்னே அவள் என்ன பண்ணுவாள், சொல்லுவாள்? ராவணனைப் பார்த்து, 'நீ சொன்ன வார்த்தைகளிலிருந்தே ஒரு குறிப்பிட்ட எழுத்தை எடுத்துவிடு; அல்லது அவற்றோடு ஒரு குறிப்பிட்ட எழுத்தைச் சேர்த்துவிடு; இல்லாவிட்டால் ஓர் எழுத்துக்குப் பதில் இன்னொன்றைப் போட்டுக் கொள், இப்படிப் பண்ணிப் பார்த்தாயானால் அதுதான் என் பதில்' என்று சொல்லுவாள். இம்மாதிரிப் பண்ணிப் பார்த்தால் ராவணன் சொன்னதன் அர்த்தம் அப்படியே மாறிப் போய்விடும். அவன் தன்னை உசத்திச் சொல்லிக் கொண்டது, ஸீதை ஏற்படுத்திய ஒரே எழுத்து வித்யாஸத்தினால், அப்படியே மாறிப்போய், அவன் எவ்வளவு நீசன். என்று காட்டுவதாக ஆகிவிடும்; அதேபோல ராமரை அவன் மட்டந்தட்டிச் சொன்னதும் மாறி அவருடைய

உயர்வைச் சொல்லும் புகழ்மொழியாகி விடும்*.

உதாரணம் காட்டினால்தான் புரியும்: 'எனக்கு ரொம்ப புத்தி ஜாஸ்தி' என்று ஒருத்தன் சொல்கிறான். இன்னொருத்தன், 'ஜா-வுக்குப் பதில் 'நா' போட்டுக்கோ!' என்று கிண்டல் பண்ணுகிறான். என்ன ஆகும்? 'புத்தி நாஸ்தி' என்றாகிவிடுமல்லவா? ஓர் எழுத்துக்குப் பதில் இன்னொன்றைப் போடுவதில் அர்த்தம் அடியோடு மாறிவிடுவதற்கு இது எடுத்துக்காட்டு.

'ராம' என்ற பெயரில் வரும் ரா-ம என்ற இரண்டு எழுத்துக்கள்தான் முறையே அஷ்டாक्षர, பஞ்சாक्षரங்களுக்கு ஜீவனான அக்ஷரங்கள் என்று காட்டுவதற்கு ஒன்று சொல்வார்கள். 'அந்த இரண்டு மந்த்ரங்களிலிருந்து ரா-ம என்ற எழுத்துக்களை எடுத்துவிட்டுப் பாருங்கள். அர்த்தத்தின் ஜீவனே போயிருக்கும்' என்பார்கள். 'ஓம் நமோ நாராயணாய'விலிருந்து 'ரா'வை எடுத்துவிட்டால், 'ஓம் நமோ நாயணாய'தானே? 'நாயணாய' என்றால் 'மார்க்கமில்லாதவனுக்கு' என்று அர்த்தம் ('நாயநாய' என்பதுதான் சரியான வார்த்தையானாலும் தமாஷில் கொஞ்சம் வித்யாஸமாக - 'நா'வுக்குப் பதில் 'ணா' வரலாம்). அஷ்டாक्षரத்தில், 'நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம்' என்றிருப்பதே விபரீதமாக மாறி, 'வழி தெரியாதவனுக்கு நமஸ்காரம்' என்றாகிவிடும். பஞ்சாक्षரத்தில் 'ம'வை எடுத்து விட்டால் ('நம: சிவாய' என்பது) 'நசிவாய' என்றாகிவிடும். 'சிவனுக்கு இல்லை' என்ற விபரீத அர்த்தம் ஏற்பட்டுவிடும். இவை ஓர் எழுத்தை எடுப்பதால் அர்த்தம் மாறுவதற்குத் தருஷ்டாந்தம்.

ரங்கஸ்வாமி என்று ஒருத்தன். 'ரங்கு' என்று கூப்பிடுவது. 'உன் பேருக்கு முன்னாடி ஒரு 'கு' சேர்த்துக்கோ' என்றால்? (சிரிக்கிறார்.) ஓர் எழுத்தைச் சேர்ப்பதால் அர்த்த விபரீதம்!

ஓர் எழுத்தை எடுத்துவிடுவது, omit பண்ணுவது, ச்யாவிதா

* ஒரு ச்லோகத்திலுள்ள ராவண வசனத்திலிருந்து 'த' என்ற எழுத்தை அது வருகிற இடங்களிலெல்லாம் எடுத்துவிட்டால் பொருள் முற்றிலும் மாறிவிடுவதற்கு உதாஹரணம், அருள் உரை 57-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள 'ஓர் எழுத்தை எடுப்பதில் அர்த்த வினோதம்' என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

கூரம் எனப்படும். ஓர் எழுத்தைச் சேர்ப்பது, add பண்ணுவது அதி-தத்தாகூரம். ஓர் எழுத்துக்குப் பதில் இன்னொன்று என்று substitute செய்வது ப்ரதி-தத்தாகூரம் எனப்படும்.

இப்படி ரத்னச் சுருக்கமாக ஒரு மாறுதலைச் சொல்லியே ஸீதை, ராவணனைத் தானே தன் முகத்தில் கரி தீற்றிக் கொள்ளச் செய்ததாக 'ஸீதா ராவண ஸம்வாத'த்தில் ஒவ்வொரு ச்லோகமும் இருக்கிறது. நான் காட்டிய உதாஹரணங்களில் ஒரே ஒரு வார்த்தையில்தான் மாறுதல் பண்ணினோம். ஆனால், அந்தப் புஸ்தகத்திலோ ஒவ்வொரு ச்லோகத்திலும் ஓர் எழுத்து எத்தனை தடவை வந்தாலும் அத்தனையிலும் அதை மாற்றி வார்த்தை ஜாலம் செய்திருக்கிறது. கஷ்டமான கார்யம். பாஷையில் விசேஷ command இருந்தால்தான் அப்படிச் செய்ய முடியும். இப்படி அவர் 50 ச்லோகம் செய்திருக்கிறார்.

நூறு பண்ண வேண்டும் என்று ஆரம்பித்தார்; ச்ரமப்பட்டு 50 பண்ணி, அதற்குமேல் முடியவில்லை என்று விட்டுவிட்டார். அப்புறம் அவருடைய சிஷ்யர் மேலும் 50 பண்ணி சதகமாகப் பூர்த்தி செய்தார் என்று சொல்கிறார்கள்.

எழுத்துக்களில் விளையாட்டுப் பண்ணி எழுதும் இப்படிப் பட்ட ச்லோகங்களை 'வர்ண சித்ரக்ருதி' என்பார்கள். புத்திக்கு நிறைய வேலை வைத்து வினோதமாக, சிக்கலாக, புதிராகப் பண்ணும் கவிதைகளுக்கு 'சித்ர கவி' என்று பெயர். சித்ரகவியிலேயே இரண்டு main division. வார்த்தை ஜாலமில்லாமல் அர்த்த ஜாலம் செய்து, ஆழ்ந்து யோசித்தாலே பெரிய புரியும்படிக் கவிதை செய்தால் அதற்கு 'அர்த்த சித்ரம்' பெயர். இப்படியில்லாமல் சப்த ஜாலம் - பொருளணியாயின்றிச் சொல்லி 'சப்த சித்ரம்' என்று பெயர். தான் எழுத்தை மாற்றி

இந்தப் புஸ்தகணேச ஸ்துதசந்த்ரமௌப்ரணஓன்

பொருளணியாயின்றிச் சொல்லி 'சப்த சித்ரம்' என்று பெயர்.

உணர்ச்சியை உண்டாக்குகிறது. 'மங்கள் ச்லோகம்' என்பது நிஜமாகவே ரொம்பவும் மங்களமாயிருக்கிறது. ஆனால் இந்த ச்லோகம் சித்ரகவியாக இல்லை. ஸ்வாபாவிகமான (இயற்கையான) கவிதா ரஸத்தோடு அமைந்திருக்கிறது.

க்ரீடாருஷ்டாத்ரிஜாங்கரி ப்ரணத - சிவ - சிரச் -
சந்த்ரகண்டே கராக்ரம்

லீலாலோலம் ப்ரஸார்ய ஸ்புரதமலபிஸாசங்கயா
(ஆ)க்ரஷ்டுகாம: I

உத்யத் ஹ்ருத்ய ஸ்மிதாப்யாம் அஹமஹமிகயா
(ஆ)லிங்க்யமாந: சிவாப்யாம்

கச்சிந் - நச்சிந்திதார்த்தம் கலயது களபோ பால
லீலாபிராம: II

குட்டியானையான கணபதி குழந்தை விளையாட்டில் களிக்கிறது: 'களபோ பாலல்லா அபிராம்'.

அந்த ஆனந்தக் குழந்தை நாம் விரும்பி நினைக்கிற பொருளையெல்லாம் நமக்கு அருளட்டும்: 'ந: சிந்தித அர்த்தம் கலயது'.

இது கடைசி வரி,

முதல் மூன்று வரிகளில் அது பண்ணும் விளையாட்டு, போக்கிரித்தனம் என்று சொல்வதா, நிஷ்கபடமாக விளையாடுகிறது என்று சொல்வதா என்று புரியாத விளையாட்டு. உயானாலும் ரஸித்து மகிழும்படியாக இருக்கிறது!

மலம் 'மலைமகள்' இருக்கிறாளே, ஸாக்ஷாத் காவிடத்தில் பொய்க் கோபம். காட்டுக் கோபக்காரியைச் சாயகி ஊடல் செய்யும் போய்விழுவதாகச் சப பார்த்தால் தான் என்று (இல்) பார்த்தாராக தம்.

என்ன அர்த்தம்? ஜீவாத்மாதான் நாயகி. நாயகன், பரமாத்மா. ஜீவாத்மா எத்தனை பிணங்கிக் கொண்டு போனாலும் பரமாத்மா அதன் காலில் விழுந்து கெஞ்சிக் கூத்தாடியாவது தன்னுடன் சேரும்படிப் பண்ணும் என்பதே அர்த்தம். இரண்டு பேரையும் எப்பாடு பட்டாவது சேர்த்து வைக்கும் ஸகி என்று ஒருத்தி வருவாள். அவர்களிடையே தூது போவாள். ஜீவாத்மா - பரமாத்மாக்களைச் சேர்த்து வைக்கும் ஆசார்யர்தான் அந்த ஸகி. வெளியிலே பார்த்தால் ஏதோ காதல், விரஹம் என்று இருந்தாலும் உள்ளே இப்படிப் பாரமார்த்திகமாக இருக்கும்.

நம்முடைய ச்லோகத்தில் ஸகி செய்வதை ஒரு புது மாதிரியாக விளையாடிவிடுகிறார் இருவருக்கும் குழந்தையான விக்நேசுவரர்.

பார்வதி 'கடுகடு' என்று உட்கார்ந்திருக்கும்போது. பரமசிவன் போய் அவள் காலில் விழுகிறார். 'ப்ரணத சிவ' - ப்ரணாமம், நமஸ்காரம் பண்ணுகிறாராம் சிவபெருமான்!

ஐடாபாரத்தை அம்பாள் பாதத்தில் தடாலென்று அவர் சாய்க்கிறபோது அதிலுள்ள பிறைச் சந்திரன் 'குபுக்'கென்று நன்றாக வெளிப்பட்டுப் பிரகாசிக்கிறது.

இங்கிருந்துதான் சந்த்ரமௌளி ஸமாசாரம் ஆரம்பிக்கிறது.

ஈசுவரன் அம்பாள் பாதத்தில் நமஸ்கரிக்கும் கோலத்தில் சந்த்ர காண்டம் (பிறைச் சந்திரன்) நன்றாகத் தெரிகிறது.

யானைக்குட்டி என்ன பண்ணுமென்றால் குளத்திலே, ஓடையிலே புகுந்து அமார்க்களம் செய்யும்போது அதிலிருக்கும் தாமரைத் தண்டுகளை முறித்து, உள்ளேயிருக்கும் நூலை ஆசையோடு தின்னும். வாழைத் தண்டைவிடக்கூட இன்னம் நூல்மயமாக இருப்பது தாமரைத் தண்டு. யானை அந்தத் தண்டை முறித்து முறுக்குகிறபோது உள்ளேயிருக்கும் அத்தனை நூலிழையும் கத்தையாக ஒன்றுசேர்ந்து முறுக்கிக் கொண்டு வெள்ளை வெளேரென்று வரும். அதை யானைக்குட்டி ஆசை ஆசையாகத் தின்னும்.

இப்போது வெள்ளை வெளேரென்று ரேகா ப்ரமாணமா கத் தெரிகிற சந்திரனைப் பார்த்ததும் பால கணேச யானை இது அந்த மாதிரியான தாமரை நூல் கத்தைதான் என்று நினைத்துக் கொண்டது. 'இதென்ன, தாமரை நூல் கத்தையா?' என்று அதற்குக் கேள்வி வந்துவிட்டது. 'ஸ்புரத் - அமல - பிஸ - ஆசங்கயா': ப்ரகாசிக்கின்ற - நிர்மலமான - தாமரைத்தண்டு (பிஸம் என்றால் தாமரை நூல்; தண்டு என்றும் சொல்லலாம்) என்ற ஸந்தேஹத்தினால் ('ஆசங்கா' என்றால் கேள்வி, இது இப்படியிருக்குமோ என்னும் ஸந்தேஹம். ஸந்தேஹம் என்பதைவிட guess, ஊஹம் என்று சொல்லி விடலாம்.)

சந்த்ர கண்டத்தைப் பார்த்ததும் இது தாமரை நூல் கத்தை என்று பிள்ளையார் guess பண்ணினார்.

உடனே அதைப் பிடித்திழுக்க வேண்டுமென்று ஆசை ஏற்பட்டுவிட்டது: 'ஆக்ரஷ்டுகாம்'.

எதற்காக? தின்பதற்காகத்தான்!

நிஜமாகத்தான் இப்படி ஸந்தேஹம் வந்ததோ? விளையாட்டுக் குறும்பில், அப்பா அம்மாவைச் சேர்த்து வைக்க வேண்டுமென்றே அப்படி நடித்தாரோ? 'பால லீலாபிராம:' - குழந்தை விளையாட்டில் குஷிப்படுகிறவர் என்று பின்னாடி (கவி) முடித்திருக்கிறாரே? இங்கேயும் ஒரு 'லீலா லோலம்' வேறு போட்டிருக்கிறார்.

பஹைகளில் 'லீலா லோலா', 'ராஸலீலா லோலா' என்றெல்லாம் கேட்டிருப்பீர்கள். ஒன்றுக்கு ஆசைப்பட்டுக் கொண்டு ஆடுவதுதான் 'லோலம்'. விளையாட்டு ப்ரியனாக விஹாரம் செய்பவன் லீலா லோலன்.

இங்கே நம் ச்லோகத்தில் 'லீலா லோலம்' என்று சொல்லியிருப்பது முழுப் பிள்ளையாரையும் இல்லை. முழுப் பிள்ளையாரையும் இல்லை என்றால் என்ன அர்த்தமென்றால், இங்கே குறிப்பாக அவருடைய தும்பிக்கை நுனிதான் விளையாட்டில் ப்ரியத்தோடு அசைந்தாடிக் கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. பின்னால் அவரையே, அதாவது முழுப் பிள்ளையாரை

யும் லீலாபிராமன் என்றவர் இங்கேயும் 'லீலாலோலன்' என்று சொன்னால் புனருக்தி தோஷம் (கூறியது கூறல் என்ற குற்றம்) ஏற்பட்டுவிடும். அதனால் இங்கே அவருடைய ஓர் அங்கமாக மட்டுமுள்ள தும்பிக்கை நுனிக்கும் தனியாக ஒரு விளையாட்டு ஆசை இருப்பதாக, 'கராக்ரம் லீலாலோலம்' என்கிறார். 'கர அக்ரம்': யானையின் கையாகிய துதிக்கையின் நுனி. தும்பிக்கையை ஆட்டி ஆட்டிக்கொண்டு அதன் நுனியால் எதை உறிஞ்சலாம், எதைத் துழாவலாம், முறுக்கலாம், உடைக்கலாமென்று அவர் போவதைப் பார்த்தால், அந்தத் தும்பிக்கைக்கே தனியாக ஓர் உயிர் இருந்து, அதுதான் விளையாட்டில் ஆடி அசைகிறது என்று நினைக்கும்படி இருக்கிறது!

வெள்ளை வெளேரென்று சந்திரன் தாமரை நூல் கத்தை மாதிரி இருக்கிறது. இரண்டும் குளிர்ச்சியாக இருப்பவை. நிலாக் கிரணங்கள் தனித்தனித் தாமரை நூலிழைகள் மாதிரி இருக்கின்றன.

பராசக்தி குண்டலிநீயாக ஸூக்ஷ்ம ரூபத்தில் ஒரு தாமரை நூலிழைப் பரிமாணத்தில்தான் இருக்கிறாள். 'பிஸ்தந்து தநீ யஸீ' என்று (லலிதா) ஸஹஸ்ரநாமத்தில் இருக்கிறது.

தாமரை நூல் கத்தை அல்லது தண்டு போல இருக்கும் சந்திரப் பிறையைக் கண்டதும் அதை இழுக்கப் பிள்ளையார் ஆசைப்பட்டாரல்லவா? உடனே விளையாட்டு வினோதமாக ஆடிக் கொண்டிருக்கும் துதிக்கை நுனியை நீட்டி... 'ப்ரஸார்ய' என்றால் நீட்டி... எட்டியிருப்பதை இருந்த இடத்திலிருந்தே தொட்டிழுத்துக் கொள்ள வாகாக நீட்டுமாறு பிள்ளையாருக்குத் தும்பிக்கை இருப்பதால் அதை நீட்டி, அம்மா பாதத்தில் விழுந்துள்ள அப்பாவின் சிரஸிலுள்ள சந்திர கலையை இழுக்க முயற்சி பண்ணினார்.

யானைக்குட்டி, ப்ரிய புத்ரன், குறும்பாக விளையாடிக் கொண்டு தன் தலையில் இருக்கும் சந்திரனைத் தும்பிக்கையால் பிடித்திழுக்கிறது என்றால் அந்தப் பரமேசுவரத் தகப்பனாருக்கு எத்தனை ஸந்தோஷமாக இருக்கும்? கற்பனையாக நினைத்துப் பார்த்தாலும் நமக்கே அந்தக் காட்சியில் ஆனந்தம் பொங்கிக்

கொண்டு வரும்போது, நேராகத் தாமே அந்த விளையாட்டுக்கு ஆளானவருக்கு, அதுவும் ஸொந்தப் பிதாவாகவும் இருப்பவருக்கு அப்படியே பூரித்துக் கொண்டதானே ஸந்தோஷம் ஏற்பட்டிருக்கும்? சந்த்ரமௌளீச்வரன் என்று தனக்குப் பெரிய பெயர் கொடுத்துள்ள அந்த சிரோபூஷணத்தைப் பிள்ளை அபஹரிக்கப் பார்ப்பதே மகுடாபிஷேகம் செய்விக் கிற மாதிரி அவருக்குப் பேரானந்தத்தைக் கொடுத்துவிட்டது!

இவருக்கே இப்படியென்றால் அம்மாவுக்கு எப்படியிருந்திருக்கும்? குழந்தையின் விளையாட்டில் அப்பாவைவிட அவள்தான் அதிக ஸந்தோஷம் அடைவாள். அதுவும் இப்போது அப்பாக்காரர் இவள் காலிலே தழைந்து விழுந்து கிடக்கிறார். இவளானால் 'உர்உர்' என்றிருக்கிறாள். இந்த ஸமயத்தில் அவருக்கு மிக அழகான சிரோபூஷணமாக இருந்து கொண்டு சந்த்ரமௌளி, இந்து சேகரர் என்றெல்லாம் அவருக்கு லோக ப்ரக்யாதியை உண்டாக்கும் பிறையைக் குழந்தை, ப்ரிய வத்ஸன் இழுத்தால், 'வேணும், வேணும்.. இவருக்கு நன்னா வேணும்! பிள்ளைக் கையிலே சந்திரனைக் கொள்ளைக் கொடுத்துட்டு நிற்கட்டும்!' என்றுதானே தாங்க முடியாத ஆனந்தம் ஏற்படும்?

பிள்ளை சேஷ்டையின் ஸந்தோஷத்தில் இரண்டு பேருக்குமே தங்கள் சண்டை ஸமாசாரம் மறந்துபோய் விட்டது! தான் உர்ரென்று மூஞ்சியைத் தூக்கிவைத்துக் கொண்டு சண்டைக்கு முஸ்தீபாக இருக்க வேண்டும் என்பது அம்பாளுக்கும், தான் அவளுடைய காலைப் பிடித்துக் கொண்டு மன்றாடியாவது மறுபடி ப்ரேமையை ஸம்பாதித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்பது ஸ்வாமிக்கும் மறந்தே போய்விட்டது. குழந்தை விளையாட்டில் தங்கள் விரோதத்தை மறந்து சிரித்துவிடுகிறார்கள். இருவரும் ஸந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டு, ஹ்ருதயம் ரொம்பிச் சிரித்துக் கொண்டு.. 'ஹ்ருதய ஸ்மிதாப்யாம்' என்பது ஹ்ருதய பூர்வமாகச் சிரிக்கிற பார்வதீ - பரமேச்வரர்களைக் குறிப்பிடுவது... வாய் சிரிப்பது மட்டுமில்லை. இவள் போலியாய்க் கோபித்துக் கொண்டிருப்பது, அவர் போலியாய் இவளுக்கு அடிமை மாதிரி நமஸ்காரம் பண்ணுவது போலில்லாமல், போலிச் சிரிப்பாய், பொய்ச் சிரிப்பாய் இல்லாமல் வாய்ச் சிரிப்பாய் மட்டுமில்லாமல், ஹ்ருதயமே மலர்ந்து,

அந்த மலர்ச்சியில் வாயாலும் சிரிப்பவர்களாக அவர்கள் ஆகிவிடுகிறார்கள்.

தங்களுடைய ஊடல் மறந்துபோய், இரண்டு பேருக்குமே குழந்தையை அப்படியே கட்டி அணைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று ஆர்வம் பொத்துக்கொண்டு வருகிறது. 'நான், நான்' என்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு இரண்டு பேரும் பாலகணேசனை இறுக ஆலிங்கனம் செய்து கொள்கிறார்கள். 'ஹ்ருத்ய ஸ்மிதாப்யாம் அஹமஹமிகயா ஆலிங்க்யமான: சிவாப்யாம்' - ஹ்ருத்யம் ரொம்பிச் சிரித்துக்கொண்டு 'நான் தான் நான்தான்' என்று முண்டியடித்துக் கொண்டு... 'அஹம் அஹமிகா' என்றால் நான் நானென்று ஒருத்தரோடொருத்தர் போட்டி போடுவது, அப்படிக் 'குழந்தையை நான்தான் முதல்லே கட்டியணைச்சுப்பேன்' என்று பார்வதீ - பரமேசுவரன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஆலிங்கனம் பண்ணிக் கொள்கிறார்கள்.

'சிவாப்யாம்': அவர் சிவன். அவள் சிவா. அம்பாளுக்கு சிவா என்று பெயர். ஸர்வமங்களா என்று அர்த்தம். 'சிவாப்யாம்' என்றால், 'சிவன் - சிவா ஆகிய இருவராலும்'. 'இருவராலும் விக்நேசுவரர் ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளப்படுகிறார். 'ஆலிங்க்யமான: சிவாப்யாம்'. குழந்தையை அணைத்துக் கொள்வதில் பெற்றோர் அடையும் ஆனந்தத்தைக் குறளில் கூடச் சொல்லியிருக்கிறது - மெய்தீண்டல் என்று சொல்லியிருக்கிறது*. 'சாகுந்தல'த்தில் துஷ்யந்தன் சகுந்தலையைத் திரஸ்காரம் பண்ணிப் பல வருஷங்களுக்கு அப்புறம் கச்யபரின் ஆச்ரமத்தில் தன் பிள்ளை பரதனைத் தன் பிள்ளையென்று தெரிந்து கொள்ளாமலே பார்க்கிறான். பார்த்த மாத்திரத்தில் அவனைக் கட்டியணைத்துக் கொள்ளணும்போல அவனுக்கு ஒரு தாபம் உண்டாகிறது. இந்த இடத்தில் காளிதாஸனும் துஷ்யந்தன் வாயிலாகக் குழந்தையை மடியோடு அணைத்து வைத்துக்கொண்டு கொஞ்சுவதன் ஆனந்தத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார். அப்புறம் அவன் வாஸ்தவமாகவே குழந்தையை மெய்தீண்டியதும் புல்லரித்துப் போகிறான் என்று கதை போகிறது. இதேபோல பவபூதியும் 'உத்தர ராம சரித'த்தில்

* 'மக்கள் மெய்தீண்டல் உடற்கின்பம்' - குறள்-65.

லவகுசர்களை ராமர் இன்னாரென்றே தெரிந்து கொள்ளாமல் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டபோது எப்பேர்ப்பட்ட ஆனந்தமடைந்தாரென்று சொல்லியிருக்கிறார். அப்படியானால் அன்பே உருவான ஸாக்ஷாத் விக்நேச்வர மூர்த்தியைக் குழந்தையென்று பார்வதி - பரமேச்வரர்கள் கட்டியணைத்தது எத்தனை பேரானந்தமாயிருந்திருக்கும்?

போட்டி போட்டுக்கொண்டு இரண்டு பேரும் குழந்தையை ஆலிங்கனம் பண்ணிக் கொள்கிறார்கள். குழந்தையையா பண்ணிக் கொள்கிறார்கள்? அவர்களே பண்ணிக்கொண்டு விடுகிறார்கள்! குழந்தை நடுவிலே இருக்கிறது. அதை இரண்டு பக்கமும் இரண்டு பேருமாக ஏக காலத்தில் அணைத்துக் கொள்கிறார்களென்றால், அந்த அவஸரத்தில் தங்களை அறியாமல் தாங்களே பரஸ்பரம் ஒருத்தர் முதுகில் இன்னொருத்தர் கைபோட்டுக் கொண்டுதானே விடுவார்கள்?

இந்த மாதிரி உத்தேசித்தோ உத்தேசிக்காமலோ, ஸ்வாமியுடைய திவ்ய ஸ்பரிசம் அம்பாளுக்கும், அம்பாளுடைய திவ்ய ஸ்பரிசம் ஸ்வாமிக்கும் ஒரு கூணம் கிடைத்து விட்டால்கூட, அப்புறம் அவர்களுக்குள் மனஸ்தாபம், ஒருத்தர் உர் உர்ரென்று உட்கார்ந்திருப்பது, இன்னொருத்தர் தவித்துக் கொண்டு காலில் விழுவது ஆகியவை நீடிக்க முடியுமா? ஊடல் ஓட்டம் பிடித்து அவர்கள் இரண்டு பேரும் ஸர்வலோகங்களுக்கும் தாய் - தந்தையராக இருக்கப்பட்ட இரண்டு பேரும் பரமப்ரேமையில் ஒன்றுசேர்த்துவிட வேண்டியதுதானே?

அந்தத் தாய் தந்தையருக்கு நாம் எல்லோருமே குழந்தைகளென்றாலும் பிள்ளையார்தான் முதல் பிள்ளை, தலைச்சன், தலைப்பிள்ளை. இரண்டு பேரும் உள்ளம் குளிர்ந்து ஒன்று சேர்ந்து உலகம் முழுவதற்கும் ஆசீர்வாதம் செய்யும்படியாக அந்தப் பிள்ளையார் அவர்களைச் சண்டை தீர்த்து வைத்து ஸமாதானமாகப் போகும்படிப் பண்ணிவிடுகிறார். பால லீலா சேஷபிதமாகத் தகப்பனாரின் சிரஸிலுள்ள சந்திர கலையைப் பிடித்திழுத்து, நம் எல்லோருக்கும் லோக மாதா - பிதாக்கள் அருள் கூரும்படியாக அவர்களை ஒன்றுசேர்த்து விடுகிறார்.

பார்வதி - பரமேச்வரரால் இவரை அணைத்துக் கொண்டு

ஊடல் தீர்ந்ததை ச்லோகத்தில் உடைத்துச் சொல்லவில்லை. ஹ்ருதயமாறச் சிரித்துக் கொண்டு, போட்டி போட்டுக் கொண்டு சிவ-பார்வதியரான இருவராலும் விநாயகர் ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளப்படுகிறாரென்று சொல்லி அப்படியே விட்டிருக்கிறது. ஆனால் 'க்ரீடாருஷ்டா' என்று அம்பாளின் பொய்க் கோபத்தில் ஆரம்பித்து, சந்திர கண்ட சிரஸுக்காரர் அவள் காலில் விழுந்ததைச் சொன்னதால், அந்தக் கதையைப் பூர்த்தி பண்ணாமல் விட்டால் கவிக்கு தோஷம் ஏற்படும். விஷயமறிந்த கவி அப்படி விடவே மாட்டார். ரஸிகர்கள் பூர்த்தி செய்து கொள்ளும்படி ஸூசனை காட்டி, 'குறிப்பாலுணர்த்தி', விஷயத்தைவிடும் நயமான யுக்தியை இங்கே கையாண்டு ஊடியவர்கள் கூடியதாகக் கதையை முடித்து வைக்கிறார்.

பரம மங்களமாக இப்படிப் பெற்றோரைச் சேர்த்து வைத்த விநாயக மூர்த்தி நாம் விரும்பிய எந்தப் புருஷார்த்தமானாலும் அதை நமக்குச் சேர்த்து வைக்கட்டும். ந: சிந்தி தார்த்தம் கலயது என்று கவி மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார்.

‘அந்த’ ச்லோகத்துக்கு
‘இந்த’ ச்லோகத்தின்
அத்தாட்சி

அம்பாள் தம்மோடு சேரவேண்டும் என்று ஸ்வாமி விரும்பினார். அவளுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணினார். நமஸ்காரம் அவளுக்கு: ஆனால், அவர் விருப்பத்தை நிறைவேற்றியதோ விக்நேசுவரர். நான் ‘ந்யாயேந்து சேகர’ ச்லோகம் சொல்லி, ‘இந்து சேகர’ ஸம்பந்தத்துக்காகவே ‘ஸீதா ராவண ஸம்வாத’ ச்லோகம் சொல்லப் போக, இதிலேயும் அதில் பார்த்த விஷயத்துக்கு அத்தாட்சி வந்துவிடுகிறது. இப்படித்தான் பல நல்ல, ரஸமான ஸமாசாரங்களை எடுத்துப் போட்டுக்கொண்டு கொஞ்சம் அலசினால் எதிர்பார்க்காத புதையல்கள் அகப்படு

கின்றன. இப்போது அகப்படும் புதையல், அந்த ச்லோகத்தின் தீர்மானத்துக்கு இந்த ச்லோகத்தில் கிடைக்கும் அத்தாட்சி அல்லது கன்ஃபர்மேஷன். எந்தத் தேவதையை நாம் ஆராதித் தாலும், அந்தத் தேவதையும் தன்னுடைய அனுக்ரஹ கார்யத் துக்கு இடையூறு ஏற்படாமலிருப்பதற்காக விக்நேச்வரரிடம் தான் போய்ப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டு நிற்குமாதலால், நாம் நேராக அவரொருவரையே எந்த அபீஷ்டம் நிறைவேறுவதற் கும் ஆராதித்துவிட்டால் போதும் என்று அந்த ச்லோகத்தில் பார்த்தோம். இப்போது இங்கே, இந்த ச்லோகத்தில், கவி அந்த உத்தேசத்தில் இதை இயற்றாதபோதிலும், என்ன பார்க்கி ரோமென்றால் - அம்பாளோடு ஒற்றுமையாய்ப் போக வேண்டுமென்று ஈச்வரன் அவளை ஆராதிக்கிறார். காலிலே விழுவதைவிட என்ன ஆராதனை வேண்டும்? இப்படி அவர் ஆராதனை பண்ணியும் அவள் ஒன்றும் பண்ணவில்லை. கோப மாகவே இருக்கிறாள். அவளுக்கும் உள்ளூற ஒற்றுமையாக வேண்டுமென்றுதான் ஆசை. ஆனாலும் பிசுவை விட்டுக் கொடுப்பதா என்று ஒன்றும் புரியாமல் உட்கார்ந்து கொண்டி ருக்கிறாள். கடைசியில் விக்நேச்வரர் அவர்களை விளையாட் டாக ஒன்று சேர்த்துவிடுகிறார். அதாவது இவருக்கு ஆராதனை பண்ணாமல் அம்பாளைத்தான் ஈச்வரன் ஆராதித்தபோதும் கூட அவள் அந்த ஆராதனா பலனைத் தராமல் இவர்தான் தந்திருக்கிறார். அதே மாதிரி, ஈச்வரனை ஆராதனை பண்ணாமல் அதற்கு நேர்மாறாக அவள் கோபமாயிருந்தாலும் அவளுக்கு உள்ளூற ஆசை எப்படியா வது அவர் தன்னைச் சேர்த்துக்கொண்டு விடவேண்டுமென் பதுதான். ஈச்வரனிடம் சேரணும், ஈச்வரன் நம்மைச் சேர்த்துக் கொள்ளணும் என்று ஆசைப்படுவது ஆராதனையில்லாமல் வேறே என்ன? வெளியில் கோபம், அவமரியாதை என்று அவள் காட்டினாலும் உள்ளே ப்ரியம், ஆராதனைதான் நிறைந்திருக்கிறது. அப்போது ஈச்வரனும் தாமாக அவளுடைய ஆராதனா பலனைக் கொடுத்துச் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை. விக்நேச்வரர்தான் அவர்களைச் சேர்த்து வைத்து அவர்க ளுடைய மனோபீஷ்டம் நிறைவேறுமாறு செய்து ஆராதனா பலனைக் கொடுத்திருக்கிறார். இதனால் இவரே எந்தப் பலனும் தர வல்லவர், இவரொருத்தரை நாம் ஆராதித்தாலே போதும் என்று கன்ஃபர்ம் ஆகிவிடுகிறதல்லவா?

மனுஷ்யர்களான நாம் தேவர்களிடம் பெறக்கூடிய அபீஷ்ட பூர்த்திகளுக்காக விக்நேச்வரரைப் பிடித்துவிட்டால் போதும் என்று அந்த ச்லோகம் காட்டிட்டுடென்றால், இந்த ச்லோகமோ இன்னம் மேலே போய், தேவர்களுக்குள் உச்சியில் இருக்கப் பட்ட பரமேச்வர தம்பதியுமே தங்களுக்குள்ளே ஒரு விருப் பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதுகூட இவருடைய ஸஹாயத் தால் முடிகிறது என்று காட்டுகிறது. குழந்தை விளையாட்டாக அவர் அந்தப் பெரிய கார்யத்தைப் பண்ணிவிடுகிறார். ஸஹாயம் பண்ண வேண்டும் என்று தாம் உத்தேசித்ததாகக் கூடக் காட்டிக் கொள்ளாமல், 'இவர் என்னமோ விளையாடி னார்! அப்பா - அம்மா ஒன்றுசேர்ந்து விட்டார்கள்' என்று நினைக்கும் விதத்தில் பண்ணிவிடுகிறார்!

இவர் நாம் மனஸில் நினைக்கும் எல்லா அபீஷ்டங்களையும், ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் ('சிந்திதார்த்தம்' என்பது இவற்றைத்தான்) நிச்சயமாக நிறைவேற்றித் தரும் அனுக்ரஹ மூர்த்தியாகத்தானே இருப்பார்? இப்படி அவர் அருளட்டும் என்று கவி முடிக்கிறார்.

'ஸர்வார்த்தங்களையும் தருவதில் பிள்ளையார் சதுரர்' என்று 'ந்யாயேந்து சேகர' ச்லோகம் சொன்னதற்குக் கண்ஃபர்மேஷனாகவே, இந்த ச்லோகம் நம்முடைய சிந்திதார்த்தங்களைப் பிள்ளையார் நிறைவேற்றி வைக்கட்டும்' என்கிறது!

பிள்ளையாருடைய பெயரில் எதுவுமே ச்லோகத்தில் இல்லை. 'களபம்' என்றுதான் வருகிறது. 'கலயது கலபோ' என்று அழகான மோனையாக வருகிறது. (கலபம், களபம் என்று இருவிதமாகவும் ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் வரும். ல, ள வித்யா ஸம் அந்த பாஷையில் பார்ப்பதில்லை.) 'களபம்' என்றால் யானைக்குட்டி. 'குட்டி யானை' என்று சொன்னால் அதைவிடச் செல்லமாகயிருக்கிறது. வேடிக்கையாகவே பெரிய காரியங்களையும் ஸாதித்தது தெரியாமல் ஸாதித்துக் கொடுத்துவிட்டு, நாம் செல்லம் கொடுத்துக் கொஞ்சம் ஒரு விளையாட்டு ஜீவனாக இருக்க ப்ரியப்படுபவரை 'கணேசர்', 'விக்நேச்வரர்' என்ற மாதிரிப் பெரிய பெயர்களால் தெய்வமாகக் காட்டாமல், குட்டி யானை என்று சொன்னாலே ஸந்தோஷப்படுவாரென்றுதான் 'களபம்' என்று போட்டிருப்பதாகத்

தோன்றுகிறது.

ஒளவையார் 'அகவ'லை

தேக் களபச் செந்தாமரைப் பூம்
பாதச் சிலம்பு

என்று ஆரம்பிக்கிறாள். ஆனால் இங்கே 'களபம்' என்பது யானைக் குட்டியில்லை. யானைக்குட்டி ஸ்வாமியின் பாதத்தில் குங்குமப்பூ, பச்சைக் கற்பூரம் முதலியவற்றோடு சேர்த்து அரைத்த சந்தனம் பூசியிருக்கிறது. கலவை என்றும் கலவைச் சந்தனம் என்றும் சொல்கிற அந்தக் கந்தோபசாரத்தைத்தான் களபம் என்றும் சொல்வது. இங்கே ('அகவ'லில்) அதுதான் அர்த்தம். பெரிய யோக மூர்த்தியாக, அத்வைத ஞான மூர்த்தியாகப் பிள்ளையாரை ஸ்துதித்து ஒளவை பண்ணியது இந்த அகவல். அதனால் இதிலே 'பால லீலாபிராமனாக' விளையாட்டு பண்ணும் குட்டியானையாக அவரைச் சொல்ல முடியவில்லை. ('அகவல்' அறிந்தவர்களிடம் சிறிது உரையாடி விட்டு) 'அற்புதம் நின்ற கற்பகக் களிறு', 'வித்தக விநாயக' என்று அவரை உயர்ந்த ஸ்தானம் கொடுத்துத்தான் ஒளவை கூப்பிடுகிறாள். யோக சாஸ்தர் ரஹஸ்யங்களைச் சொல்ல வந்த நூலில் அவரை அப்படிக் காட்டுவதுதான் ஒளசித்யம் (உசிதமானது). ஆனாலும் குட்டியானையாக அவர் விளையாடிக் கொண்டிருப்பதையும் கொஞ்சம் கோடியாவது காட்டாமல் விடக்கூடாது என்று அவளுக்கு இருந்திருக்கும் போலிருக்கிறது! என்ன யோக சாஸ்தரம் எழுதினாலும் அவள் குழந்தைகளுக்கேயான பாட்டிக் கவியல்லவா? குழந்தைகளுக்கு மிகவும் பரியமான யானைக்குட்டியை மறைமுகமாகவாவது சொல்லாமல் விடக்கூடாது என்றே, 'புரிஞ்சுக்கிறவா புரிஞ்சுக்கட்டும்' என்று, எடுத்தவுடனேயே 'சீதக் களப' என்று போட்டுவிட்டாள் என்று தோன்றுகிறது!

லேசாக்கி அருள்வாராக!

இடையூறு நீக்கத்திற்காக ஸகல தேவர்களாலும் வணங்கப் படுபவர்; தேவர்களில் உச்சாணியிலிருக்கிறவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே வணங்கிக் கொண்டாலும் பிணங்கிக் கொண்டாலுங்கூட அவர்களுடைய காமனைகளையும் (விருப்பங்களையும்) தாமாக நிறைவேற்றி வைப்பவர் - இப்பேர்ப்பட்ட மஹிமைகள் கொண்ட விக்நேச்வரரை நாமும் பக்தியுடன் வணங்கி, விக்நேச்வர ப்ரஸாதத்தால் தடைகள் யாவும் விலகி ஆனந்தமாக இருப்போம்!

பெரிய தடை நம் மனஸேதான். ஏதாவது காமம், கவலை, - 'இது அப்படியாகணும்', 'அது அப்படியாகணும்', 'அப்படி ஆகுமோ ஆகாதோ?', 'எப்படி ஆயிடுமோ?' என்று பல தினுஸான எண்ணங்களின் பாரத்தில் நெரிபடுவது - என்று நம் மனஸையே நம்முடைய வாழ்க்கைப் பிரயாணம் ஆனந்தப் பாதையில் போகமுடியாதபடி, பெரிய தடையாக குறுக்கே போட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். விக்நேச்வரரை உபாஸித்து உபாஸித்து அவருடைய ப்ரஸாதத்தினால் அவர் மாதிரியே நாமும் குழந்தைகளாகி ஒரு காமமில்லை, கவலையில்லை, போனதையும் வருவதையும் குறித்த மனோபாரம் இல்லவே இல்லை என்றாகி, - அப்பப்போ ஒரு துக்கம் வந்தாலும் அந்த நிமிஷம் மட்டும் அழுதுவிட்டு, ஆனால் அப்புறம் நினைத்து நினைத்து அழாமல் - இப்படி சிரிப்பு, அழுகை இரண்டும் இருந்தாலும் சிரித்து விளையாடுவதுதான் ஜாஸ்தியாக ஒரு குழந்தை இருப்பதுபோலவே இருந்துவிட்டோமானால் நம்மைவிட பாக்யசாலியில்லை. முக்யமாக, 'சென்று போனது இப்படியாச்சே; வரப்போவது இப்படியிருக்கணுமே' என்று ஓயாமல் நம்மை பிய்த்துப் பிடுங்கும் சிந்தனைச் சுமை குழந்தைக்கு இல்லாததுதான் அதனுடைய ஆனந்தத்தின் ரஹஸ்யம். குழந்தை ஸ்வாமி கனமான யானை ரூபத்திலிருந்

தாலும் இந்த விசாரச் சுமையில்லாமல் பரம லேசாக இருப்பவர். 'நெட்டிப் பிள்ளையார்' என்று அவரை லேசாகப் பண்ணுகிறோமல்லவா? நம்மையும் அவர் அப்படிப் பண்ணப் பார்த்திப்போம்.

கவலை, குறை மட்டுந்தான் பாரம் என்றில்லை. தன்னைப் பற்றிய பெருமையும் கூடப் பெரிய பாரம்தான். இன்னும் சொல்லப்போனால் இதுதான் பெரிய பாரம். கவலைப்படுவது துக்க பாரம். தான் என்ற பெருமை அஹங்கார பாரம். துக்கத்தைப் போக்கிக்கொண்டு அதன் பாரம் தீரணும் என்ற எண்ணமாவது இருக்கிறது. அஹங்காரமோ பாரம் என்றே தெரியாததால் இதுதான் பெரிய ஆபத்து. இது குறைத்துக் கொள்ள வேண்டியது என்பதையே நாம் உணராததால் பாரத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டே போகிறோம். 'நாம் இப்படியிப்படிப் பண்ணினோமாக்கும், இதையிதை ஸாதித் தோமாக்கும்' என்று பெருமைப்படுவது அஹங்கார பாரம் தான். விசேஷமாக எதுவும் செய்யாவிட்டாலும்கூட, 'நான் அதைப் பண்ணினேன், இதைப் பண்ணினேன்' என்று வார்த்தையிலாவது சொல்லிக்கொள்ளத் தோன்றுகிறது. யாராவது ஏதாவது ஸரியில்லாமல் பண்ணிவிட்டால், 'நானாயிருந்தா என்ன பண்ணியிருப்பேன் தெரியுமா, ஸார்?' என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது. வாஸ்தவத்தில் நாம் பண்ணியிருந்தால் இன்னும் மோசமாயிருக்கும்! இப்படிக்கர்த்தாவாகக் கொண்டாடிக்கொள்ளும் பெருமையினால் நாமே நம் கழுத்தில் கல்லைக் கட்டிக் கொள்கிறோமென்பது தான் உண்மை. கர்த்தருத்வம் மாதிரி பாரம் எதுவும் கிடையாது என்று பாரமார்த்திகமாகக் கொஞ்சம் போனால்கூடத் தெரிந்து விடும்.

தேவர்களெல்லோராலும் தொழப்பட்டு, அவர்களுடைய விக்கனங்களையும் போக்கும் பெரிய கார்யத்தைச் செய்யும் பிள்ளையார் எப்படியிருக்கிறார்? கொஞ்சமாவது பெருமை கொண்டாடிக்கொள்கிறாரா? அவர் பாட்டுக்கு குழந்தையாகவே அப்பா சிரஸிலுள்ள பிறையைப் பிடித்திழுத்து விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறார். அதைத் தாமரைத் தண்டு என்று நினைத்துக்கொள்ளும் அறியாக் குழந்தையாகத் தன்னைக் காட்டிக்கொண்டு விளையாடுகிறார். மனோபேதமாயிருந்த

சிவ-சக்திகளையே தாம் ஒன்று சேர்த்து வைத்தும், 'எவ்வளவு பெரிய ஸாதனை செய்து விட்டேன்?' என்று மார்த்தட்டிக் கொள்ளாமல், தாம் செய்த ஸாதனை தமக்கே தெரியாத மாதிரி பால லீலையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். ரூபத்தில் யானை யாயிருந்தாலும் உள்ளப்பாங்கில் அந்தத் தாமரை நூல் மாதிரி லேசாகவே அவர் இருப்பதால்தான் எக்காலமும் குழந்தை யாகக் குதூஹலித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

அந்தக் குழந்தை ஸ்வாமி நம் எல்லோரையும் குழந்தை பக்தர்களாக்கி ஆனந்த லோகத்தில் எப்போதும் லேசாக மிதந்துகொண்டிருக்கச் செய்வாராக!

ஸ்ரீவ அர்த்தங்களையும் அருளுவதில் அவர் சதுரர் என்று ஒரு பெரியவரும், நாம் சிந்திக்கும் அர்த்தங்களை அவர் அருள வேண்டும் என்று இன்னொரு பெரியவரும் ஸ்தோத்ரம் செய்திருப்பதைப் பார்த்தோம். அப்படிப்பட்ட அவர் நமக்கு முக்யமாக மனஸை லேசாக்கி சாந்தியளித்து ரக்ஷிக்கட்டும்!

கூரு

ஈசனும்
ஆசானும்

அப்பா வைத்துவிட்டுப் போகிற வீடு நாளானால் இடிந்து போகும். அதனால் அவ்வப்போது அதற்கு ரிப்பேர் பண்ணணும். வெள்ளையடிக்கணும். பெயின்ட் அடிக்கணும். அப்பா வைத்துவிட்டுப் போகிற நிலத்திலேயும் வருஷா வருஷம் முதல் போட்டு, விதை போட்டு உழைத்தே மாகூல் காணமுடியும். எத்தனை எருப் போட்டாலும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக பூஸாரம் போய்விடுகிற நிலங்களும் உண்டு. மழை பெய்யாமல் போவது, Dam திறக்காமலிருப்பது, பூச்சி -

பொட்டு, ஒரேயடியாக மழை பெய்து அடித்துக் கொண்டு போகிறது, அழுகிப் போகிறது - இப்படிப் பல கஷ்டங்கள். எல்லாவற்றிற்கும் மேலே 'ஸீலிங்' (உச்சவரம்பு) சட்டம்! ரூபாயாக (ஸொத்து) வைத்துவிட்டுப் போனாலும் நாளுக்கு நாள் 'டிவால்யுவேஷன்' (நாணய மதிப்புக் குறைந்து போவது)! பல தினுக டாக்ஸ்! புதுசாக என்ன டாக்ஸ் வருமோ என்று ஓயாமல் பயம். திருட்டுப் போவது; எங்கே திருட்டுப் போய்விடுமோ என்று ஸ்தா பயம்.

இப்படியெல்லாம் எந்த விதமான ஸொத்தானாலும் அது சாச்வதமாயில்லாமல் க்ஷீணித்துப் போக இடமிருக்கிறது. இது ஒரு பக்கம் என்றால் இன்னொரு பக்கம் ஸொத்தைப் பெறுகிற வார்ஸின் மனசு கெட்டுப்போவது. ஸொத்தை எப்படியாவது காப்பாற்றிக் கொள்ளணும் என்பதற்காகப் பலவிதத்தில் தப்புகள் செய்வது; சட்டத்தை மீறிச் செய்வது; பிறத்தியாருக்கு நஷ்டம், கஷ்டம் உண்டாக்கியும் தங்களுக்கு லாபமாகப் பண்ணிக் கொள்ளப் பார்ப்பது; லஞ்சம் கொடுக்கிறது; பொய்க் கணக்குக் காட்டி ஏமாற்றுகிறது; ஸீலிங்குக்காக 'பினாமி' என்று பிறத்தியார் உடைமை மாதிரி பொய்யாகப் பிரித்துக் காட்டுவது; இன்னும் பல தினுஸான தகிடுதத்தம் செய்வது - இப்படியெல்லாம் தப்பு வழியிலே போய், ஸொத்து (சிறு முடிச்சு போல கையைக் காட்டி) இவ்வளவு என்றால், அதை முன்னிட்டு மூட்டை கட்டுகிற பாவம் (பெரிய அளவாகக் கையை விரித்துக் காட்டி) இத்தனாம் பெரி சாகிறது!

பூர்வபுண்யத்திலேயோ, ஏதோ அத்ருஷ்டத்திலேயோ அப்பா ஸொத்து நன்றாகவே வளர்கிறது. தப்புப் பண்ணாமலே விருத்தியாகிறது என்றால்கூட, கடைசியில் ஒரு நாள் 'காதுறுந்த ஊசியும் வாராது காண் கடை வழிக்கே' என்று அத்தனையையும் விட்டுவிட்டுப் போக வேண்டியதாகவே ஆகிறது. அரண்மனை மாதிரி வீடாகட்டும், ஆயிரம் வேலி முப்போகம் விளைகிற நிலமாகட்டும், கோடி - பத்துக் கோடி என்று ரூபாயாகட்டும், எதுவானாலும் அதிலிருந்து துளிக்கூட நமக்குப் பிரயோஜனம் கிடைக்காதபடி அத்தனையையும் விட்டுவிட்டு ஒரு நாள் புறப்படும்படி ஆகிறது.

ஆக அப்பா ஸொத்து சாச்வதமில்லை.

நாமே தேடிக் கொள்கிற ஸொத்துக்களுக்கும் இதே கதை தான்.

சாச்வதமான ஸொத்து, இழந்து போகாத, ரிப்பேர் பண்ண வேண்டாத ஸொத்து, டாக்ஸும் திருட்டும் தொடாத ஸொத்து, 'திருட்டுப் போயிடுமோ?' என்று பயப்படவும் வேண்டாத ஸொத்து, தப்பு வழிகளில் போய் நாம் காப்பாற்றிக்கொள்ள வேண்டாத ஸொத்து அப்பா கொடுக்க முடியாது; நாமாகவும் தேடிக்கொள்ள முடியாது.

குரு என்கிற ஒருத்தர்தான் சாச்வதமான அந்த ஸொத்தைத் தருகிறவர். இது நாம் போன பிற்பாடு நம்கூட வராத ஸொத்தில்லை - நம்மையே திரும்பி வரப் பண்ணாத ஸொத்து! எது சாச்வதமோ அந்தப் பரமாத்மாவுடன் நம்மைப் பிரிக்க முடியாமல் சேர்த்துவிடுகிற ஸொத்து.

ஞானம் என்ற ஸொத்தை குரு அனுக்ரஹிக்கிறார். ஸொத்து க்ஷீணித்துக் கொண்டே போவது, நாம் சிரமப்பட்டு அதை விருத்திபண்ணப் பாடுபடுவது, இந்தப்பாட்டில் பாவ மூட்டையை இன்னும் பெரிசாக்கிக் கட்டிக்கொள்வது என்பதற்கெல்லாம் இடமே வைக்காமல் நாளுக்கு நாள் தானும் வளர்ந்து நம்மையும் வளர்ப்பது குரு தருகிற உபதேச ஸொத்து.

மற்ற ஸொத்து எதுவானாலும் அதனால் கிடைக்கும் எல்லா ஸுகங்களும் தற்காலிகம்தான். 'நித்யானந்தம்' என்றே சொல்லப்படுவதான சாச்வத ஸுகத்தைத் தருவது குரு அனுக்ரஹிக்கிற ஞானமொன்றுதான்.

இப்படிப்பட்ட பெரிய உபகாரத்தைப் பண்ணுகிற குருவிடம் எவ்வளவு பக்தி பண்ணினால்தான் போதும்? அதனால்தான் ஸாக்ஷாத் ஈச்வரனிடத்தில் எவ்வளவு பக்தி வைக்க வேண்டுமோ அதே அளவுக்குக் குருவிடமும் வைக்கணும் என்று சொல்லியிருப்பது:

யஸ்ய தேவே பராபக்திர் - யதா தேவே ததா குரௌ

‘யதா தேவே’ - ஈச்வரனிடத்தில் எப்படியோ; ‘ததா குரௌ’ - அப்படியே குருவிடமும்; ‘பராபக்தி’ - உயர்ந்த பக்தி (வைக்க வேண்டும்).

சீலோகம் எப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு போகிறதென்றால், இம்மாதிரி ஈச்வரனிடமும் பக்தி வைத்து, அதே அளவுக்குக் குருவிடமும் பக்தியாக இருக்கிற மஹாத்மாவான சிஷ்யனுக்குத் தான் உபதேசிக்கப்படுகிற விஷயத்தின் உள்ளர்த்தம் முழுவதும் வெளிப்படும் என்கிறது.* ஈச்வர பக்திக்கு ஸமானமாக குருபக்தி உள்ள சிஷ்யனை ‘மஹாத்மா’ என்று உயர்த்திச் சொல்லியிருப்பதால், இந்த பக்தி பாவமே அவனுக்கு ஆத்ம ஞானத்தைக் கொடுத்து மஹாத்மா என்னும்படியாக ஆக்கிவிடுகிறது என்று ஏற்படுகிறது. சீலோகத்தில் ‘யஸ்ய’ - ‘எவனுக்கு’ - என்று ஆரம்பித்து, ‘எவனுக்கு ஈச்வரனிடம் உத்தம பக்தி இருக்கிறதோ, அதோடுகூட அதே அளவுக்குக் குருவிடமும் இருக்கிறதோ அந்த மஹாத்மாவுக்குத் தத்வார்த்தங்கள் எல்லாம் பிரகாசிக்கும்’ என்று சொல்லியிருக்கிறது:

தஸ்யைதே கதிதாஹ்யர்த்தா: ப்ரகாசந்தே மஹாத்மந:

‘பிரகாசிக்கும்’ என்றால் உள்ளர்த்தங்கள் மூளைக்குப் புரியும் என்று அர்த்தம் செய்துகொள்வதோடு முடித்து விடக் கூடாது. மூளைக்குப் புரியும்படியாக ரஹஸ்யார்த்தங்களை குருவே சொல்லிவிடுவார். பக்தியினால்தான் இந்த மூளைக் கார்யத்தைப் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும் என்றில்லை. பின்னே என்ன அர்த்தம் என்றால், உபதேசத்தின் ஸாரமாக எந்த அனுபவம் இருக்கிறதோ அது சிஷ்யனின் ஹ்ருதயத்தில் பிரகாசிக்கும். (சிறிது நேரம் மௌனமாக இருந்துவிட்டுத் தொடர்கிறார்கள்.)

நன்றாக யோசித்துப் பார்த்தால், ‘ரஹஸ்யார்த்தங்கள் நன்றாக ப்ரகாசிக்கும்’ என்று சொல்வதன் தாத்பர்யம் என்ன வாக இருக்க முடியும்? மறைவாகவோ, சுருக்கமாகவோ,

* சீலோகத்தின் முழு வடிவம்:

யஸ்ய தேவே பராபக்திர் - யதா தேவே ததா குரௌ

தஸ்யைதே கதிதாஹ்யர்த்தா: ப்ரகாசந்தே மஹாத்மந:

இது சீவேதாசுவதர உபநிஷத்து. குருதே இரண்டிலும் காணப்படுகிறது.

வ்யங்கியமாகவோ (உள்ளுறை பொருளாகவோ), ரொம்பவும் சிக்கலான கருத்திலோ நடையிலோ சொல்லியிருக்கிற விஷயங்கள் பளிச்சென்று தெளிவாகிவிடும் என்பதுதான் தாத்பர்யமா? அப்படியும் வைத்துக் கொள்ளலாம். ஈசுவர க்ருபையில், குரு க்ருபையில் இஹ - பர நலன் எதுவுமே கிடைக்க முடியும் என்னும்போது, நம் மூளையும் நன்றாகச் சாணை தீட்டிய மாதிரித் தீட்டப்பெற்று மேலே சொன்னதுபோல மறை பொருளை, சிக்கலான விஷயத்தை ஸ்பஷ்டமாகப் புரிந்து கொண்டு விடுகிற திறமையைப் பெறக்கூடும்தான். ஆனால் ஆலோசித்துப் பார்த்தால் இப்படி மூளையின் சாதிப்போடு விஷயத்தை முடித்து விட்டால் அது பிரயோஜனமில்லை என்று தெரியும். அத்யாத்ம உபதேசம் எதற்கு இருக்கிறது? மூளையின் திருப்திக்காகவா? இல்லையே! மூளையின் த்ருப்தி அஹங்காரத்தில் சேர்ப்பதல்லவா? அத்யாத்ம உபதேசமோ அஹங்காரம் அழிவதற்காக அல்லவா? ஆகையினால், மூளை ரீதியான ப்ரகாசத்தில் எதையோ தெளிவு செய்வதென்று வைத்துக் கொண்டாட்கூட, இதுவும் ஆத்மாவிலே கொண்டு விட உதவி செய்வதாயிருக்க வேண்டும் என்பதுதான் தாத்பர்யமாக இருக்க வேண்டும். அதாவது உபதேச லக்ஷ்யமான ஆத்மானுபவங்கள் என்னென்னவோ அவையெல்லாம் மூளை லெவலில் புரிந்து கொண்டதாக மட்டும் முடிந்து போகாமல் பிரத்யக்ஷமாக சிஷ்யனுக்கே நேராக அனுபவத்தில் வர வேண்டும். 'ஸ்வானுபூதி' என்பது இப்படி ஒருத்தர் நேராகத் தானே ஒன்றை அனுபவிப்பதுதான். மூளைக்கும் ஆதாரமாக ஒரு ஜீவச் சைதன்யம் இருக்கிறதல்லவா? ஜீவனின் உயிர் என்று சொல்வது அதைத்தான். அந்த உயிரின் அனுபவமாகவே விஷயம் ஆகும்போதுதான் ஸ்வானுபூதி ஏற்படுகிறது. அப்புறம் ஜீவச் சைதன்யம், ப்ரஹ்மச் சைதன்யம் என்கிற பேதம் போய், விஷயம் - அதை அனுபவிப்பவன் என்ற பேதமும் போய்விட்ட நிலை. சாச்வதமான ஸத்யமாக ஆகி விடுகிற நிலை. அத்வைதிகள் சொல்லும் மோக்ஷம் அதுதான்.

'ஸ்வானுபூதி' என்பதை 'அபரோக்ஷானுபூதி' என்றும் சொல்வார்கள். அந்தப் பெயரிலேயே ஆசார்யாள் ஒரு க்ரந்தம் எழுதியிருக்கிறார்.

பரோக்ஷம், அபரோக்ஷம் என்று இரண்டு. பரோக்ஷம்

என்பது நமக்குத் தெரியாமல் ஒளிந்து கொண்டிருப்பது, ரஹஸ்யமாயிருப்பது. அபரோக்சம் அதற்கு ஆப்போஸிட்: நமக்கு நன்றாகத் தெரிவது. கேள்வியறிவு பரோக்சம், அனுபவ அறிவு அபரோக்சம். அனுபவத்துக்கு வராதவரையில் ஒன்றைப் பற்றிய அறிவு அதன் பிரயோஜனமான ஆனந்தத்தை நமக்குக் காட்டாமல் ரஹஸ்யமாக வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறது என்று அர்த்தம்.

குற்றாலம் அருவியைப் பற்றிப் பக்கம் பக்கமாகப் படிக்கிறோம். போய்விட்டு வந்தவர்கள் அதைப் பற்றி மணிக்கணக்காக வர்ணித்துக் கேட்கிறோம். ஆனாலும் இதனாலெல்லாம் அனுபவ ஆனந்தம் நமக்குக் கொஞ்சமாவது ஏற்படுகிறதா? நாமே போய், மணிக்கணக்கெல்லாம் வேண்டாம், நாலு நிமிஷம் அஞ்சு நிமிஷம் அதன் கீழே நின்றுவிட்டால் அப்போதுதானே நிஜமாக அதைத் தெரிந்துகொண்ட ஆனந்தம் ஏற்படுகிறது?

ஆத்மாவுக்கான ஸமாசாரங்களை டன் டன்னாகப் புஸ்தகத்தில் பார்த்தும் படித்தும் நெட்டுருப் போட்டும், quote பண்ணியும் ப்ரயோஜனமில்லை. குருவே உபதேசம் பண்ணியுங்கூட, அது காதுக்குள்ளே, காது வழியாக மூளைக்குள்ளே போனாலுங்கூட, ப்ரயோஜனமில்லை. அதுவரை அது பரோக்சம்தான். ஆத்மாவிலேயே அது அனுபவமாகப் பேசணும். அப்போதுதான் அபரோக்சம்!

இதிலே கொஞ்சம் வேடிக்கை. குரு உபதேசம் மூளை லெவலில் மட்டும் ஏறுகிறபோது நமக்கு ரஹஸ்யமாக இருக்கிற மாதிரித் தோன்றவில்லை. மூளைக்கு நன்றாக விஷயம் தெரியத்தான் தெரிகிறது. ஆனாலும் அது உயிரின் அனுபவமாக இல்லாததால் அதைப் பரோக்ச ஞானம் என்றே வைக்க வேண்டும். எப்போது அது உயிருக்கு உள்ளேயே போய் அனுபவமாகிறதோ அப்போதுதான் அதற்கு அபரோக்ச அனுபூதி என்ற பெயர் கொடுத்திருக்கிறது. இதிலேதான், முரண் மாதிரி இருக்கும் வேடிக்கை! வெளிப்பட குரு வாக்கியம் நன்றாகத் தெரிந்து, மூளைக்கு அது எட்டும்போது, அதற்கு 'ஒளித்து வைத்தது', 'ரஹஸ்யமானது' என்று அர்த்தம் கொடுக்கும் 'பரோக்ச'ப் பட்டம் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறது!

பரம ரஹஸ்யமாக இருக்கப்பட்ட உயிரின் உள்ளுக்குள்ளே அதுவே தோய்ந்து, உறைந்து போய், வெளிப்படத் தெரிகிற வாக்கு, மூளை எல்லாம் மறைந்து போனபோதுதான் 'அபரோக்ஷம்' என்று, அதாவது நன்றாக, வெளிப்படப் பரகாசிப்பதாக, பட்டம் பெறுகிறது!

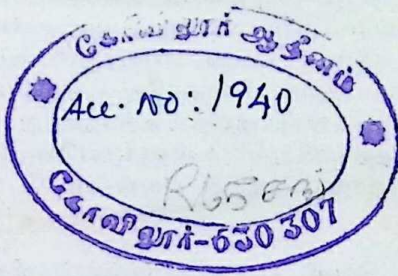
இது எப்படி ஸரி என்றால்,

பால் ருசியாக இருக்கிற வஸ்து என்று நமக்குத் தெரியும். வெல்லமும் ருசியான வஸ்து என்று தெரியும். அதனால், பாலையும் வெல்லத்தையும் போட்டு நன்றாக ஸாரம் திரண்டு வரும்படி இறுகக் காய்ச்சினால் அந்தத் திரட்டுப் பால் பஹு ருசியாகத்தான் இருந்தாக வேண்டும் என்று தெரிகிறது. அதாவது, மூளைக்குத் தெரிகிறது. இப்படி மூளையால் நிச்சயப்படுத்தித் தெரிந்து கொண்டுவிட்டாலும் அதனால் திரட்டுப் பாலில் உண்டாகிற ருசியனுபவம் கிடைத்துவிடுகிறதா? திரட்டுப் பாலின் பலனான அந்த இன்பத்தை அடைய என்ன பண்ண வேண்டும்? தின்று பார்க்க வேண்டும். வெளியிலே தெரிகிற திரட்டுப்பாலை உள்ளே தள்ளுகிறபோதுதான் அதைப் பற்றிய ஸரியான, நிஜமான அனுபவம் உண்டாகிறது. இங்கே வெளிப்பட இருந்த வஸ்து மறைந்துபோய் உள்ளுக்குள்ளே ரஹஸ்யமாக ஆன பிறகுதானே அதனால் என்ன பயனோ, அது எந்த லக்ஷ்யத்தை உத்தேசித்து செய்யப் பட்டதோ அது பூர்த்தியாகிறது? உள்ளுக்குள்ளே போனபின் அதன் ரூபம் மறைந்தாலும், அதன் பயன் அப்போதுதானே வெளிப்படுகிறது?

அதாவது 'உள்' 'வெளி' என்பதில் இரண்டு விதம் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. ரூபத்தினால் வெளிப்பட ஒன்று இருக்கிற போது அதனுடைய ஸாரமான பயன் பிரகாசிக்காமலிருக்கிறது. பிரகாசிக்காமலிருக்கிறது என்றால் ரஹஸ்யமாக ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறது என்றுதான் அர்த்தம். அதாவது வேதாந்த பரிபாஷைப்படி அது 'பரோக்ஷ'மாகத்தானிருக்கிறது. உள்ளே போய் அதன் ரூபம் மறைந்து விடுகிறபோது அதன் ஸாரமான பிரயோஜனம் பிரகாசித்து 'அபரோக்ஷ'மாகிறது.

ஒரு வஸ்து ஸ்தூலத்தில் தெரிந்துகொண்டிருந்தாலும் அதனால் கிடைக்கக் கூடிய ஸாரமான பிரயோஜனம் கிடைக்க

வில்லை என்றால் அது இருந்தும் இல்லாத மாதிரிதான். அது ஸ்தூலமாகத் தெரியாவிட்டாலும் அதன் ப்ரயோஜனம் நன்றாக வெளிப்பட்டுத் தெரிகிறது என்றால் அப்போதுதான் அதற்குப் பொருள் உண்டு. வஸ்துவின் வெளி வேஷத்தைவிட அதன் உள் ஸாரம்தான் முக்யம் என்பதை ஒப்புக்கொண்டோமானால் - இதை யாரும் ஒப்புக்கொள்ளாமலிருக்க முடியாது - அந்த ஸாரம் வெளியாகாத நிலையே நிஜத்தில் பரோக்ஷம், ஸாரம் வெளியாகிப் பயன் தரும்போதே அபரோக்ஷம் என்று ஏற்பட்டுவிடும். அப்போது மூளை லெவலில் உபதேசம் நிற்கிறபோதுகூட அதன் ஸார அனுபவ இன்பம் கிட்டாததால் அது பரோக்ஷம்தான், உபதேசமும் போய், மூளையும் போய், தன்னையே மறந்த ஸமாதி நிலையில் உபதேச ஸாரம் வெளிப்பட்டு உயிரில் உறைவதுதான் அபரோக்ஷம் என்று ஏற்பட்டுவிடும். அபரோக்ஷம், பரோக்ஷம் என்பவற்றை மாற்றி முரணாக வேடிக்கை பண்ணவில்லை; வாஸ்தவத்தைத்தான் உள்ளபடி சொல்லியிருக்கிறது என்று தெரியும்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

குரு என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.